

สารบัญ

รับเชิญ

สมชายใจ ธีรุต กับธรรมชาติ.....	๓๓
ไม่ประมาณ.....	๔๙
กลุ่มฟังก์พ.....	๕๙

บทความพิเศษ

กินบาท/ต่งพสุธา.....	๒๓
----------------------	----

โลกทัศน์-ชีวทัศน์

บทวิจารณ์/ทำดีเข้าพรรษา.....	๕
นำรู้จัก/กึ่งดิน บุ่งนางน.....	๑๑
รอบบ้านรอบตัว/นัทเลงเรียกพี่.....	๒๐
ถ้อยคำสริงกล/ทำให้มาก.....	๕๒
ความสุขที่ยอดเยี่ยมฯ.....	๓๕
พลกรทจากโลกร้อน.....	๙๓
คิดตามทบัง/เหนือคำพิพากษา.....	๑๐๐

ธรรมสำราญ

ธรรมะกับการเกษตร.....	๒๘
ชาดก/ตบะเอโก.....	๔๔

บอกกล่าว

ข่าวจากกงสุล.....	๖๖
การแวงแขน.....	๘๑

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

สู่ เบบโต้ สู่.....	๖๖
โรงเรณรากาถูก.....	๘๖

สังคมดอกหญ้า

แบบสอบถาม.....	๕๕
ปรัณธรรมอักษรไขว้.....	๑๐๖
ปัดินลิต.....	๑๐๙

๑๑๒๒

ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๑๒๙

ก.ค.- ส.ค. ๒๕๕๐

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถนนมิตร

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗-๕๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : ppaniya@excite.com

บรรณาธิการ : ธีรธรรม โอโคตรฤ

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุณัย พาทะวัน

พานวล ปานปั้น

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์บุญธรรมสันติ

๖๓/๑ ถนนมิตร คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : เรือตรีเชนดิน เลิศบุษย์

จำนวนพิมพ์ ๒๕,๐๐๐ เล่ม

ผู้ขายหน้าปก : รุ่งธรรม (ปิ๋มปอง)

พระ: (ได๋)

นักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขา

พุทธสถานสันติอโศก

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

* เพื่อยังความเป็นนราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

“วันเกิดของลูก วันตายของแม่” จะมีสักกี่คนนึกคิดถึงสักจะ
อันนี้ เมื่อถึงหรือใกล้ถึงวันเกิดของตน

ทุกวันนี้การจัดงานฉลองวันเกิดของผู้มีอัน-จะ-กิน ที่เมืองไทย
ดูเหมือนจะฟุ้งเฟ้อและบางครั้งก็มากเกินไป เมื่อเทียบกับเจ้าของ
ตำรับชาวตะวันตกที่เราไปรับของเขามา รูปที่ปรากฏตามหน้า
นสพ.ในคอลัมน์แวดวงไฮโซๆทุกวันนี้ สาวสวย หนุ่มหล่อกำลังโก้
โก้เป่าเค้ก มีเพื่อนๆห้อมล้อม โดยมีแบ็กกราวด์ที่พอมองออกว่า
เป็นห้องในโรงแรมหรูๆ และราคาแพงๆ ซึ่งก็มีผลให้ผู้ที่ไม่ค่อย-จะ-
มี-กิน อยากจะทำบ้าง แม้จะเป็นเพียงแค่การจัดเลี้ยงในบ้าน แต่แค่
ต้องมาจากร้านชื่อดัง อาหารการกินต้องเพียบ เจ้าภาพจะเพียบ
(อาหารหนัก)ที่หลังช่วงมัน แต่เพราะมีงบประมาณจำกัด แม่ก็เลย
ต้องล้างจานอยู่หลังบ้าน.. Happy Birthday to Gu..!

วันแม่ ๑๒ สิงหาคม เป็นความประจวบเหมาะที่อยู่ในช่วงเข้า
พรรษาพอดี ซึ่งเราชาวพุทธมักจะเลือกเอาระยะเวลามงคลนี้ตั้งคณะ
เพื่อความเจริญของชีวิตและจิตวิญญาณไม่ว่าท่านจะตั้งใจทำอะไรก็ตาม
จะมากไปไหนถ้าขอความกรุณาให้ท่านระลึกถึงแม่ผู้มีพระคุณตลอดช่วง
เข้าพรรษา ใครจะทำต่อไปอีกก็ขออนุโมทนา ดิฉันเชื่อว่าถ้าระลึก
ถึงสิ่งดีๆจะมีพลังให้กระทำความดีที่นั่นด้วย

การจะเป็นอาจารย์

สำหรับผู้ที่เป็นทั้งแม่และลูก ก็มีโอกาสดังตบะสองต่อ เพราะนอกจากจะได้ระลึกถึงบุญคุณของแม่แล้ว ยังได้มีโอกาสทำตัวเป็นแม่ที่มีสัมมาทิฐิ เป็นตัวอย่างสร้างสรรค์แต่สิ่งดีเพื่อลูกอย่าลืมว่า ลูกไม่หล่นไม้ไผ่ไถลต้น...

ยี่สิบปีที่แล้ว เพื่อนที่เคารพท่านหนึ่ง ได้เขียน(หรือไปลอกมาจากไหน-ไม่แน่ใจ)บทกวีให้บทหนึ่ง ดิฉันยังเก็บเอาไว้และประทับใจทุกครั้งเมื่อได้อ่าน ไม่ใช่เพราะภาษาสละสลวย แต่เพราะเห็นความเป็นจริงในความเป็นมนุษย์และธรรมชาติที่สอดคล้องกัน เพราะจนทุกวันนี้ ดิฉันก็ยังมองเห็นเพื่อนคนนี้ดำรงชีวิตเป็นที่เคารพเพราะมีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นปกติ จึงขอถือโอกาสฝากกวีบทนี้ให้ทุกท่านทั้งคุณแม่และคุณลูก รวมทั้งคุณพ่อด้วย

เมื่อลมมิใช่เหตุดูชั่วอนันต์พาน
กิ่งหลิวันชั่วตามลม
เมื่อพายุในฤดูฝนพัดกระหน่ำ
กิ่งหลิวันไหม้ตามฝน
เมื่อลมหนาวพัดตามากะบาท
กิ่งหลิวันไหวไปมา
แต่ต้นหลิวันแข็งแรง มันคง
ตั้งตรงตกระหน่ำ
กลางแสงแดด สายฝน ลมหนาว
กิ่งที่อ่อนหวั่น
สำตันที่แข็งแรง
เฝ้ายางตาแต่หน้าร้อน
เข็มแข็งแต่ไม่ใส่
ดูหลิวันเป็นตัวอย่าง
คนชั่วไว้น่าอาชวาศัย

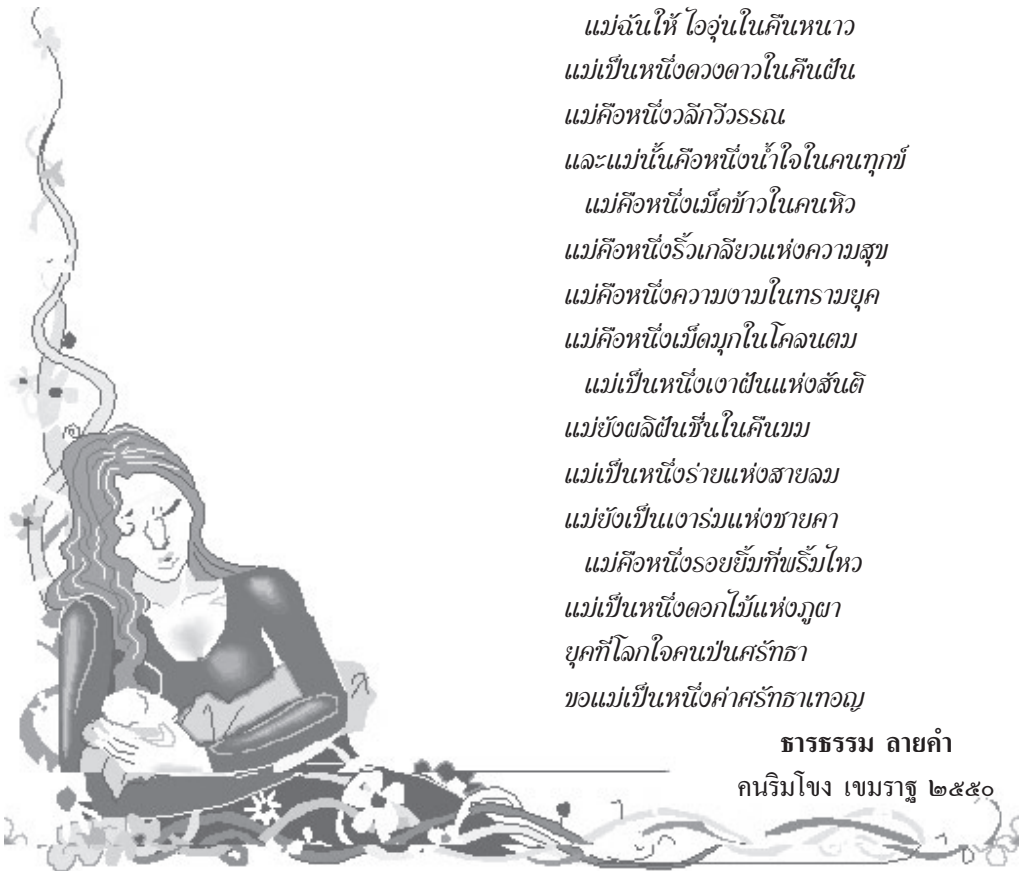
แม่

แม่ฉันเป็นหยาดฝนโลมหล้า
แม่ฉันเป็นหยาดฟ้าโลมฝัน
แม่ฉันเป็นหยาดทิพย์แด่คนธรรมดา
แม่ฉันคือขรรจันทรอันไพเราะใจ
แม่คือหนึ่งห่วงที่ฉันขาด
แม่ฉันคือหนึ่งหยาดน้ำค้างใส
แม่ฉันคือหนึ่งด้ายแห่งสายใย
แม่ฉันคือหนึ่งไหมแห่งแพรวพรรณ

แม่ฉันให้ โออุ่นในคืนหนาว
แม่เป็นหนึ่งดวงดาวในคืนฝัน
แม่คือหนึ่งวงลัทธิวรรณ
และแม่นั้นคือหนึ่งน้ำใจในคนทุกชาติ
แม่คือหนึ่งเมื่อดาวในคนหัว
แม่คือหนึ่งริ้วเกลียวแห่งความสุข
แม่คือหนึ่งความงามในเทวามยุค
แม่คือหนึ่งเมื่อดวงในโคลนตม
แม่เป็นหนึ่งเงาฝันแห่งสันติ
แมื่อยังผลิฝันขึ้นในคืนแรม
แม่เป็นหนึ่งร้ายแห่งสายลม
แมื่อยังเป็นเงาธรรมแห่งขาคา
แม่คือหนึ่งรอยยิ้มที่ขริบไหว
แม่เป็นหนึ่งดอกไม้แห่งกุฎยา
ยุคที่โลกใจคนเป็นศรัทธา
ขอแม่เป็นหนึ่งคำศรัทธาเทอดู

ธารธรรม ถายคำ

กนิมใจง เขมราฐ ๒๕๕๐

ทำดีเข้าพรรษา

ช่วง เข้าพรรษา ๓ เดือน เป็นช่วงเวลาสำหรับการเรียนรู้เพื่อ
ประพาศปฏิบัติความดีตามหลักศาสนาธรรมของชาวพุทธ
ให้เข้มข้นเป็นพิเศษกว่าช่วงเวลาอื่นๆ ในรอบปี คล้ายคลึง
กับเดือนแห่งการถือศีลตลอดตามแบบชีวิตทางศาสนาของพื
น้องชาวมุสลิม

สังคมไทยซึ่งมีรากฐานจากพุทธศาสนา จึงมีวัฒนธรรมของการกระทำสิ่งที่ดีงามต่างๆ เป็นพิเศษในช่วงระหว่างเข้าพรรษา ๓ เดือน เช่น การบวชเรียน ๑ พรรษา ใสบาตรทุกวันช่วงเข้าพรรษา งดเหล้าเข้าพรรษา การถืออุโบสถศีลในทุกวัน พระระหว่างเข้าพรรษา ตลอดจนการเลิกละอบายมุข สิ่งเสพติดต่างๆ เป็นเวลา ๓ เดือนในช่วงเข้าพรรษา เป็นต้น

อย่างไรก็ตามในขณะที่มีสิ่งดีงามให้เราประพฤติปฏิบัติมากมาย จนเป็นไปได้ที่เราจะสามารถประพฤติปฏิบัติทุกเรื่องได้หมดในเวลาเดียวกัน ฉะนั้นจึงมีคำถามว่า ถ้าหากเราอยากจะ “ทำดีช่วงเข้าพรรษา” เราควรเลือกประพฤติปฏิบัติในเรื่องอะไร จึงจะเป็น “สิ่งดีที่สุด” สำหรับตัวเรา

คำถามนี้ทำให้เราจำเป็นต้องแสวงหาคำตอบต่อไปว่า แล้วจะใช้เกณฑ์วินิจฉัยอะไรเพื่อเป็นบรรทัดฐานสำหรับตัดสินว่าอะไรคือสิ่งที่ “ดี” และอะไรคือสิ่งที่ “ไม่ดี” โดยหากการกระทำไหนสอดคล้องกับเกณฑ์วินิจฉัยนั้นๆ มากกว่า เราจะได้สามารถมีข้อสรุปว่า การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ “ดีกว่า” อันควรเลือกประพฤติปฏิบัติ

มีพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๓ ตรัสถึงแก่นสาระสำคัญของเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง โดยทรงให้เกณฑ์วินิจฉัยเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “ดี” ไว้อย่างกระชับลึกซึ้ง ครอบคลุมแนวความคิดจริยปรัชญาของสำนักต่างๆ

“บางคนพูดบอกว่าเศรษฐกิจพอเพียงนี้ไม่ถูก

ทำไมได้ไม่ดี ได้ยินคนเค้าพูด แต่ว่าส่วนใหญ่บอกว่าดี แต่พวกส่วนใหญ่ที่บอกว่าดีนี้เข้าใจแคไหนก็ไม่ทราบ แต่ยังไงก็ตาม เศรษฐกิจพอเพียงนี้ขออย่าว่า เป็นการทั้งเศรษฐกิจ หรือความประพฤตินั้นทำอะไรเพื่อให้เกิดผล โดยมีเหตุและผลคือผลมันมาจากเหตุ ถ้าทำเหตุที่ดี ถ้าคิดให้ดี ให้ผลที่ออกมาคือสิ่งที่ติดตามเหตุ การกระทำก็จะเป็นการกระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้นก็จะเป็ผลของการกระทำที่ดี ดีแปลว่ามีประสิทธิผล ดีแปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข”

“ดีแปลว่ามีประสิทธิผล” ความมีประสิทธิผลหมายถึงการกระทำอะไรที่ใช้ทรัพยากรน้อย แต่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขมาก หรือเกิด “ประโยชน์สูง ประหยัดสุด”

โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่ามกลาง ปัญหาในโลกปัจจุบันที่เกิดจากการใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย จนกำลังจะนำไปสู่วิกฤตการณ์ ปัญหาขาดแคลนพลังงาน และ วิกฤตการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นจากภาวะโลกร้อน ซึ่งคุกคามต่อความอยู่รอดของมนุษยชาติ การกระทำที่ต้องคำนึงถึงเรื่อง “ประสิทธิผล” จึงยังเป็น “สิ่งที่ดี” ที่มีความ “จำเป็น” สำหรับสังคมมนุษย์ยุคนี้ละนั้น พฤติกรรมที่บริโภคทรัพยากรของโลกน้อย แต่สร้างประโยชน์สุขให้กับโลกได้มากมาย พฤติกรรมเหล่านั้นคือ “ความดี”

ช่วงเข้าพรรษานี้ใครจะงดเหล้างดบุหรี่ ซึ่งเป็นการบริโภคทรัพยากรของโลก โดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อสุขภาพของตัวเองและผู้อื่น ลดการใช้พลังงานฟุ่มเฟือยโดยการปิดไฟที่ไม่ใช้

คอยปิดก๊อกน้ำที่ผู้คนลืมปิด แยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ หรือจะลองปลูกผักสวนครัวที่บ้านไว้กินเอง ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ก็คือ ตัวอย่างพฤติกรรมของการใช้ทรัพยากรอย่างมี “ประสิทธิผล” ซึ่งถือเป็นการ “ทำดีช่วงเข้าพรรษา” ได้แบบหนึ่ง

“ดีแปลว่ามีประโยชน์” ความมีประโยชน์หมายถึงการกระทำอะไรที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับคนจำนวนมากที่สุดหรือเกิด “ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน” โดยการกระทำใดๆที่เป็นการเอาเปรียบคนอื่น ทำแล้วเฉพาะตัวเราเท่านั้นที่ได้ประโยชน์ แต่ทำให้คนอื่น ๆโดยรวมสูญเสียประโยชน์ การกระทำนั้นย่อมไม่เรียกว่าเป็นความดี ในทางกลับกัน การกระทำที่ทำแล้วเราได้ประโยชน์สุข และคนอื่นก็ได้ประโยชน์สุขด้วย หรือที่

ภาษาฝรั่งเรียกว่า “Win Win” การกระทำนั้นเรียกได้ว่าเป็นความดี

ช่วงเข้าพรรษานี้ ใครตั้งใจจะใส่บาตรทุกวัน หรือหยอดเงินใส่กระปุกทุกวัน แล้วนำไปบริจาคช่วยทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม หรือแบ่งเวลาเพื่อเป็นอาสาสมัครไปช่วยงานทางศาสนา รวมทั้งงานต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม ฯลฯ ก็เป็นตัวอย่างของการ “ทำดีช่วงเข้าพรรษา” อีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งทำแล้วเราได้ประโยชน์ทางจิตใจ และคนอื่นก็ได้รับประโยชน์สุขจากเราด้วย

“ดีแปลว่าทำให้มีความสุข” การมีความสุขหมายถึงการกระทำอะไรที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ ในภาพรวมระยะยาว “ความสุข” กับ “ความทุกข์น้อย” อันที่จริง

“ดีแปลว่าทำให้มีความสุข”

การมีความสุขหมายถึง

การกระทำอะไร

ที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาภาวะ

ความบีบคั้น

เป็นทุกข์ต่างๆ

เป็นสิ่งที่เดียวกัน เหมือน
ความเย็นกับความร้อนน้อยที่
เป็นภาวะเดียวกัน เช่น น้ำที่
มีความเย็น ๐ องศาเซลเซียส
ก็คือน้ำที่มีความร้อนอยู่ ๓๒
องศาฟาเรนไฮต์ หรือ ๒๗๓
องศาสัมบูรณ์ เป็นต้น เพียง
แต่ในพุทธศาสนาจะพูดถึง
“ความสุข” ในมิติของ
“ความทุกข์น้อย” เพราะให้
มุมมองที่ลึกกว่าและไม่เกิด
ปัญหาในการใช้เกณฑ์
วินิจฉัยนี้เพื่อพิจารณาตัดสิน
เรื่องต่างๆ

อาทิ ถ้าไปถามคนที่
กำลังลงแดงอยากเสพยาบ้าว่า
เปรียบเทียบระหว่างความสุข
จากการได้เสพยาบ้า กับ
ความสุขจากการฟังดนตรีที่
ไพเราะ ความสุขอย่างไหน
เหนือกว่ากัน คนที่ติดยาบ้าก็
คงตอบว่าการได้เสพยาบ้า
เป็นความสุขที่เหนือกว่าทั้งๆที่
“ความสุข” แบบนี้เราคงไม่ถือ
ว่าเป็น “ความดี” แน่نون

แต่ถ้าใช้เกณฑ์วินิจฉัย เรื่องการสร้างปัญหาความบีบคั้นเป็น “ทุกข์น้อย” มาตัดสิน เราก็จะสามารถตัดสินได้ไม่ยากว่า การเสพยาบ้า สร้างปัญหาหรือความบีบคั้นเป็นทุกข์มากกว่าการฟังดนตรี ฉะนั้นการหาความสุขจากการฟังดนตรี จึงเป็นพฤติกรรมที่ “ดีกว่า” การหาความสุขจากการเสพยาบ้าเป็นต้น

เมื่อมองในแง่นี้ พระพุทธเจ้าได้วิเคราะห์ต่อไปว่าสาเหตุของความทุกข์มาจาก “กิเลส ตัณหา อุปาทาน” ถ้าอยากเสพความสุขอะไรมากแล้วไม่ได้เสพสมใจอยาก ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ก็จะมีมาก ถ้าหากสามารถลดระดับความอยากได้ อยากมี อยากเป็น ให้น้อยลงเท่าไร ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ก็จะลดน้อยลงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้หากการ

กระทำใดเป็นไปในทิศทางที่สามารถทำให้ลดละความอยากที่เป็น “กามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา” ลงได้มากเท่าไร การกระทำนั้นเรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่ “ดี” มากเท่านั้น

ช่วงเช้าพรรษานี้ ใครตั้งใจจะฝึกกลดละเลิก “ความหลงติด” ในเรื่องต่างๆ อาทิ อบายมุข สิ่งเสพติด การกิน การนอน การแต่งตัว การเที่ยว ฯลฯ ก็เป็นการ “ทำดีช่วงเช้าพรรษา” ในอีกลักษณะหนึ่งที่มีนัยะลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าการทำความดี ๒ แบบแรก

ถ้าหากพฤติกรรมใด หรือการกระทำใด เป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดประสิทธิผล เกิดประโยชน์ และทำให้มีความสุข (หรือมีความสุขทุกข์น้อย) ตามนัยะที่กล่าวมาครบทั้ง ๓ มิติ พฤติกรรมนั้นก็เรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่ “ดีมาก”

ถ้าหากพฤติกรรมใด หรือการกระทำใด เป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดประสิทธิผล หรือเกิดประโยชน์ หรือทำให้มีความสุข (มีความสุขทุกข์น้อย) เพียงมิติใดมิติหนึ่งในบางส่วน พฤติกรรมนั้นก็เป็นอย่างที่ “ดีปานกลาง”

ถ้าหากพฤติกรรมใด หรือการกระทำใด ถึงแม้จะเป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดประสิทธิผล หรือเกิดประโยชน์ หรือทำให้มีความสุข (มีความสุขทุกข์น้อย) ในมิติใดมิติหนึ่งอยู่บ้าง ขณะที่ส่งผลก่อให้เกิดเป็นความไม่มีประสิทธิผล หรือไม่เกิดประโยชน์ หรือไม่ก่อให้เกิดความสุข (หรือสร้างปัญหาความทุกข์) ประการใดประการหนึ่งที่มากกว่าควมถูกต้องด้วย พฤติกรรมนั้นก็เป็นอย่างที่ “ดีน้อย” หรือ “เกือบดี” (แต่ยังไม่ดี)

ในขณะที่ถ้าหาก พฤติกรรมใดหรือการกระทำใด

เป็นไปในทิศทางที่ทั้งก่อให้เกิดความไม่มีประสิทธิภาพก่อให้เกิดความไม่เป็นประโยชน์ และทำให้เกิดปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ พหุติกรรมนั้นก็เรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่ “ไม่ดีอย่างมาก” หรือเป็น “ความเลวอย่างสมบูรณ์”

เมื่อได้หลักเกณฑ์สำหรับวินิจฉัยการกระทำที่เป็นสิ่ง “ดี” หรือ “ไม่ดี” ตามแนวพระราชดำรัสที่ได้ขยายความมาแล้ว ช่วงระยะเวลา ๓ เดือนที่กำลังมาถึง เรากงจะได้ “ทำดีเข้าพรรษา” กัน

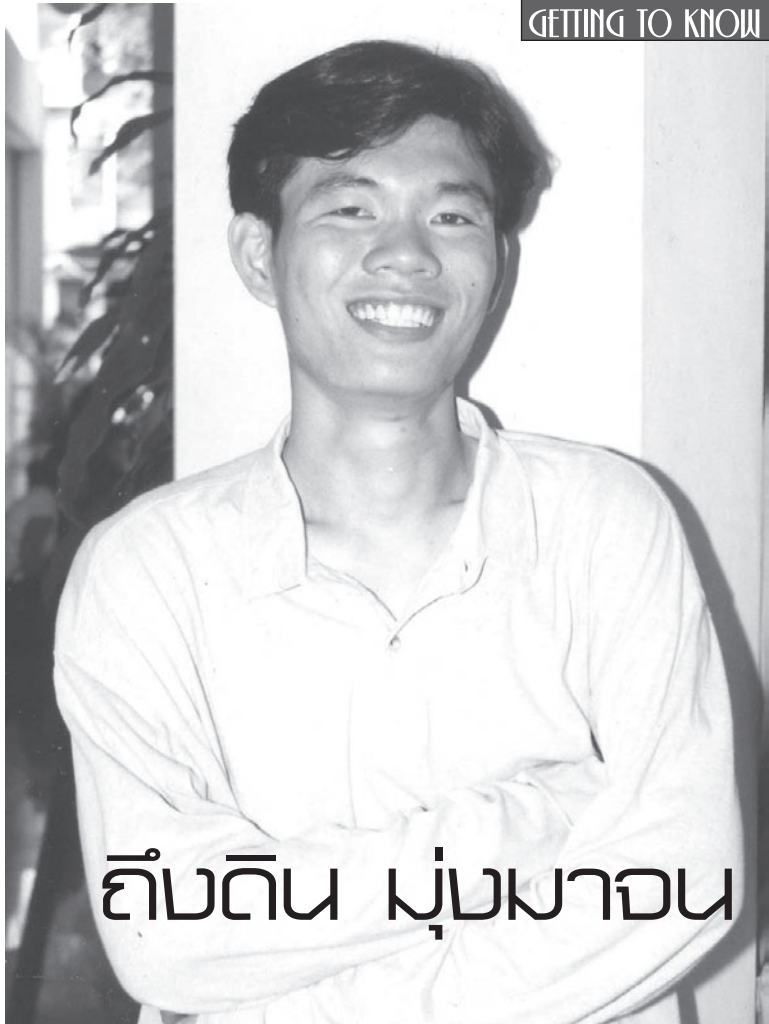
เรื่องจากปก
เมื่อ**บิณฑบาต**กับ**โง่ง**ทั้งคณะ
ไม่ทานขนมหวาน
ในช่วง**เข้าพรรษา**นี้

...สัปดาห์ให้หลัง

นำรู้จัก
เกียรติกรวธ

ถึงดิน มุ่งมาจน

ถึงดิน มุ่งมาจน เดิมชื่อสัญญาชัย วิมเนส ชื่อเล่น “มด” เกิดวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๑๕ จบการศึกษาปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมช่างกล จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ปัจจุบันเป็นประชากรในชุมชนราชธานีอโศก จังหวัดอุบลราชธานี ทำงานหลายอย่าง ไม่ได้เงินเดือนสักบาท

ขายปาต่องโก๋ที่ปากช่อง

พ่อแม่ขายปาต่องโก๋

พื้นเพ

คุณพ่อคุณแม่ค้าขาย ปัจจุบันอยู่ที่บางปะอิน มีน้องสาว ๑ คน อายุ ๓๓ ปี แม่คลอดมดที่อยุธยา แต่ตอนเด็กเขาเรียนที่โรงเรียนอนุบาลนนทบุรี คุณพ่อสอนให้พึ่งตัวเอง ้วยเด็ก พ่อไม่เคยซื้อของเล่นให้ เห็นเพื่อนเล่นก็อยากจะได้บ้าง แต่กว่าจะได้ก็ต้องเก็บเล็กผสมน้อยเอาเองโดยเจียดเงินค่าขนม และห่อข้าวไปกินทุกวัน ของเล่นที่เคยมีตอนแรกเป็นตุ๊กตาที่เด็กๆ เขาโยนเล่นกัน มีอยู่เพียงตัวสองตัวเท่านั้น แต่น้องของมดมีของเล่นเยอะมาก เนื่องจากน้องอยู่บ้านสวนกับป่าประมาณอาทิตย์หนึ่งหรือเดือนหนึ่ง พ่อแม่และมดจะไปเยี่ยมน้องครั้งหนึ่ง มดเล่าว่าพ่อไปเยี่ยมครั้งหนึ่งเนี่ย โอ้โฮ...น้องมีของเล่นเต็มตะกร้าเป็นแข่งเลยนะ มันป็นคันไม้ป็นอะไร ต่างกับ

ชีวิตเรามากเลย เราก็อ้อย..อิจฉา เข้าใจว่ามีตัวอิจฉาขึ้นมาตั้งแต่ตอนนั้น เขาไม่แบ่งของเล่นให้เราหรอก มันเป็นของเล่นผู้หญิงด้วย แต่มันเยอะจนเราอิจฉา แล้วไม่ต้องทำงานอะไร ส่วนเราเลิกเรียนก็ต้องเสิร์ฟถ้วยเดียวเก็บโต๊ะ เช็ดโต๊ะ ตอนนั้นกระเบียดกระเสียนพอสมควร

ตอนมดเรียนประถมสอง พ่อพาไปเที่ยวห้างไทย ไคมารู มดอยากได้รถไฟเล็กๆ ที่วิ่งเป็นเลขแปด ราคา ๑๕๕ บาท พ่ออยากได้มดก็ร้องเอาตามประสาเด็ก พ่อก็บอกไม่ได้ ให้เหตุผลอย่างไรมดก็ไม่เชื่อ เขาใช้กลยุทธ์คือนอนด้นลงตรงนั้นเลย กลางห้างเลยกะว่าพ่ออายุแล้วน่าจะซื้อให้ แต่พ่อกลับเดินหนี มดก็ต้องรีบเดินตาม รถไฟก็ไม่ได้

ที่จริงพ่อแม่ของมดมีฐานะพอจะซื้อของเล่นให้ลูกได้ แต่พ่อบอกว่าทุกวันนี้

ทำงานหนักก็เพื่อเก็บเงินให้ลูกเรียนนั่นแหละ แต่อันนั้นมันกินได้ไหม มันใช้ประโยชน์ไม่ได้แล้วเอาไปทำไม

ทั้งๆที่พ่อแม่ของมดมีฐานะดี คุณปู่เปิดร้านทองที่อยุธยา คุณตาที่เป็นเจ้าของตลาด อยากพึ่งตนเองจึงมาเริ่มต้นใหม่ มดก็ต้องต่อสู้ไปด้วย พ่อทำอะไรก็พามดทำ เวลาที่มดทุกข์ใจมากก็คือเวลาเฝ้าร้านกัวยเดียวคนเดียว พ่อแม่ไม่อยู่ แล้วลูกเข้ามาซื้อแม่จะทำกัวยเดียวเป็นแต่ไม่แน่ใจว่าจะถูกใจลูกค้าไหม

ประสบการณ์อีกอย่างหนึ่งคือพ่อหัดให้มดว่ายน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยา จังหวัดนนทบุรี พ่อบอกว่าไม่มีอะไรหรอกลูก พุ่งลงไปเลย ใส่ห่วงยาง พอพุ่งลงไป ปรากฏว่าห่วงยางหลุด พุ่งไปแต่ตัวพ่อกระโดดลงไปช่วย แต่มดล้าลิกน้ำหลายอึก จากนั้น

มดก็เลยเซ็ด ไม่ค่อยถูกกับน้ำ แต่ตอนนี้ไม่กลัวแล้ว

เล่าเรียน

มดเรียนอนุบาล ถึง ป.๒ ที่โรงเรียนอนุบาลนนทบุรี พ่อฝึกให้มดขึ้นรถเมล์ไปกลับเองตั้งแต่ยังเรียนอยู่ที่โรงเรียนนี้ พอขึ้น ป.๒ ก็ย้ายไปอยู่ปากเกร็ด ที่นี้พ่อไม่ได้ฝึกแก่ไปมาโรงเรียน พ่อฝึกให้ไปสนามหลวงด้วย เรียนรู้เส้นทางไว้ ไปไหนมาไหนจะได้ไม่หลง พ่อไปด้วย พ่อขึ้นประตูหลัง มดขึ้นประตูหน้า

มดมีเวลาเล่นกับเพื่อนน้อยมาก กลับจากโรงเรียนต้องไปช่วยพ่อเก็บร้าน เคยขอพ่อไปเล่น พ่อก็ให้ไป และกำหนดเวลากลับไม่เกินสองทุ่ม เสร็จแล้วพ่อถามว่าไปเล่นกับเพื่อนแล้วจะมีเงินเรียนไหม แล้วจะมีอะไรให้กินไหม ไปเล่นได้แต่ต้องรู้จักเวลา มดก็เลยเป็นคน

ตรงเวลามาตั้งแต่ตอนนั้น เพราะมาไม่ตรงเวลาก็ไม่ได้กินข้าว

มดย้ายบ้านบ่อย มีอยู่ช่วงหนึ่งมดต้องไปอยู่กับน้ำเพราะพ่อย้ายไปโคราชก่อนไปหาทำเลเปิดร้านอาหาร ตอนนั้นมดรู้สึกหดหู่มากก็ต้องอยู่ มดเรียนอยู่ ม.๒ ต้องรอให้จบปีการศึกษาก่อนแล้วไปเรียน ม.๓ ที่ปากช่อง

ที่โคราช มีคนเอาเทปงานวิจัยโรงงานฆ่าสัตว์ในญี่ปุ่นของหมอวิชัย เอกทักษิณมาให้พ่อ ก็เปิดฟังทั้งบ้าน ตอนนั้นน้องของมดก็ย้ายมาอยู่ด้วยกันแล้ว หมอวิชัยเรียนที่ญี่ปุ่น ตอนเรียนปริญญาเอกได้ทำวิจัยว่าเนื้อชนิดไหนที่คนญี่ปุ่นกินคนไทยไม่กิน แล้วคนไทยกินคนญี่ปุ่นไม่กิน มีเชื้อโรคอะไรบ้าง ก็เลยคิดว่าถ้าฉันเรามากินมังสวิรัตกันดีกว่า ตั้งแต่นั้นมาครอบครัวมดก็

นส.วิศวะกับพ่อแม่

บวชอยู่วัดชลประทานฯ

กินมังสวิรัตทั้งหมด

ตอนนั้นยังขายข้าวขาหมูอยู่ จึงคิดกันว่าอาชีพไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิต ก็ต้องเริ่มหาว่าจะทำอะไรถึงจะไม่ขัดกัน พ่อจึงไปเป็นช่างเย็บผ้าร้านตัดเสื้อ แม่ก็ขายของเล็กๆ น้อยๆ แล้วก็เปิดร้านอาหารมังสวิรัตที่ปากช่อง ทำได้ประมาณ ๒ ปี ขายดีจนทำไม่ไหว ต้องเลิกกิจการ

หลังจากนั้นก็ย้ายบ้านอีกสี่ห้าครั้ง ทำหลายอาชีพ รับซ่อมเสื้อผ้า ขายอาหารแห้งจำพวกโปรตีนเกษตร ขายน้ำเต้าหู้ ปาท่องโก๋ ตอนเช้าขายน้ำเต้าหู้เสร็จก็เย็บผ้า รับซ่อมเสื้อผ้า ขณะเดียวกันก็ขายอาหารแห้งด้วย

มดเคยอยากได้จักรยาน แม่ก็ไม่ให้เงิน โรงเรียนของมดอยู่ใกล้กับโรงพิมพ์ซึ่งพิมพ์เรียงเบอร์ขาย วันห่วยออก มดเห็นเด็กๆ มารับเรียงเบอร์ไปขาย มดก็เลยขอ

รับไปขายบ้าง ขายได้ ๔ ใบ เขาให้สลิ้งหนึ่ง แล้วก็ขายหนังสือพิมพ์ด้วย ตั้งแต่หนังสือพิมพ์ฉบับละ ๓ บาท ขาย ๑ ฉบับ ได้ ๕๐ สตางค์ วันไหนนิตยสารออกก็ได้เยอะหน่อย เล่มละประมาณ ๓ บาท ๕ บาท โอ้...วิ่งมันทั่วตลาดเลย

พ่อกับแม่ชอบที่ลูกรู้จักทำมาหากิน แต่มีเงื่อนไขว่า ขายหนังสือพิมพ์แล้วจะต้องมีเงินมาฝากนะ ตกลงกันว่าจะฝากวันละ ๒๐ บาท มดขายหนังสือพิมพ์ได้สูงสุด ๖๐ ฉบับ มดได้ ๓๐ บาท วันไหนนิตยสารออก วันนั้นรวย มดฝากแม่แค่ ๒๐ ไว้ซื้อจักรยาน เงินที่เหลือก็เก็บไว้ไปซื้อขนม

เพื่อนกลุ่มขายหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เป็นเด็กเร่ร่อนจรจัด ก่อนที่เขาจะไปขายหนังสือพิมพ์ เขาไปเก็บข้าวโพดรวงที่ปากช่อง มีรถขนข้าวโพดขนส่งผลิผลลการ

เกษตร เด็กๆ ก็มีถุงแบ่ง
ใบหนึ่งไปเก็บข้าวโพดรวงๆ
ไปขายที่ร้านขายข้าวโพดได้
กิโลละ ๕ บาท มดก็ไปกับ
เพื่อนด้วย ขายข้าวโพดเสร็จ
มดไปขายพวงมาลัยต่อ แล้ว
ก็ไปเก็บขวดขาย ตอนนั้นปิด
เทอม มดบอกว่า “ชีวิตมีรส
ชาติ...สนุกมากเลย” เงินที่ฝาก
แม่เก็บให้ มดได้จักรยานมาคัน
หนึ่ง สามพันบาท ส่วนที่ไม่ได้
ฝากแม่ มดซื้อขนมบ้าง
เลี้ยงเพื่อนบ้าง

มดเรียนดี ชอบ
คณิตศาสตร์ อาจารย์รัก แล้ว
ก็เป็นนักกีฬาโรงเรียน เล่น
วอลเลย์บอล เป็นตัวแทน
โรงเรียน ช่วงเปิดเทอม มด
ทำงานเฉพาะวันหยุดออก
โรงเรียนเลิกบ่ายสาม มดก็ไป
ยืนรอ กว่าจะพิมพ์เสร็จเรียง
เสร็จก็สี่โมง พอรับอันนี้เสร็จ
มดวิ่งไปรอบหนึ่ง พอหนึ่ง
ทุ่มหนังสือพิมพ์มาถึงพอดี
มดก็รับหนังสือพิมพ์ส่งขา

ประจำ เสร็จแล้วก็ไปขาย
พวงมาลัยต่อ จนสามสี่ทุ่มจึง
เข้าบ้าน มดชอบทำงานพวกนี้
แต่ไม่ชอบทำงานบ้าน ก็เลย
ถูกพ่อว่าตลอด

เข้ามิด ดีสามดีสี่ พ่อ
จะให้มดซ้อนจักรยานไปตลาด
ไปดูคนทำงานแต่เช้า คือ
พวกที่มาลงผัก เด็กที่มาจัด
ของ เด็กตลาดจะต้องมีวิถี
ชีวิตอย่างนี้อยู่แล้ว เพื่อนมด
ทั้งนั้น คนนี้จัดผลไม้ คนนั้น
ขายน้ำเต้าหู้ ตอนเย็นมดมี
หน้าที่ไปรับพ่อที่ตลาด ช่วย
เก็บของ ช่วยเข็นรถ ถ้าวาน
ไหนมาช้าก็โดนดุ

พอจะขึ้น ม.๖ พ่อก็
ให้มดเลิกขายหนังสือเพราะ
จะต้องอ่านหนังสือสอบ แต่
มดยังต้องช่วยพ่อทำงานอยู่
พอมดเป็นนักกีฬาของโรง
เรียน มดต้องซ้อมกีฬา กลับ
บ้านเย็น กินเวลาที่จะต้อง
ช่วยงานบ้านไป พ่อก็เลย
บอกว่ากีฬาเนี่ยมันกินไม่ได้ มี

นักกีฬาคนไหนบ้างเลี้ยงตัว
ได้ด้วยกีฬา เห็นแก่ๆ มาดก
อับทุกคน ถึงเวลาเข้าค่าย
เก็บตัวที่โรงเรียน พ่อไม่ให้ไป
โอ๊ย...ซ้ำใจมากเลย อดเป็น
นักกีฬาโรงเรียน เราก็อายุ
ต่อว่าพ่ออย่างนั้นอย่างนี้ แต่
มดไม่ประท้วงจริงๆ ใจมดก็
รู้อยู่ว่าก็เป็นจริงอย่างที่พ่อว่า
นั่นแหละ แต่มันอยาก”

ตอนเรียนมัธยม ดิ้น
เข้ามดต้องทอปลาทองโก๋
ก่อนนอนพ่อก็ให้ลองนวดแบ่ง
ซังแบ่ง ซังถั่ว ซึ่งเป็นงานที่
มดไม่ชอบเลย แต่ก็ต้องทำ
เพราะพ่อบอกว่า สมบัติพ่อ
มีไม่มาก สมบัติพ่อก็อย่างที่
เห็นๆ อยู่ที่นี่แหละ บ้านก็เช่า
ต้องคืนร่นต่อสู่ชีวิต ดิ้นดี ๔
มาทำปลาทองโก๋น้ำเต้าหู้
วิชาที่พ่อมีให้ก็คือวิชาทำมา
หากิน กับวิชาใช้ชีวิต นอก
นั้นพ่อไม่มีให้ไหนะ เพราะ
ฉะนั้นพ่อทำกิจการอะไร มด
ก็ต้องทำด้วยทุกอย่าง

ที่ญี่ปุ่น

ที่หอพักสมัยเรียนวิศวะฯ

ครั้งหนึ่งมดทะเลาะกับน้อง ถึงขั้นทำร้ายร่างกายกัน พอกลับบ้าน ได้ยินเสียงดัง พ่อเรียกมดไปคุย ส่วนน้องอยู่ข้างนอก ไม่ให้รู้ แล้วพ่อก็ตีๆๆ พ่อถามว่า รู้ไหมทำไมพ่อตี แล้วก็บอกว่า ๑ เราเป็นพี่ พี่ต้องดูแลน้อง นี่พี่ไม่ดูแลน้อง ตีก่อน ๒ เราเป็นผู้ชาย รังแกผู้หญิงได้ไง ตีอีก อย่างนี้เขาเรียกว่าหน้าตัวเมีย แทนที่ผู้ชายจะปกป้องผู้หญิง กลับมารังแกเสียเอง คราวนี้น้องก็โดนแต่มดไม่รู้ว่าน้องโดนลงโทษอย่างไรบ้าง เพราะพ่อแยกกันตัดสินใจ

สำหรับมด ที่โดนตีไม่ได้เจ็บเท่าไร แต่คำว่าหน้าตัวเมียนี่เจ็บแสบมาก ตั้งแต่ นั้นมดไม่ทะเลาะกับน้องอีกเลย ต้องเสียสละอย่างเดียว หลังจากนั้นมดไม่เคยถูกตีอีกเลย เพราะมดโตแล้ว ให้ความรับผิดชอบกับจิตสำนึก

เอง วันไหนที่มดบกพร่อง พ่อไม่พูดด้วย เหมือนมดเป็นส่วนเกินในบ้าน สักสองวัน ซึ่งสำหรับมดมันนานเหมือนสามเดือน แล้วพ่อก็เรียกมาสอน

ตอนขึ้นมัธยมปลาย นำมาขออน้องไปส่งเสียให้เรียน มดกับน้องจึงแยกกันอยู่อีก ได้อยู่ด้วยกันเพียงบางช่วงเท่านั้น พอมดเรียน ม.๕ นำขอไปส่งให้เรียนที่สุพรรณบุรี มดเข้าเรียนโรงเรียนประจำ จังหวัดชัย บ้านน้าเป็นสวนอาหาร มดมีหน้าที่เช็ดรถล้างรถทุกเช้า เย็นต้องกลับมาเสิร์ฟอาหารและซักผ้าของตัวเอง บ้านน้าอยู่บางปลาหมอ โรงเรียนมดอยู่ในตัวจังหวัด การเดินทางไม่สะดวก วิถีชีวิตก็ไม่สะดวก ผลการเรียนตก มดอยู่กับน้ำเพียงหอมครึ่ง พ่อจึงให้ย้ายไปอยู่กับป้าอีกคนหนึ่ง ที่สุพรรณเหมือนกัน จังหวะนั้นเพื่อน

ก็ชวนไปสอบเข้าเตรียมวิชาว
ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าพระนครเหนือ เป็นสาย
ช่างที่เดียวที่รับเด็กจบ ม.๓
มาเรียน ปวช. จบ ปวช. ก็
ต่อปริญญาตรีตรงนั้นเลย
ตอนนั้นมดสอบเทียบ ม.๖
ได้แล้ว แต่ก็ตัดสินใจไปเรียน
ปวช. กับเพื่อน

ปฏิบัติธรรม

มดเริ่มเรียนพุทธธรรม
ช่วงเรียน ม.๓ ตอนแรก
เป็นพุทธธรรมทางไปรษณีย์
ต่อมาก็นั่งรถประจำทางมา
เรียนที่วัด แรกๆ มากับพ่อ
ตอนหลังมาเองเดือนละครั้ง
บ้าง อาทิตย์ละครั้งบ้าง แล้ว
ก็ไปเข้าค่ายยุวพุทธทุกครั้ง
ตั้งแต่ครั้งแรกจัดที่นครปฐม
ตอนนั้นมดมีแฟนแล้ว เขียน
จดหมายหากันอาทิตย์ละฉบับ
มดบอกว่า “เขาก็สอนอะไร
มดเยอะนะ ตอน ม.๓ มด
ไปกลับปากช่อง ยิ่งมดไปอยู่

ม.๔ มดก็มีเรื่องเขียนถึงเขา
บ่อย เพราะมดมีความทุกข์
เขียนกลอนบ้าง เขียนอะไร
บ้าง เขาก็เขียนมาปลอบใจ
มดบ้าง”

ช่วงเรียน ปวช. ที่
วิทยาลัยพระจอมเกล้าฯ มด
อยู่หอพักคนเดียวแต่ก็มาวัด
ทุกอาทิตย์ และยังกิน
มังสวิรัตอยู่ตลอด ทว่ามดก็
ไม่ได้แปลกแยกจากเพื่อน
เพื่อนไปไหนมดไปด้วย
เพื่อนกินอะไรมดกินด้วย
เลือกกินแต่ผัก

ตอนนั้นมดเริ่มรู้ว่า
โคดเรียนเป็นอย่างไรแล้ว
รู้จักว่าเพื่อนกินเหล้า ดูบบุหรี่
ดีสนุก ดูหนัง แต่ก็จบ ปวช.
มาได้ ช่วงเรียนปริญญาตรี
มดก็ร่วมกิจกรรมทุกอย่าง
เรียนจบแล้ว มดทำงาน
บริษัทประกอบเครื่องยนต์
เป็นโรงงานญี่ปุ่น ปีต่อมา
เศรษฐกิจตกต่ำ ฟองสบู่แตก
บริษัทลดคนงาน เขาก็ส่ง

วิศวกรส่วนหนึ่งไปญี่ปุ่นเพื่อ
บริษัทเมืองไทยจะได้ไม่ต้อง
แบกภาระ ก็เหลือมดกับ
เพื่อนสองคนในแผนก มด
ต้องทำงานทุกอย่าง เรียนรู้
ทุกอย่าง ต้องทำเองทั้งหมด
เป็นโอกาสที่มดได้เรียนงาน
จากเจ้านาย

หลังจากนั้นมดลาออก
ไปทำงานบริษัทใหม่ ได้เรียน
รู้สังคมอีกแบบหนึ่ง ซึ่งมด
เล่าว่า

“บริษัทเก่ามีวิศวกร
ประมาณยี่สิบคน มีพนักงาน
พันกว่าคน เป็นผู้ชายแปด
สิบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ แต่ที่นี่
พนักงานเยอะ วิศวกรมีเป็น
ร้อย พนักงานอีกสองพัน
กว่าคน ผู้หญิงแปดสิบเก้า
สิบเปอร์เซ็นต์ ต่างกันมากเลย
วัฒนธรรม ธรรมเนียม มด
เจอปัญหาผู้หญิงมาจีบก็เยอะ
มดค่อนข้างอนุรักษ์นิยม มัน
ไม่มีธรรมเนียมที่ไหนที่ผู้
หญิงจีบผู้ชายก่อน ผู้หญิง

“

ประเมินดูแล้วกราฟชีวิตมันลดลงเรื่อยๆ
รอยยิ้มน้อยลง เอ...ทำไมชีวิตเครียดขึ้น
เดชะบุญที่ได้ศึกษาแนวทาง
ของชาวอโศกควบคู่มาตลอด

”

ต้องเป็นกุลสตรี มดมีแนว
คิดอย่างนี้ พอเห็นผู้หญิง
สูบบุหรี่ กินเหล้า จีบผู้ชาย
มดจะมีจิตผลึก”

แต่แล้วก็มีเพื่อนคน
หนึ่งแนะนำให้รู้จักเพื่อนผู้หญิง
คบกันระยะหนึ่ง ไปด้วยกัน
ไม่ได้ ประจวบเหมาะกับมด
คิดจะลาออกจากงาน มด
ลองไม่โทรศัพท์ไป เขาก็ไม่
โทรศัพท์มาเหมือนกัน จึง
ห่างกันโดยปริยาย มดเล่า
ถึงเหตุที่จะลาออกจากงานว่า

“จังหวะหนึ่งมานั่งคิด
เออ...ทุกวันนี้ทำอะไร ทำ
แล้วได้คุณค่าอะไร รอยยิ้ม
เสียงหัวเราะที่มดมีตอนอยู่
มหาวิทยาลัย ตอนทำงาน
แรกๆ กับตอนนี้อันไหนมัน
เยอะกว่ากัน ประเมินดูแล้ว
กราฟชีวิตมันลดลงเรื่อยๆ
รอยยิ้มน้อยลง เอ...ทำไม
ชีวิตเครียดขึ้น . . .เดชะบุญ
ที่ได้ศึกษาแนวทางของชาว
อโศกควบคู่มาตลอด ก็ได้

คิดว่า เอ้อ...คนที่เราเห็นอยู่
วัดนะ รอยยิ้มก็เหมือนเดิม
เงินเดือนไม่มี ก็ยังอยู่วัดได้
มันคง

ตอนนั้นไม่เชื่อระบบ
บุญนิยม มดเชื่อว่าแนวทาง
อย่างนี้ใช่และพัฒนาได้ แต่
มดไม่เชื่อว่าคนไม่มีเงินจะอยู่
ได้ จนกระทั่งมีราชธานีโอสก
มันเป็นหมู่บ้าน เออ...มันอยู่
ได้ มีปฐมโอสก ศิระะโอสก
แต่ราชธานีโอสกเป็นรูปธรรม
ค่อนข้างชัดกว่า มันแตกต่าง
จากที่อื่น”

ชีวิตใหม่

มดลาออกจากงานโดย
ให้เหตุผลว่าจะไปทำธุรกิจ
แต่หัว หลังจากนั้นก็เดินทาง
มาราชธานีโอสก จังหวัดอุบ
ลราชธานี มดเล่าถึงความ
รู้สึกตอนนั้นว่า

“วันที่ ๑๕ ธันวาคม ปี
๔๓ หลังปีน้ำท่วมใหญ่
มดรู้สึกว่ามันโล่ง เบา สบาย

ฟ้านี้ โอ้โฮ...มันโปร่งมาก
เห็นดาวเต็มเลย อากาศเย็น
โอ...มันเป็นแบบนี้เอง รู้สึกว่า
ไม่ต้องห่วงอะไรแล้ว ไม่ต้อง
รอรับเงินเดือน ไม่ต้องรอรับ
โบนัส ไม่ต้องเลื่อนขั้น จึงดี
จึงเด่นกัน อีสราภาพแห่งหัว
ใจเป็นอย่างนี้จริงๆ โช
ตรวนแห่งสังคมปลดออกไป
แล้ว ตอนแรกมดไม่ได้ตั้งใจ
อะไรมากเกินไปกว่า ทำยังไง
จะอยู่ที่นี้ได้ยาวนานที่สุด มด
จะทำทุกวิถีทางที่ทำให้อยู่ได้
ยาวนานที่สุดบนเส้นทางสายนี้

ยังมีหลายสิ่งหลาย
อย่างให้มดได้เรียนรู้บนเส้น
ทางสายนี้ อย่างที่มดเล่าว่า

“มดเป็นคนสุภาพแต่
เอาจริงเอาจัง แล้วปีกมัน
คำไหนคำนั้น เช่น รับปาก
ในที่ประชุมแล้วไม่ทำ มด
ตามเอาเรื่อง ทำไมคุณไม่ทำ
อย่างนี้มันเป็นปัญหามะพี
คนก็เลยทำงานด้วยยาก
เพราะที่นี้อิสระ ตอนนั้นดีที่

ว่าท่านฟ้าไทอยู่ที่นี้ มด
ปรึกษาท่านหลายเรื่อง ท่าน
ก็บอกว่างานก็ทำไปอย่างนั้น
แหละ แต่ว่างานที่ควรจะทำ
คืองานดูแลตัวเอง งานใบ
ไม้กำมือเดียว การปฏิบัติ
ธรรมนี้ ศีลต้องมาก่อนและ
ต้องอ่อนน้อมถ่อมตน”

คุณธรรมข้อใดที่นักเลงยังต้องเรียก “พี่”!

ชีวิต คนธรรมดาแม้จะมองว่าสู้คนรวย คนมีเงินไม่ได้

แต่มุมนีก็มีให้หลายเรื่อง

โดยเฉพาะ “ความทรหดอดทน”

เพราะเราไม่มีเงินมากพอที่จะซื้อเครื่องอำนวยความสะดวก หรือเครื่องผ่อนแรง

เราจึงได้สร้าง “ธาตุกายสิทธิ์” ให้เกิดขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

ในความโชคร้ายก็มีความโชคดีครับ

ยิ่งมาดูที่คุณภาพของ “ลูก” ก็ยิ่งประจักษ์ชัด

ระดับความอดทนของชีวิตตกต่ำน่าเวทนา !

คนรวย คนมีอำนาจก็มีกรรมนะครับ ตรงที่ลูกหลานจะเหยียบขี่ไถ่ไม่ปล่อย

จากการวิจัยคุณธรรมของเยาวชนไทย เขาสรุปว่าขาดความขยัน ความเสียสละ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความมีวินัย และรวมไปถึงความประหยัด

คุณธรรมมากมายหลายตัวก็จริง แต่สำคัญทั้งนั้นเลยนะครับ

อย่างไรก็ตาม ก่อนวังต้องเปลี่ยนจากนั่งมาเป็นลุก จากลูกมาเป็นก้าว

ตัวอะไรครับที่ผลักดันให้คุณธรรมเดินหน้า นั่นก็คือ “ความอดทน”

นักปฏิบัติธรรมท่านต้องมีตะบะเพื่อเร่งเร้า สร้างปฏิริยา อันเป็นไปเพื่อหลอมละลายกิเลส ตัณหา

ตะบะคือกฎเหล็กของชีวิตในช่วงสั้นๆ ที่เจ้าตัวตั้งเอาไว้ฝึกฝน ทรมานตัวเอง โดยมีเป้าหมายจะลดละสิ่งใดอยู่ในใจ

นักกีฬาค้นพบการสร้างพลังฮึด แข็งแกร่ง ด้วยการออกแรงซ้อมวิ่งเพื่อเก็บพลังให้มากขึ้น

แต่ละวงการพยายามหาเทคนิค ยุทธวิธีให้ตัวเอง “แกร่งขึ้น”

แล้ว “นักปฏิบัติชีวิต” อย่างเราจะฝึกอะไรดี เพื่อให้แข็งแกร่งอย่างที่เขาเป็นกัน

ทำอย่างไร “ต้นไม้แห่งความอดทน” จึงจะแตกกิ่งก้านใหญ่โตจนเป็นผู้พิทักษ์ชีวิตให้กับเรา

คำตอบก็คือ “อย่าตามใจตัวเอง”

กรรมวิธีเป็นไหน ทุกครั้งที่อยากได้ – อยากมี – อยากเป็น

อย่าเพิ่งรีบร้อนบ่นบ่น หรือรีบเสนอสนอง

อย่ารีบตามใจ

อย่ารีบเอาใจ

อย่ารีบประจบ (ตัวเอง)

ตั้งไว้คิด ถ่วงเวลาไว้ก่อน จำเป็นมัย ต้องตอนนั้นหรือ พรุ่งนี้ได้ไหม อีกชั่วโมงได้ไหม

อีก ๑๐ นาทีได้ไหม

ความอดทนเป็นผลจากการทักทวนตัวเองไว้ระดับหนึ่ง
ฝึกบ่อยๆ สติก็จะแข็งแรง ความหนักแน่นจะค่อยๆ แดกกิ่งก้าน
คิดด้วยอารมณ์จะค่อยเบาบางลงไป คิดด้วยเหตุผลจะค่อยๆ เข้ามาแทนที่
การสร้างความอดทนไม่ใช่เรื่องยาก แต่บทพร่องตรงที่เราขาดความสนใจจึงไม่พยายาม
ศึกษาเรียนรู้

ไม่เหมือนวิชาคอมพิวเตอร์ เครื่องจักรเครื่องกล หรืออะไรต่ออะไรสารพัด
เมื่อไม่สนใจจึงไม่ออกมา

“ความอดทน” นั้นเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่มีชีวิต เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่มีสมอง !
เพราะถ้าใครได้ไป ความอดทนก็จะจงรักภักดี คุ่มครองเจ้าของชีวิต ไม่ว่าจะดีหรือชั่วให้
ประสบความสำเร็จ

“ความอดทน” จึงไม่มีตัวตน แต่มีพลังกำลังมหาศาล
สำหรับผู้มีลูกหลานอย่ารอช้า ใช้งานบ้านเป็นเครื่องสร้างความอดทนได้ทันที
นำเสียดยที่บางครอบครัวละเลยปฎิบัติพิเศษในเรื่องนี้
บางคนผ่านความยากแค้นแล้วคร่ำครวญ
บางคนผ่านความยากลำบาก กลับย้อนคิดอย่างภูมิใจ
เรื่องของความอดทน ท่านผู้รู้เปรียบเหมือนทรัพย์สมบัติ
ได้มาแล้วใช้ให้คุ้ม หรือจะทำเสื่อมเสีย
เจ้าของชีวิตเป็นผู้ลิจิตจริงๆ

“ท่านโฮจิมินห์” สอนลูกหลาน

วันนี้ทำบ้านหรือยัง ช่วยเหลือชุมชนหรือยัง

“ท่านอดทน” ก็จะสอนลูกหลานเหมือนกันว่า

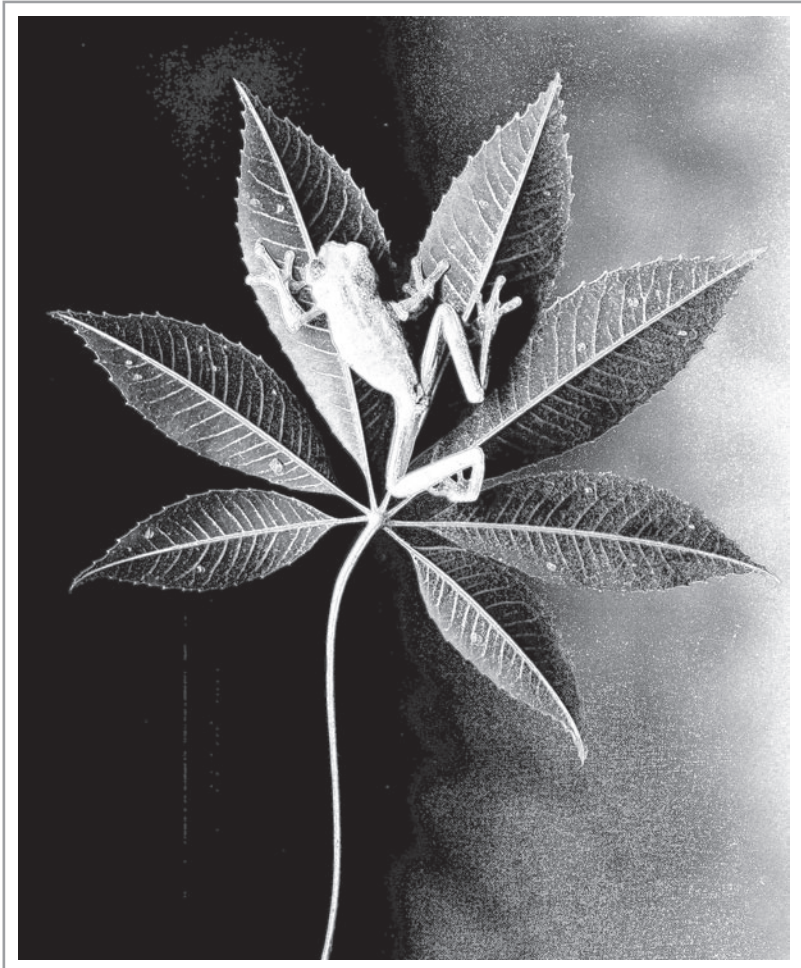
“วันนี้พวกเธอได้ฝึกอดฝึกทนอะไรบ้าง ได้ฝึกถ่วงเวลาตัวเองกี่ครั้ง”

กีนบาป

ฮัซาร์ จักรพรรดิ

ตอน ดึงพสุธา

หมายถึง กระโถนจากที่สูง

– รวบรวมพานสู่แม่น้ำเบื้องล่าง จากเครื่องบิน ที่มีเครื่องชูชีพหรือร่มชูชีพกางรับลม ลงมาในที่ที่กำหนด ดิ่งลงมา ดิ่งลงมา

พสุธา หมายถึงพื้นดิน – ลานดินกว้างใหญ่สำหรับนักโดดบั้งกับร่ม ลงพื้นอย่างปลอดภัย บางครั้งอุปสรรคเกิดขึ้น ลมกระโชกพาร่มปะทะยอดไม้ นักโดดดินต็อกแตก ต็อกแตก โดดเดี่ยวกลางอากาศ นานกว่าหน่วยรักษาความปลอดภัยจะช่วยชีวิตไว้ได้

รวมสองคำเรียกดังพสุธา “เป็นลีลาของพลร่มหมวกแดงเท่านั้น เครื่องแบบมีปีกพลร่มติดหน้าอกสว่างาม เป็นที่สนใจของสาวสมัยนั้น

“ดังพสุธา” จะกล่าวต่อไปไม่ใช่เรื่องของมนุษย์ เป็นเรื่องสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ

มนุษย์ตั้งชื่อให้มันว่า “เขียด” จนมีคำพูดติดปากว่า “ตายยังเขียด” ความหมายนี้ทุกคนรู้แล้ว คนไทยโดยเฉพาะคนอีสานชอบอาหารแปลกๆ อาหารที่ชอบแม้หายากก็ต้องเสาะหาจนได้ ได้มาแล้วก็ยังหาวิธีปรุงอาหารให้เลิศรส ใส่เครื่องปรุงอย่างละนิดอย่างละหน่อย กินกันในวงเหล้าสองขวดหมดไปไม่รู้ตัว ตาตัวนากับแก้มมอ้อยว่ะ แก่เลยกินแก้ม

มากกว่ากินเหล้า

หน้าฝนตอนค่ำ กบเขียดคางคกอึ่งอ่าง เลิกจำศีล ส่งเสียงกล่อมบึงกว้าง ฟังให้ตึงตึง เสนาะหูเหมือนกัน

หนุ่มนักร้องไม่ต้องใช้ซีดีดังสมัยก่อน ใช้ไฟฉายผูกหน้าผากสว่างชัดเจน ส่องตามหลุมรอกตามขอบสระ พวกมันชอบอยู่ เสียงร้องแซ่ซบลงเมื่อมนุษย์นักร้องเข้าใกล้รู้เพศฉพาะมาแล้ว

ร้องตรงไหน หมายถึงไว้ พวกนี้ไม่กลัวงูพิษ เขาว่าสุดแต่บุญกรรม

สัตว์หรือจะฉลาดกว่ามนุษย์ เขียดถูกจับใส่ขังตัวแล้วตัวเล่าจนเกือบเต็ม กะพอขายได้เงินค่าเหล้า พรุ่งนี้จับอีกเยอะไป ความคิดของพวกชอบสนุกหาค่ากินเข้าเป็นอย่างนี้

ตะวันเย็นขอบฟ้า นักล่านำสัตว์ครึ่งน้ำครึ่งบกมาขายให้แม่ค้าตลาดนัดเช้า

ตกลงราคาไม่ยากเพราะคุ้นเคยดี เขียดถูกเปลี่ยนขังลงอ่างดินขนาดย่อม มีตาข่ายคลุมกันหนี มีน้ำค่อนข้างใสให้ว่ายเล่น ไม่รู้อนาคตตัวเอง เขียดยังสดชื่นเหมือนปลากระดี่ได้น้ำ

สายหน่อย แม่ค้าข้าวแกงมาซื้อเขียดไปทำอาหารพิเศษ อาหารนี้มีชีวิตสัตว์โลกเป็นเดิมพัน

เขียดถูกจับใส่ถุงพลาสติกอัดแน่น ดัน
ไปก็เท่านั้น ไม่นาน เขียดถูกเทลงพักชีวิตไว้
ในอ่าง แม้มีน้ำครึ่งเดียวก็ดีใจ หายอึดอัด
รอดตายแน่...เรา

เขียดนำเสนอสาร อนาคต ไม่มีร่มชูชีพ ดัง
อย่างสวยงามด้วยตัวเองสมชื่อเขียดนักโดด
แม่ครัวหรือแม่ค้าผู้ปรุง นำกระทะใบย่อม ใส่
น้ำ ตั้งไฟจนเดือด กวนสีขาวเป็นละอองลอย
เหนือกระทะ

ธรรมชาติของเขียด ได้กลืนน้ำก็ดีใจ
เขียดจึงรวบรวมพลังพร้อมกระโดดเข้าหา

แม่ครัวต้องการทำดิ่งพสุธาของเขียด
แยกอย่างขึ้นสูงกว่ากระทะราวสองเศษ

กลืนน้ำขี้ใจอยู่แล้ว เขียดหุบขาทั้งสี่
เข้าหากันแล้วเหยียดสุดชีวิต พุ่งเข้าหาน้ำ น้ำ
เดือดรออยู่ เหยียดสุดชีวิตของเขียดนั้น มือ
กางตีนกางกลางอากาศหวังสนุกให้หายอยาก

“จ๊วบ” เสียงเขียดสัมผัสน้ำเดือด มือ
กางตีนกางสวยงามไม่แพ้มนุษย์ เขียดตาย
ทันทีในลักษณะนี้

เขียดตาย ตายยังเขียด แม่ครัวสนใจ
นึกมองไม่เห็นบาป เห็นเพียงทำทางว่าสวยงาม
แม่ครัว หรือผู้บริโภคตั้งชื่อเขียด “ดิ่ง
พสุธา” เหมาะสมจริงจริง

นาร่างเท่าๆของเขียดตากแดด ๒-๓

แดดจนแห้งสนิท แล้วคลุกเกลือ พริกไทย
ผงชูรส (นิดหน่อย) จนเข้ากัน

ทอดไฟอ่อน จนเขียดสีเหลืองเข้มวาง
บนตะแกรงให้สะเด็ดน้ำมัน

ใส่จาน ยกมาสู่วงเหล้า พริบเดียวเขียด
หายไปอยู่ในกระเพาะมนุษย์

มนุษย์ว่า อร่อยดีจ๊ะ เขียดว่าไม่อร่อยเลย
อย่าลืม วิถีทางแห่งกรรมมีจริง

วันหนึ่งเมื่อกรรมมาบรรจบ ต้องชดใช้
กรรมที่ก่อยกกำลังสอง

เราหลบ เราหลีก เราไม่ก่อกรรม เรา
ไม่ต้องใช้ ไม่สุขสันต์กว่าหรือ ?

จบกินบาปตอนหนึ่ง “กินบาป” ตอนสอง
ชื่อ “ลูกอ๊อด”

บรรยายตอนหนึ่งมาด้วยความอดหนา
ระอาใจในความพิเรนทร์ของคน คนเป็นมนุษย์

เรียกว่า “สัตว์ประเสริฐ” แต่กินอาหาร
เพียงยังชีพไม่ประเสริฐ ฟาดินเป็นพยานด้วย
มนุษย์สรรหาวิถีกินหลายรูปแบบ เพียงเพื่อ
ความอร่อย สะใจ ไม่สนใจ “บาปหนัก”
คอยอยู่

บาปที่มองไม่เห็น รู้ไม่ได้ ลึนมันต้องการ
ใครจับ ใครทุกซ์ ไม่รู้เรื่องด้วย

ฉันมี “ลึน” ไว้บริโภค ต้องให้ลึน ได้
รับรสเลิศที่สุด เศรษฐีกินจุหลามยังชีพหรือ ?

“

ลูกอ๊อดลำตัวใหญ่เท่าหัวไม้ขีด
เกิดมาชมโลกไม่เดินเจ็ดราตรี
มนุษย์กลุ่มหนึ่ง ได้ชื่อว่า
“สัตว์ประหลาด”
นำสวิงตาที่ซ่อนลูกอ๊อด
ไปเกือบหมดกลุ่ม

”

รสที่ลิ้นได้รับทรมานผู้ใด เจ็บปวดแก่
ไหน ไม่ทราบ ไม่สน

ถามว่า ถ้ากลับมาเป็นตัวเราบ้างเอาไหม
ตอบทันทีว่า ไม่เอา ห้ามถาม

ทุบหัวเขาให้ตาย - ไม้ตี - ถลกหนัง -
กรีดเกร็ด - ตัดกรีบทิ้ง สร้างความเจ็บปวด
แสนจะทนแสนสาหัสแก่สัตว์ร่วมโลกเท่าที่
ปฏิบัติกันอยู่ เจ็บพอแล้ว เขาก็ชีวิต เราก็ชีวิต
คิดให้ดี

กินอาหาร “มังสวิรัต” กินผักกินเห็ด
กินเนื้อเทียม หมูเทียม แม้อร่อยลิ้นน้อย
หน่อยแต่ไม่มีบาป ไม่มีกรรมย้อนตามเอาคืน
ไม่ฆ่าเขา เขาก็คงไม่ฆ่าเรา

กล่าวถึง “ลูกอ๊อด” ตอนสองต่อไปดี
กว่า

ลูกอ๊อดเป็นชื่อลูกปลาซ่อน เกิดตามบึง
ตามคูน้ำ

ว่ายน้ำตามแม่น้ำร้อยตัว สีแดงอ่อนบ้าง
เข้มบ้าง แม่ไปไหน ไปด้วย ขอชมโลกกว้าง

ถ้าเป็นควายตามท้องร่องสวนสมัยก่อน
จะเห็นแม่ปลาชัดเจนเพราะน้ำตื้น

ว่ายน้ำหนุ่ ไม่มีนมให้ลูกกิน สอนให้
กินตะไคร่ สาหร่าย ลูกน้ำ ฯลฯ

ลูกอ๊อดลำตัวใหญ่เท่าหัวไม้ขีด เกิดมา
ชมโลกไม่เดินเจ็ดราตรีมนุษย์กลุ่มหนึ่ง ได้ชื่อว่า

“สัตว์ประเสริฐ” นำสวิงตาถึงซ่อนลูกฮึดไป
เกือบหมดกลุ่ม

คนสมัยนั้นว่าแม่ปลาตุ หวงลูก กัดเอา
ดีๆ ทั้งไม่มีทางสู้

กินบาปตอนสอง ไม่กล่าวถึงแม่ปลา
เมื่อลูกฮึดถูกซ่อน สมประสงค์คนซ่อน ลูก
ฮึดถูกนำมาปล่อยรวมกันในถังใบเล็ก โกลี
เตาถ่าน มีหม้อแกงใบแข็งตั้งอยู่ แม่ครัวใส
น้ำลงไปครึ่งหนึ่ง เทผักบั้งตัดไว้ยาว ๑ นิ้วถึง
นิ้วครึ่งตามลงไป ลูกฮึดถูกเทจากสวิงลงน้ำ
ยังเย็นอยู่ โอ ความสุขอะไรจะเปรียบ ลูกฮึดดีใจ
ดังปลากะตังได้น้ำเหมือนกัน

ทำไมเนื้อที่ใหม่กับแคบ วายไปทำไม
สะดวกเหมือนว้ายกับแม่ แม่ไปไหน? ไม่มา
นำทาง ลูกจะได้ว้ายตามด้วยความอุ่นใจ
ความตายโกลีเข้ามา ยังไม่รู้ว่าจะตัวเองจะกลายเป็น
อาหารของมนุษย์

ความร้อนเพิ่มขึ้นๆ ลูกฮึดหลบไป
ทางไหนก็ร้อนทุกทาง วายให้เร็วขึ้นยิ่งร้อนหนัก

ทนความร้อนไม่ได้ ภูผักบึ้งลอยเกลื่อน
ว้ายเข้ารูหวังหลบร้อน คิดถึงแม่ ไม่มาช่วย

แย่งรูผักบึ้งกัน รูนีมีเจ้าของ อีกรูก็มี
เจ้าของ ทำอย่างไรดี ความร้อนเพิ่มขึ้น เป็น
ร้อนจัด ร้อนจัด ลูกฮึดตัวที่ไม่มีรูผัก ทน
ร้อนไม่ได้ เรียกแม่จนสิ้นใจ

บรรยากาศในรูผักบึ้ง เครื่องแกงส้มถูก
เทลงมาเริ่มออกฤทธิ์

ลูกฮึดแสบตา แสบผิวหนัง ลำลัก
รสเผ็ด เค็ม เปรี้ยว ทำไมน้ำมีรสชาติประหลาด
สุดร้อน เรียกหาแม่จนสิ้นเสียงเหมือนกัน สิ้น
ชีวิตในรูผักบึ้ง ลูกฮึดตาย คนกินแกงส้มลูก
ฮึดอร่อยลิ้น บาปมองไม่เห็น ลิ้นมันต้องการ
ใครจับ ใครทุกซ์ ไม่รู้

“กรรม” มีวิธีทางเมื่อเดินมาบรรจบ เมื่อ
นั้นต้องชดใช้ เราหลบ เราหลีกเลี่ยง เราไม่ก่อกรรม
เราไม่ต้องชดใช้ ชีวิตดำเนินด้วยความผาสุก
ทุกชาติมีดีกว่าหรือ ?

ลาก่อนเขียนน้อยกะลูกฮึด สัตว์น่ารัก
ถูกรุขมานโดยมนุษย์ก่อนตาย

สนฺตฺตฺฐึ ปรมํ ธนํ = ความสันโดษเป็นทรัพย์อันยอดเยี่ยม

วิธีแก้ปัญหาคความยากจน ต้องนำคำสอนของพระพุทธเจ้ามาใช้ให้ถูกวิธีจะดีที่สุด คนเราถ้ารู้จักสันโดษ รู้จักพอจะไม่มีคำว่าจน จึงเปรียบเสมือนทรัพย์อันยอดเยี่ยม ความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเป็นเหตุทำให้คนยากจน แต่คำว่า “พอ” ไม่ได้หมายความว่าให้จี้เกียจ แต่ให้ขยันและรู้จักอดรู้ไว้ เว้นจากอบายมุข เหตุแห่งความยากจนของพี่น้องเกษตรกร ได้เคยเขียนวิเคราะห์ไว้เป็นข้อๆถึง ๕ ข้อแล้ว จะไม่เขียนซ้ำให้เปลืองพื้นที่อีก ต้องไปอ่านในฉบับก่อนๆ

สาเหตุข้อที่ ๖ ชาวไร่ชาวนาสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อนคือพึ่งตนเองไม่ได้สักอย่าง ต่างจากสมัยก่อน พันธุ์ข้าวก็มีพันธุ์พื้นเมืองที่แข็งแรง ต้านทานโรค เก็บไว้ทำพันธุ์ต่อได้ เดียวนี้มีแต่พันธุ์ลูกผสม ชาวนาเอาแต่ซื้อกับจ้าง พันธุ์ข้าวก็ต้องซื้อ พันธุ์พื้นเมืองสูญพันธุ์หมดแล้ว จะหว่านจะไถก็ต้องจ้าง วัวควายหายไปจากท้องนาหมดแล้ว ต้องใส่ปุ๋ยเคมียา ทำเองไม่ได้ก็ต้องซื้อจากต่างชาติ เวลาเกี่ยวก็ต้องจ้างรถเกี่ยว

ชาวนาทุกวันนี้จึงคือ “ผู้จัดการนา” ซึ่งมีหุ้นส่วนมากมาย เริ่มตั้งแต่ก็ต้องเช่าที่นา นาที่เคยมีก็ต้องขายใช้หนี้ หรือโดนยึดไปหมดแล้ว มีแต่นายทุน เจ้าของที่มาเป็นหุ้นส่วนด้วยคอยแบ่งผลกำไร ต่อมาปุ๋ยยาก็ต้องใช้สารเคมีที่เป็นพิษที่ต่างชาติเขาไม่ใช้แต่ส่งมาให้ชาวนาไทยใช้ต้องนำเข้าปีละหลายหมื่นล้าน ต้องมีฝรั่งต่างชาติมาเป็นหุ้นส่วนแบ่งผลกำไรไปอีก เครื่องจักรเครื่องยนต์ทำเองไม่ได้ต้องซื้อจากญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน และจีน ประเทศเหล่านี้ก็เป็นหุ้นส่วนที่แบ่งผลกำไรไปอีก แหล่งเงินทุน คือธนาคารต่างๆ เช่น ธกส. และนายทุนประเภทสะตอกู้ ให้เงินกู้ดอกเบี้ยสูง หุ้นส่วนเหล่านี้ก็แบ่งผลกำไรไปอีกนอกจากนี้ยังมีหุ้นส่วนรายย่อยอีกเยอะแยะ

รวมแล้วมีมากมายหลายบริษัทที่มาเป็นหุ้นส่วนแบ่งผลกำไร แต่ถ้าขาดทุน ชาวนาขาดทุนคนเดียว

ถ้าไม่นำนโยบายเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาใช้ ทำชุมชนให้เข้มแข็ง ช่วยให้เกษตรกรพึ่งตนเองได้ เศรษฐกิจบ้านเมืองก็จะมีปัญหาหนักขึ้น

สาธุ ปาแปน ทุกกร = ความดี คนชั่วทำได้ยาก

ความดีใครๆก็อยากทำ อยากเป็นคนดี แต่คนชั่วจะเห็นสิ่งที่เป็นความดีเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ความดีคนชั่วจึงทำได้ยาก แต่คนดีทำได้ง่าย ในทำนองกลับกัน ความชั่วคนชั่วทำได้ง่าย แต่คนดีทำได้ยาก ยกตัวอย่างเช่น การผิดศีล ติดอบายมุข ทุกสังคมยอมรับว่าเป็นเรื่องชั่ว เป็นตัวปัญหาทำให้ครอบครัวเดือดร้อน แต่คนชั่วกลับทำได้ง่าย ทำกันเกือบทั้งบ้านทั้งเมือง

ถ้าจะเทียบกับเกษตรเคมีซึ่งทำได้ยากกว่า ลงทุนมากกว่า ทำลายสิ่งแวดล้อม เป็นอันตรายทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค แต่คนก็ยังชอบทำ ส่วนเกษตรอินทรีย์ทำาง่ายกว่า ไม่ต้องซื้อ ไม่ต้องลงทุน ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ปลอดภัยทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค ยิ่งใช้ดินยิ่งดีแต่ก็ไม่ค่อยมีใครทำ

คราวนี้ก็จะมาเข้าสู่สาเหตุของความยากจนของเกษตรกรขี้ออดไป

สาเหตุข้อที่ ๑ เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกษตรกรเป็นหนี้เป็นสิน เพราะเกษตรกรไม่สนใจศึกษาเรียนรู้ไม่ออกไปอบรมหรือดูงานจากผู้ที่เขาประสบผลสำเร็จมาแล้ว ทำให้ไม่มีภูมิคุ้มกันที่ดีพอค้าขายปุ๋ยขายยาเคมีมาหลอก มาโฆษณาให้ซื้อก็ซื้อ เพราะมันสะดวกสบายง่ายกว่าการพึ่งตนเอง ง่ายกว่าวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ทำให้การขับเคลื่อนเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงเป็นไปไม่ได้ยาก

เรื่งานี้ผู้เขียนมีโอกาไปร่วมงานวันเกษตรแห่งชาติที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จ.อุบลฯ จัดงานใหญ่โตในเนื้อที่หลายร้อยไร่ ชุมชนชาวโศกที่ได้ชื่อว่าป็นชุมชนคนพอเพียงก็ได้เข้า

ร่วมแสดงผลงานในครั้งนี้ด้วย โดยทางมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ให้ไปตั้งชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง ปลุก
ผักปลูกพืชอยู่ในพื้นที่ของมหาวิทยาลัยเกือบร้อยไร่ ไปทำกันล่วงหน้าเกือบครึ่งปีบนพื้นที่ที่ร้าง
และค่อนข้างจะแห้งแล้ง ดินเป็นดินทรายที่เกือบจะไม่มีธาตุอาหารอะไรเลย เป็นงานที่ทำทายนมาก
แต่เขาก็ทำได้สำเร็จด้วยประสบการณ์ที่บ่มเพาะมานาน เพราะชุมชนชาวอโศกเป็นชุมชนที่เน้น
การทำเกษตรอินทรีย์แบบเศรษฐกิจพอเพียงมานานแล้ว เกษตรกรบางคนได้รับโลรางวัลระดับ
ประเทศจากสมเด็จพระเทพฯมาแล้ว

งานวันเกษตรแห่งชาติที่ม.อุบล จึงเป็นงานที่พิสูจน์วิถีชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงจาก
หลายๆหน่วยงาน หลายๆสถาบัน โดยพิสูจน์ด้วยของจริง ๗พบ๗ รัฐมนตรีกระทรวงเกษตรฯไป
เป็นประธานเปิดงาน จัดงานตั้งแต่วันที่ ๒-๑๑ มีนาคม ๕๐ ในงานนี้ถ้าเกษตรกรได้ไปดู ไป
เรียนรู้จะได้แนวทางการทำเกษตรอินทรีย์อย่างสมบูรณ์แบบทั้งการทำปุ๋ยหมักอย่างง่าย การปลูกผัก
การเพาะถั่วงอก การจัดพื้นที่เพาะปลูกแบบผสมผสานอย่างยั่งยืน แม้งานวันเกษตรแห่งชาติจะ
ผ่านไปแล้ว แต่ชุมชนเศรษฐกิจพอเพียงของชาวโศกยังคงต้องอยู่พิสูจน์ต่อไป

งานนี้เรามี VCD ที่ได้ถ่ายทำไว้อย่างละเอียดประมาณ ๖ แผ่น สนใจติดต่อขอรายละเอียดได้
ที่คุณปรีชา โทร. ๐๘๑-๕๕๖๒๘๘๗ หรือคุณก้อนดิน โทร ๐๘๕-๖๖๗๘๒๔๕ หรือติดตามฟังได้
ทางรายการวิทยุเพื่อเกษตรกร AM ๑๓๘๖ KHz. ทุกวัน เวลา ๑๖.๐๐-๑๘.๐๐ น.

วิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงเน้นการพึ่งตัวเอง แต่คนจะพึ่งตนเองได้ต้องมีความรู้ คราวนี้จะ
นำเรื่องที่ชาวบ้านสามารถทำเองได้และมีประโยชน์สารพัดนั้นก็คือเรื่องของการทำน้ำส้มควันไม้
(wood vinegar)

น้ำส้มควันไม้ เป็นของเหลวสีน้ำตาลใส มีกลิ่นควันไฟที่ได้จากการควั่นแฉกของควันที่
เกิดจากการผลิตถ่าน ซึ่งจะเก็บในช่วงอุณหภูมิปล่องควันอยู่ระหว่าง ๘๐-๑๕๐ องศาเซลเซียส
จากนั้นนำมาเก็บในภาชนะพลาสติก ตั้งทิ้งไว้ประมาณ ๓ เดือน เพื่อให้สารที่เป็นน้ำมันดินตก
ตะกอน หลังจากผ่านกระบวนการกรองจึงจะได้น้ำส้มควันไม้ที่มีคุณภาพ โดยมีคุณสมบัติเป็น
สารประกอบที่มีฤทธิ์เป็นกรด ประกอบด้วยสารที่มีประโยชน์หลายชนิด

ประโยชน์ทางการเกษตร ป้องกันโรครากและโคนเน่าจากเชื้อรา เเร่งการเจริญเติบโต กระตุ้น
ความต้านทานโรค ป้องกันศัตรูพืช ขับไล่แมลงทุกชนิดและเชื้อรา ป้องกันมด ปลวก แก้โรค
เชื้อราในยางพารา โดยมีรายละเอียดและวิธีการใช้อีกมาก สนใจขอไปได้ที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ด้านปศุสัตว์คือ ขับไล่เห็บ หมัด รักษาโรคเรื้อนของสัตว์ กำจัดกลิ่น
และขับไล่แมลงในคอกสัตว์ กำจัดกลิ่นขยะ และป้องกันไม่ให้แมลงวางไข่ ถ้านำไปกลั่น จะ
สามารถนำไปฆ่าเชื้อโรค แก้ปวดฟัน แก้ผื่นคันและล้างแผลได้อีกด้วย

วิธีการทำน้ำส้มควันไม้ เริ่มจากเตาเผาถ่าน อาจจะมีตามากมายหลายแบบ ถ้าจะทำน้ำส้ม
ควันไม้ก็ต่อท่อให้ควันออกตามปล่องแล้วใช้ผ้าชุบน้ำให้ชุ่มพันปล่องควันเพื่อให้เกิดการควบแน่น
ควันไฟจะก่อตัวเป็นหยดน้ำไหลย้อนกลับ ก็เจาะรูใต้ปล่อง ใช้สังกะสีเล็กๆเสียบดักน้ำไม่ให้
ไหลเข้าเตา น้ำจะไหลออกทางรูลงภาชนะที่รองรับ

เรามี VCD และเอกสารเกี่ยวกับน้ำส้มควันไม้จำหน่าย สนใจติดต่อที่ คุณก้อนดินหรือคุณ
ปรีชา หรือฟังวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเกษตร

สนใจ...ข้อมูลการทำเกษตรอินทรีย์

และวิธีการพึ่งตนเองแบบเศรษฐกิจพอเพียง

สามารถรับชมภาพ VCD กิจกรรมต่างๆของชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

และการถ่ายทอดวิทยุของสมณะเสียงศีล ชาตวัโร

ได้ทางInternet เปิดไปที่ www.asoke.info

<http://streaming.bunniyom.com>

- ชม VCD คลิกไปที่โทรทัศน์ออนไลน์

- ฟังวิทยุคลิกไปที่วิทยุออนไลน์

ในเมนู สมณะเสียงศีล ชาตวัโร กลสิกรรมไร้สารพิษ ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

วิทยุชุมชนสามารถเลือกถ่ายทอดออกอากาศได้ตลอด 24 ชั่วโมง

และเปิดวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเกษตร AM 1386 kHz.

ฟังรายการวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ได้ทุกวัน เวลา 16:00 - 18:00 น.

ติดต่อขอรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

โทร. (034)306224-5, 081-8356108, 081-5562887, 081-9415070

ตู้ปณ.67 ปณจ.นครปฐม 73000

ข่าวจากกบสุล

คิดให้ดี...ก่อนจะลงเรือไปทำประมงต่างประเทศ

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา รายงานว่า มีลูกเรือประมงจำนวน ๑๑๐ คน ที่อยู่ระหว่างต้องโทษจำคุกในเรือนจำต่างๆตามหมู่เกาะในประเทศอินโดนีเซีย ด้วยข้อหาลักลอบทำประมงในน่านน้ำอินโดนีเซีย ซึ่งในเรือนจำหลายแห่งมีผู้ถูกคุมขังเป็นจำนวนมาก และมีการจัดหาอาหารให้ไม่เพียงพอ บางเรือนจำมีเพียงข้าวให้โดยนักโทษต้องซื้อกับข้าวเอง นอกจากนั้นเรือนจำบางแห่งไม่มีห้องนอน ทำให้นักโทษต้องนอนใต้ต้นไม้ ไม่มีที่หลบฝน ซึ่งมรสภาพความเป็นอยู่ลำบากมาก

ปัจจุบันปัญหาลูกเรือประมงไทยได้ลุกลามขยายตัวและทวีความรุนแรงมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการที่สถานเอกอัครราชทูตฯ ได้รับการร้องทุกข์จากลูกเรือประมงจำนวนมากว่าถูกข่มขู่ทำร้ายร่างกายโดยการตีด้วยไม้ เตะ ต่อย หรือใช้ปืนยิง เพื่อให้ยอมรับผิดตามข้อกล่าวหาโดยเจ้าของเรือไม่สามารถให้การช่วยเหลือได้

ขอเตือนคนไทยที่จะไปทำประมงนอกน่านน้ำไทย ตัดสินใจให้ดีก่อน โปรดศึกษาและตรวจสอบข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นสัญญาว่าจ้างทำงาน ใบอนุญาตจับปลาที่ถูกต้อง ความน่าเชื่อถือของเจ้าของเรือ และระยะเวลาในการทำงาน

ปัญหาการลักลอบขนยาเสพติดข้ามชาติ

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงบัวโนสไอเรส รายงานว่า หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นภาษาสเปน La Nacion เสนอข่าวการลักลอบขนยาเสพติดประเภทโคเคนจากเปรูไปยังประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยขบวนการดังกล่าวแวะเปลี่ยนเครื่องบินที่ท่าอากาศยานนานาชาติ Ezeiza กรุงบัวโนสไอเรส เพื่อเดินทางต่อไปยังประเทศในเอเชีย ซึ่งมักมีจุดหมายปลายทางที่ประเทศมาเลเซีย ไทย และเวียดนาม

ตั้งแต่ต้นปี ๒๕๕๐ มีรายงานข่าวการจับกุมชาวต่างชาติและชาวไทยลักลอบขนโคเคนเพิ่มขึ้น โดยมีผู้ใช้บริการสายการบิน Malaysia ซึ่งเป็นสายการบินเดียวที่บินไปยังประเทศในเอเชีย และสะดวกในการบินต่อไปยังประเทศเป้าหมายใกล้เคียง รวมทั้งราคาค่าบัตรโดยสารไม่แพงเมื่อเทียบกับสายการบินอื่น

ในปีนี้มีหญิงไทยเดินทางไปรับจ้างขนโคเคนจากอาร์เจนตินาหรือเปรู และถูกจับกุมที่อาร์เจนตินา รวมแล้วทั้งสิ้น ๓ ราย ซึ่งจากการสอบปากคำทราบว่า กลุ่มคนเหล่านี้กระทำการเป็นขบวนการเชื่อมโยงกับแก๊งอาชญากรรมข้ามชาติ (จีน-ไทย-มาเลเซีย-อาร์เจนตินา-เปรู) และเคยขนยาเสพติดข้ามประเทศมาแล้วหลายครั้ง ส่วนใหญ่เป็นหญิงและเดินทางคนเดียวแบบนักท่องเที่ยวทั่วไป

ขอเตือนคนไทยที่จะเดินทางไปต่างประเทศ อย่ากระทำความผิดหรือหลงเชื่อคำชักชวนให้รับจ้างขนยาเสพติด มิฉะนั้น ท่านจะต้องโทษจำคุกระยะยาว หรืออาจถึงขั้นประหารชีวิต

ปัญหาแรงงานไทยในกาตาร์

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโดฮา รายงานว่า ได้ให้การช่วยเหลือแรงงานไทยที่ไปประกอบอาชีพพนักงานขับรถหนักประเภท Trailer ในประเทศกาตาร์ ให้เดินทางกลับประเทศไทย จำนวน ๔๔ คน ส่วนใหญ่ประสบปัญหาที่นายหน้าหางาน (ชาวอียิปต์ จอร์แดน หรือปาเลสไตน์) โฆษณาหลอกลวงว่าเป็นผู้มีอำนาจคัดเลือกคนงานด้วยตัวเอง และให้ข้อมูลผิดๆ คนงานหลงเชื่อเดินทางไปทำงานกับบริษัทในกาตาร์ ทั้งๆที่มีแนวโน้มสูงที่คนงานจะไม่สามารถผ่านการ

ทดสอบเพื่อรับใบอนุญาตขับรถประเภทหนัก (Heavy Driver License) ซึ่งจำเป็นต่อการทำงานเป็นพนักงานขับรถประเภทหนักในกาตาร์ การทดสอบใบอนุญาตขับรถประเภทหนักจะยากมากสำหรับแรงงานไทยเพราะไม่มีประสบการณ์การขับรถประเภทดังกล่าว ซึ่งต่างจากรถบรรทุกในประเทศไทย ทำให้ไม่ได้รับเงินเดือนหรือถูกย้ายตำแหน่งเป็นคนงานก่อสร้างแทน ซึ่งได้ค่าจ้างน้อยกว่ามาก บางรายทำสัญญาจ้างงานซ้อนกัน ทั้งในประเทศไทยและในประเทศกาตาร์โดยมีเงื่อนไขในข้อตกลงไม่ตรงกัน และอัตราค่าจ้างก็ต่ำกว่าที่ตกลงไว้ในประเทศไทยด้วย

ขอเตือนแรงงานไทยอย่าหลงเชื่อคำชักชวนง่ายๆและขอให้ตรวจสอบให้แน่ชัดก่อน ไม่เช่นนั้นท่านจะถูกหลอกไปทำงานอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และอาจถูกปล่อยให้ตกทุกข์ได้ยากในต่างแดน ถ้าคิดจะไปทำงานควรตรวจสอบไปยังกระทรวงแรงงานก่อน โทร. ๐-๒๒๔๕-๔๓๑๐-๔ หรือกรมจัดหางาน โทร ๐-๒๒๔๕-๒๐๘๕

คิดให้ดีก่อน ไปเก็บผลไม้ป่าที่สวีเดน

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงสตอกโฮล์ม รายงานว่า มีแรงงานไทยจำนวนมากเดินทางไปประเทศสวีเดน เพื่อไปทำงานเก็บผลไม้ป่าในสวีเดน ทั้งนี้เป็นการเดินทางโดยติดต่อโดยตรงกับฝ่ายสวีเดน ซึ่งไม่ผ่านการดำเนินงานของกระทรวงแรงงาน หรือเดินทางไปทั้งที่ไม่ทราบข้อมูลที่ต้องก่อนเดินทาง ทำให้แรงงานดังกล่าวถูกเรียกเก็บภาษีเงินได้และค่าประกันสังคมของการสวีเดน ซึ่งตามปกติแล้วค่าประกันสังคมควรเป็นภาระของนายจ้าง หรือผู้ซื้อผลไม้ป่าเป็นผู้จ่าย จึงทำให้แรงงานไทยถูกเอารัดเอาเปรียบและไม่มีรายได้สูงอย่างที่ได้ออกสัญญากับนายจ้าง

ดังนั้น กระทรวงฯขอเตือนคนไทยที่จะไปทำงานดังกล่าว ควรติดตามและศึกษาข้อมูลที่ต้องก่อนการตัดสินใจเดินทาง โดยตรวจสอบสัญญา ข้อตกลงหรือเงื่อนไขต่างๆให้รอบคอบ และขอให้เดินทางไปทำงานอย่างถูกกฎหมาย ซึ่งสามารถติดต่อสอบถามได้ที่ กระทรวงแรงงาน โทร. ๐-๒๒๔๕-๔๓๑๐-๔ หรือกรมจัดหางาน โทร. ๐-๒๒๔๕-๒๐๘๕

สมชายใจ ชีวิต กับธรรมชาติ
อุษา เกสรสุคนธ์

“แม่ครับผมอยากไปเที่ยวชายทะเล ”
ผมบอกในวันหนึ่ง

“ เอาไว้ตอนลูกสอบไล่เสร็จ ถ้า
คะแนนดี แม่จะพาไป ” แม่บอก

ผลการสอบปลายปี ผมทำคะแนนได้
เป็นที่น่าพอใจของผู้ใหญ่ทุกคนในบ้าน แม่
สัญญาไว้ว่าจะพาไปเที่ยวทะเลในวันหยุด
สัปดาห์ ครั้นถึงสิ้นเดือนมีนาคม อากาศ
ร้อนจนแทบผิวด้วยอุณหภูมิ ๔๑ C แม่จึง
ตกลงกับย่าว่า เราจะไปบ้านกรด ด้วยรถ
ของคุณลุงสุพลกับป้าหน้อย พ่อแม่ของพี่
วีพี (ย่อมาจาก วีรพัฒน์) แต่ผมชอบเรียก
พี่พี ผมดีใจมากกว่าใครอื่น โอกาสอย่างนี้มี
น้อยครั้ง ที่สำคัญคือว่าผมชอบเล่นน้ำทะเล
เป็นที่สุด โดยเฉพาะครั้งนี้มีพี่พีเป็นเพื่อน
เล่น พี่พีแก่กว่าผมสามปี เปิดเทอมก็จะ
เรียนชั้นมัธยมสอง ส่วนผมได้เลื่อนขึ้นชั้น
ประถมสี่ ตอนที่เด็กอนุบาล หากใคร
ถามว่าผมเรียนอยู่ชั้นไหน ผมจะบอกตาม
ความจริงว่า ผมเรียนอยู่ชั้นล่าง

ปู่ไม่ได้ไปด้วย ขอพักผ่อนอยู่ที่บ้าน
เพราะเพิ่งเดินทางกลับจากประเทศจีนเมื่อไม่

กี่วันมานี้ ลุงสุพลขับรถพาพวกเราทั้งหมด
รวมหกคน ออกเดินทางเวลาหกโมงเย็นวัน
ศุกร์ ผ่านท่ายาง ชะอำ ปราณบุรี กุยบุรี ตัว
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แวะทานข้าวมื้อค่ำ
ที่ทับสะแก แล้วเดินทางต่ออีกประมาณ ๕๐
กิโลเมตร ถึงบ้านกรดสี่ทุ่มกว่า จากทาง
คูขนานมีถนนเลียบชายหาด มองเห็น
สถานีรถไฟบ้านกรด พอเลี้ยวรถไปถนน
เลียบชายหาดเพียง ๕๐ เมตร พบป้ายแผ่น
ไม้มีตัวหนังสือ “ บ้านเลียบนที ” รีสอร์ท
ของคุณย่าอ้อดและคุณปู่เลียบ ซึ่งเป็นที่มา
ของชื่อสถานที่พักตากอากาศชายทะเล ด้าน
หลังเป็นต้นมะพร้าว

“ปู่เลียบ เป็นอดีตรองอธิการบดีผู้พิพา
กษาหัวหน้าศาลอาญา ย่าอ้อดเคยดำรง
ตำแหน่งผู้อำนวยการกองของธนาคารออมสิน
สำนักงานใหญ่ หลังเกษียณอายุราชการ ทั้ง
สองท่านมีความสุขกับธรรมชาติ ” ย่าเล่า
ให้ทุกคนฟังระหว่างทางก่อนถึงที่หมาย
และขณะนี้เรากำลังยืนอยู่ท่ามกลางบ้านพัก
หลังกะทัดรัดหลายหลัง ด้วยศิลปะการตกแต่ง
จากผลิตภัณฑ์ไม้แกะฉลุวดลายประดับ

อย่างงดงาม และลงตัวกับเครื่องเรือนทุกชิ้น รอบบ้านแต่ละหลังปลูกไม้ดอกไม้ใบเป็นกอ ตรงกลางมีมะม่วงต้นใหญ่ทำให้ดูราบรื่นน่าสบาย

ย่าชื่นชมตัวบ้านและบริเวณโดยรอบอย่างถูกใจ แต่ผมกับพี่พืมองไปทางทะเล อยากเล่นน้ำเสียเดี๋ยวนี้เลย ป้าหน่อยบอกว่า “ พรุ่งนี้เถอะ รีบตื่นแต่เช้า ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น แล้วเล่นได้ยาวนานด้วย ” ผมจึงต้องอดใจรอคอยอีกหนึ่งคืน ทั้งๆ ที่ได้ยินเสียงคลื่นซัดชายหาดดัง ครืน ครืน ซ้ำ ซ้ำ อยู่ใกล้แค่นี้เอง ผู้ใหญ่สนทนากันชั่วครู่ ย่าอืดพาครอบครัวพี่ไปพักที่เรือนฝั่งตรงกันข้ามกับที่พักของผม “ ถ้าพี่ตื่นก่อนจะมาเรียก พรุ่งนี้เจอกัน ” ผมตอบ “ ตกลง ” และกล่าวราตรีสวัสดิ์

ผมรีบตื่นแต่เช้ากระวีกระวาดหากางเกงว่ายน้ำที่แม่เตรียมมาให้สวมเล่นน้ำลงบันไดบ้านพักพบครอบครัวพี่ที่กำลังจะลงไปที่ชายหาด ผมกับแม่รีบตามไปติดๆ เพียงข้ามถนนก็ถึงชายหาด มีเรือเก่าๆ ลำนึงจอดอยู่ ทราบภายหลังว่า ย่าอืดจะ

ให้ช่างมาซ่อมแล้วทำหลังคา เป็นที่นั่งพักผ่อนทะเล ดวงอาทิตย์กลมแดงดวงใหญ่กำลังโผล่พ้นผิวน้ำตรงขอบฟ้า สะท้อนเงาลงสู่ทะเลสวยจังเลย คลื่นไม่แรง น้ำอุ่นกำลังดี ย่าของผมและย่าอืดโบกมืออยู่ในรถกระบะสองตอน ตะโกนบอกว่าจะไปตลาดนัดนานเป็นชั่วโมงที่ผมเล่นน้ำทะเล สนุกมากจริงๆ ปลาตัวเล็กเป็นฝูงว่ายแหวกอยู่ในน้ำ บางครั้งกระโดดสูงขึ้นมาเหนือคลื่น มันคงสนุกสนานเหมือนพวกเรานี้แหละตอนนี้ แล้วป้าหน่อยก็บอกว่า “ แดดแรงแล้ว ไปทานมื้อเช้ากันดีกว่า ตอนเย็นค่อยมาเล่นกันใหม่ ”

ย่าอืดและย่าอืดกลับจากตลาดแล้วแม่ครัวเตรียมข้าวต้มทะเล กาแฟของผู้ใหญ่ และเครื่องดื่มของเด็ก ยังมีขนมอีกหลายอย่างรวมทั้งปาท่องโก๋ตัวอ้วนสองตัวติดกัน ข้าวเหนียวหมูปิ้ง มันต้ม ถั่วลิสงต้ม ทานกันจนพุงกาง ย่าอืดบอก “ อิ่มแล้วจะพาไปเที่ยวให้ทั่วๆ ” ลุงสุพลขับรถไปตามเส้นทางที่ย่าอืดบอก ตรงไปที่บึงทองหลางก่อน เป็นเว้าอ่าวแลเห็นน้ำทะเลสีเขียวจัด “ โขดหินที่คนตัวสูงสามารถเดินลุยไปถึง

โดยเฉพาะชาวต่างชาติชอบป็นขึ้นไปถ่ายรูปกันบนนั้น ” ย่าอืดบอก ทราวยละเอียดนุ่มเท้า น่าเสียดายผู้คนที่มาเที่ยวไม่อนุรักษ์ชายหาด มีขยะเกลื่อนใ้หน้าทะเลชัดไปมาที่ร้ายกว่านั้นคือขวดเบียร์ถูกทิ้งไว้และยังมีเศษขวดแตกแหลม “ หากเดินเท้าเปล่าไม่ทันมองเห็นเหยียบเข้าต้องบาดเจ็บ ” แม่บ่นพลางก้มลงหยิบอย่างระมัดระวังไปถึงขยะ “ คุณนิสัยของการรักษาสภาพแวดล้อมของคนบางคนสร้างได้ยากนัก แม้จะรณรงค์ขนาดไหน หากไม่ใส่ใจปฏิบัติธรรมชาติก็จะถูกรบกวนเรื่อยไป ” ย่าออกความเห็น

ย่าอืดพาไปชมถ้ำม้าร้อง ถนนชายทะเลโค้งอ้อมเขาเป็นวงกลมผ่านซุ้มประตูไปถึงวัด มีป้ายบอกให้ยกคัทเอ๊าท์เปิดไฟในถ้ำและทำบุญตามศรัทธา เลยเข้าไปในบริเวณป่ามีต้นไม้และต้นไม้สูงใหญ่หลายชนิดบริเวณปากถ้ำมีศาลาพระพุทธรูปสังกัดจายน์ทำนึ่งยิ้มอย่างใจดี เราเดินลงไปตามพื้นขรุขระแต่ไม่ถึงกับลำบาก รู้สึกเย็นฉ่ำเหมือนห้องปรับอากาศ ช้ายมือเห็นหินย้อย

ลงมาเป็นรูปหัวม้า ย่าอืดพูดว่า “ เข้าบอกว่าใครโชคดีจะได้ยินเสียงม้าร้อง ถือว่าคนนั้นมีบุญ ” “ ฮี ฮี ๆ ๆ ” เสียงสะท้อนก้องภายในถ้ำ ผู้ใหญ่ทุกคนรวมทั้งพี่ห้นมามองผม พุดราวกับนัดกันว่า “ นึกแล้วซึ้ง ” ต่างก็หัวเราะ “ เราโชคดีแล้วละ ” พี่ห้นบอก

เราไหว้พระพุทธรูปสี่ทองทำนึ่งสมาธิเรียงรายกันเป็นแถวชิดผนังถ้ำตามยาวทั้ง ๒ ด้าน และกราบพระนอนองค์ใหญ่บนแท่น อีกด้านหนึ่งมีทางเดินขึ้นไปดูแอ่งน้ำใสมาก ย่าอืดอธิบาย “ น้ำทิพย์ในแอ่งนั้นเชื่อกันว่าศักดิ์สิทธิ์ เกิดเองในธรรมชาติ ”

ค้างคาหลายตัวเกาะตามเพดานถ้ำได้ยินเสียงผีทำพวกเราก็ตกใจพากันบินออกไปพอเงยหน้าขึ้นมองเห็นหินย้อยสี่เหลี่ยม สี่เหลี่ยมคี่เหลี่ยมผืนผ้าประดับห้องหิน จากพื้นถ้ำมีหินงอกขึ้นไปรูปร่างแปลกๆ บ้างก็เหมือนพยานาคขดเป็นวงซ้อนกัน บ้างก็เป็นเสากลมสีขาวแวววาว เหมือนประดับด้วยเพชรดูระยิบระยับ เรามองเห็นความงดงามเหล่านี้ได้จากแสงไฟนีออนที่ทางวัดติด

ไว้เป็นระยะ ชมดูสักครึ่งชั่วโมง ลุงสุพล
ขับรถกลับมา ยกทัพเอาที่ปิดไฟในถ้ำแล้ว
ทำบุญ ย่าฮ้อด ซื้ออาหารปลา มีสระ
ใหญ่อยู่ไม่ไกลนัก ปลาตัวใหญ่หลายตัวพา
กันมากินอาหารที่คนใจบุญโปรยลงไป
หลังจากนั้นเราไปกินอาหารทะเลที่ร้านริมหาด
แล้วกลับมาตามเส้นทางเดิม ผู้ใหญ่ทุกคน
ต่างพูดว่าน้ำทะเลสวยมากด้วยสีน้ำเงินอ่อน
แก่สลับกัน มองไปไกลสุดสายตาท้องฟ้าสี
ครามค่อยจางลงเมื่อจรดกับผืนน้ำตรงเส้น
ขอบฟ้า เรือหาปลาเล็กจิ๋วเมื่ออยู่ห่างฝั่ง
อีกด้านหนึ่งคือสวนมะพร้าวเป็นทิวแถวโค้ง
ขนานไปกับชายหาด

ตอนบ่ายเราได้ไปไหว้พระองค์ใหญ่บน
เขา “ พระพุทธกิตติสิริชัย ” ทำนั้งสมาธิ
หันหน้าสู่ทะเลพระพุทธรูปดูราวกับลอยอยู่ใน
อากาศเพราะอยู่บนที่สูง “ วัดนี้สร้างถวาย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยพระบรม
วงศานุวงศ์และเหล่าข้าราชการปราชญ์ในร่วม
เป็นกรรมการ ผนังภายในเป็นจิตรกรรมภาพ
ฝาผนังฝีมือช่างชั้นสูง “ ชาดกเรื่องพระมหา
ชนก พระราชนิพนธ์และประเพณีต่างๆกว่า ๔๐

ภาพ มุขที่ยื่นไปทุกมุมประดิษฐานพระพุทธรูป
ปางต่างๆ พระประธานอยู่โถงกลางทั้ง ๓
ชั้น ” มักคุเทศก์อธิบาย แต่ถ้ามองจากภายใน
นอกก่อนขึ้นบันไดหลายชั้น องค์พระเจดีย์
รูปทรงเดียวกับ

พระปฐมเจดีย์แต่ขนาดเล็กกว่า สีทองอร่าม
ประดับกระจกสะท้อนแสงเป็นประกายใน
แสงแดด ชมประมาณหนึ่งชั่วโมงเราก็
กลับไปที่พัก ตอนเย็นได้ลงเล่นน้ำทะเลอีก
ครั้งหนึ่ง

อาหารมื้อค่ำ ได้ดั้นมะม่วง มีปูม้าต้ม
ปลาหมึกไปย่าง หมึกกระตอยต้มหวาน
ผัดผักรวมกับกุ้งใหญ่ ยำปลาทุบโรตีส
และอีกหลายอย่างจนผมจำไม่ได้แล้วแหละ
ป้าหนอยกับแม่บอกว่าคงอิมอาหารทะเลไป
อีกนาน หลังจากนั้นผู้ใหญ่ชวนกันไปเดิน
เล่นตากแสงจันทร์ที่ชายหาด น้ำลดลงไปมาก
มองไปที่วัดบนเขาพระเจดีย์สะท้อนแสงระ
ยิบระยับในแสงจันทร์ สวยทั้งกลางวันและ
กลางคืน ลดพัดเย็นฉ่ำ พระจันทร์เต็มดวง
กลุ่มดาวเรียงกันเห็นชัด ลุงสุพลชี้ให้ผมกับ
พี่พิฑู “ นั่นดาวคันไถ และโน้นดาวลูกไก่ ”

“ เอ๊ะ! ดวงนั้นเคลื่อนที่ด้วย ” ผมบอกพี่พี
“ ดาวเทียมมั้ง หรือไม่กี่เครื่องบิน ” ผม
คิดถึงพ่อขึ้นในทันที “ เตรียมเข้านอนดีกว่า
พรุ่งนี้จะได้ตื่นแต่เช้าเล่นน้ำทะเลกันอีก ”
แม่บอก

น้ำแปลกที่ผมกับพี่พีตื่นนอน เตรียม
ลงทะเลพร้อมเพรียงกันทุกๆ ที่นอนกันคนละ
บ้าน ผู้ชายว่ายน้ำ ผู้หญิงพากันไปตลาด
เข้ากับย่าอืด พ่อขึ้นจากทะเล ผมก็เห็น
สองย่ากับแม่ นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารกันแล้ว “
ทำไมสีหน้าไร้อารมณ์อย่างนั้นล่ะ ” ย่าอืดถาม
พี่พีฟอง “ กัปตันจะไม่ยอมขึ้น และจะ
ขอให้อยู่ต่ออีกหนึ่งคืนแล้วค่อยกลับลพบุรี ”
ก็วันที่ปีหน้าผมจึงมีโอกาสมาเที่ยวทะเล ยัง
ไม่ยอมกลับจริงๆ ด้วย แม่ใจหนึ่งก็คิดถึงปู่
เหมือน แม่ปลอบผม “ ถ้าปีหน้า ลูกตั้งใจ
เรียนคะแนนดี แม่ก็จะพามาอีก ” “ มา
เดือนละครั้งไม่ได้หรือครับ ” ผมต่อรอง
แม่ยิ้มแล้วชวนให้กินมือเข้าพร้อมกัน “ เร็วๆ
เข้า เดี่ยวจะไปเที่ยวต่อ ”

ตอนสาย ทุกคนเข้าไปลาย่าอืดผู้
กรุณาต่อเรามาก “ แล้วมาอีกนะ ” ย่าอืด

บอกและมองผมด้วยแววปรานีขณะส่งพวก
เราขึ้นรถ ระหว่างทางแม่พูดว่า “ คราว
หน้าเรามาทางรถไฟก็สะดวกดี มาช่วงที่มี
นักท่องเที่ยวจะได้ไม่แออัด “ ทะเลที่นี่แสน
สงบ ยังคงสภาพธรรมชาติ ไม่มีตึกสูง
โรงแรมหรูหราหลายชั้นบดบังทัศนียภาพ
หาดทรายสะอาด คนท้องถิ่นอารมณ์ดี ถ้า
ขายแบบไม่เอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว
ที่สำคัญอาหารการกินมีมากและไม่แพงโดย
เฉพาะอาหารทะเล ที่เป็นเช่นนี้เพราะเขา
ปฏิบัติตามกฎระเบียบวิธีที่ใช้เครื่องมือจับ
สัตว์น้ำ ไม่ลวงละเมิดทำให้สัตว์น้ำมีการ
ขยายพันธุ์ได้ในปริมาณเหมาะสมกับการบริโภค
ถ้าหากชาวประมงทำผิดกฎ สัตว์น้ำสูญพันธุ์
เราจะขาดแคลนอาหารทะเล

ลุงสุพลพาเราไปชมพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำที่
ตำบลหัวก่อ จ.ประจวบคีรีขันธ์ เป็นเวลา
ที่เขาให้อาหารปลา เราจึงเห็นผู้ชายในชุด
ประดาน้ำกำลังให้อาหารปลาในตู้กระจก
ขนาดใหญ่ บางคราวก็หันมาโบกมือให้เด็ก
ๆ บริเวณส่วนหนึ่งทำเป็นอุโมงปลา ผม
แหงนดูปลากระเบนตัวใหญ่มากว่ายเหมือน

บินอยู่เหนือศีรษะคล้ายเครื่องบินสแตลท์ ยัง
มีปลาฉลามตัวใหญ่และปลาอีกหลายพันธุ์
ว่ายวนเวียนไปมา พี่พี่ถ่ายรูปป่าหน้อยบอกว่า
“ ไม่งั้นมันจะกัดกัน ” “ มิน่าถึงได้ชื่อว่า
ปลากัด ” พี่พี่พูด มีผู้เข้ามาชมมากพอสมควร
ทั้งเด็กและผู้ใหญ่เพราะเป็นช่วงปิดเทอม
และยังไม่มีกรเก็บค่าเข้าชมด้วย

หลังจากนั้นเราไปชมป่าชายเลนที่
อำเภอปรางบุรี ป่าขนาดใหญ่มีข้อความว่า
“ ป่าชายเลน อำเภอปรางบุรี อยู่ในพระ
บรมราชินูปถัมภ์ เพื่ออนุรักษ์พันธุ์ไม้ป่าชาย
เลน และสัตว์ต่างๆในบริเวณนี้ให้คงอยู่ใน
สภาพธรรมชาติต่อไป ” มีทางเดินเป็น
สะพานไม้ทอดยาวไประหว่างต้นโกงกางซึ่ง
มีรากขนาดใหญ่งอกรอบโคนต้น ผู้ใหญ่คุย
กันพลางเดินพลางว่าคราวที่เกิดสึนามิมีบาง
คนรอดชีวิตโดยยึดรากต้นโกงกางที่แข็งแรงไว้
ผมได้ยินเสียงเหมือนเมล็ดต้อยติ่งระเบิดใน
น้ำตรงนั้นตรงนี้ ผมกับพ่อเคยช่วยกันเก็บ
เมล็ดต้อยติ่งในเปลือกเล็กแหลมที่แก่เป็นสี
น้ำตาลเข้มเต็มกำมือแล้วโยนลงในน้ำ มัน
จะแตกเปรี๊ยะๆ อยู่นาน เท่ากับเสียง

หัวเราะของผมและพ่อ และยังอยู่ในความ
ทรงจำของผมจนบัดนี้ แม้เวลานั้นจะผ่าน
มากกว่าสามปีแล้ว ผมสังเกตว่าแผ่นไม้บน
ทางเดินบางแผ่นยังดูใหม่อยู่ ย่าบอกว่า “
มีเจ้าหน้าที่คอยซ่อมบำรุง เปลี่ยนแผ่นไม้ที่ผุ
เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ” ที่นี่มี
เรือบริการนำเที่ยวแก่ผู้ต้องการท่องเที่ยวเลัด
เลาะป่าชายเลนด้วย เส้นทางบนสะพานไม้
นั้นทอดอ้อมนำเรากลับมาที่จุดเดิมตรงปาก
ทางเข้า เกือบได้เวลาอาหารกลางวัน ผู้
ใหญ่ใจดีพาพี่พี่กับผม (ทุกคนนั้นแหละ)
ไปทานมื้อกลางวันใน อำเภอปรางบุรี ป่า
หน้อย แม่ และย่าซื้อของฝากคนละหลาย
อย่าง

ปู่เคยผมอยู่ที่บ้านด้วยสีหน้าดีใจที่เรา
กลับมาอย่างปลอดภัย ทำให้ผมลืมไปเลย
ว่าอยากอยู่ที่ทะเลอีกหนึ่งคืน

๐ ตบะพิสูจน์ใจในพรรษา
ตบะคือความเพียรเพาะลาญกิเลส
ตบะถูกตรึงกิเลสย่อมถูกทำลาย
ตบะเผลอกิเลสย่อมลุ่มหลง

ตบะเผลอก (พทชาดก)

สมัยพุทธกาล พระอุปสมณะบวชได้ ๒ พรรษา ยังเป็นผู้ที่ต้องได้รับการอบรมสั่งสอน อยู่ แต่ได้มีสัทธวัฑริก(ลูกศิษย์) ซึ่งมีพรรษาเดียวแก่ตนแล้ว เมื่อทั้งหมดพากันไปเข้าเฝ้าพระ ศาสดา

พระพุทธร่องค์จิ่งตรัสติเตียน ถึงความไม่เหมาะสมไม่ควร ในการที่ภิกษุผู้ยังต้องได้รับการสั่งสอน ใยจึงเที่ยวสั่งสอนภิกษุใหม่ แล้วมีลูกศิษย์อีกด้วย

พระอุปสมณะจึงกลับไป แล้วหลีกเร้นบำเพ็ญเพียรหนัก ให้เกิดมรรผลแก่ตน จนกระทั่งได้ บรรลุเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้มีความมั่งน่อย กระทำในชุดงควัตร (ข้อปฏิบัติกำจัดกิเลส) ๑๓ ข้อ คือ

๑. ปังสุกุกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติใช้ผ้าบังสุกุล
๒. เตจิวริกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติครองผ้าสามผืน
๓. ปิณฑปาตีกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติเที่ยวบิณฑบาต
๔. สปะทานจาริกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติเที่ยวบิณฑบาตเป็นลำดับตามแถว
๕. เอกาสนิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการฉันมื้อเดียว นั่งฉัน ณ ที่นั่งแห่งเดียว

๖. ปัตตปิณฑิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการฉันเฉพาะในบาตร

๗. ขลุปัจฉนาภัตติกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการลงมือฉันแล้วไม่รับเพิ่มอีก ห้ามภัตที่เขานำมาถวายภายหลัง

๘. อารัญญิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการอยู่ป่า

๙. รุกขมุลิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการอยู่โคนไม้

๑๐. อัปโภกालิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการอยู่ที่กลางแจ้ง

๑๑. โสธานิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการอยู่ป่าช้า

๑๒. ยถาสันถติกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการอาศัยในที่พักแล้วแต่เขาจัดให้

๑๓. เนสัชชิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติการนั่ง-ยืน-เดิน แต่ไม่นอน

พระอุปเสนะกระทำรุคงวัตร ๑๓ ข้อนี้แล้ว ก็ยังชักชวนภิกษุอื่นผู้ใคร่ต่อการมากขึ้น ให้เป็นผู้ถือทรงรุคงวัตรเหล่านี้ด้วย แล้วได้พากันไปเข้าเฝ้าพระศาสดาอีกครั้ง

คราวนี้พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสอบถามแล้ว ก็ทรงกล่าวสรรเสริญแก่พระอุปเสนะและพวกทั้งยังทรงกระทำอนุเคราะห์ไว้อีกว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นับตั้งแต่นี้ไป ภิกษุผู้ถือรุคงวัตร หากจะเข้ามาหาเรา จงเข้ามาเฝ้าเราตามสบายเถิด”

เพราะพระศาสดาทรงสรรเสริญคุณดังนี้ เหล่าภิกษุเป็นอัน มากจึงพากันเป็นผู้ถือรุคงวัตรตามบ้าง แล้วสละทิ้งของส่วนเกินทั้งหมด ทั้งแม้ผ้าบังสุกุลไว้ในที่ต่างๆ เอาเพียงเฉพาะบาตรและจีวรของตนไปเท่านั้น

ครั้นพระศาสดาเสด็จผ่านไปยังที่พักของภิกษุทั้งหลาย ได้ทอดพระเนตรเห็นสิ่งของและผ้าบังสุกุลเรี่ยราด เกลื่อนกลาดไปทั่วในที่นั้นๆ จึงทรงสอบถามจนทราบเรื่องราวแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การสมาทานวัตร (การถือเอาเป็นข้อปฏิบัติ) ในรุคงค์ (ข้อปฏิบัติกำจัดกิเลส) ของภิกษุเหล่านี้ เป็นของไม่ตั้งอยู่ยั่งยืนได้เลย เพราะเป็นเช่นเดียวกับคบะธรรมการถืออุโบสถ (ถือศีล ๘) ของนกยาง ฉะนั้น”

แล้วทรงนำเอาเรื่องการถือศีลของนกยางมาตรัสเล่า

ในอดีตกาลนานมาแล้ว มีนกยางตัวหนึ่งอาศัยอยู่ที่หินดาต ใกล้ฝั่งแม่น้ำคงคา
คราวที่น้ำหลากท่วมทันล้นฝั่งแม่น้ำคงคานั้น ทำให้การแสวงหาอาหารของนกยางฝืดเคืองจัด ไม่
อาจหาสัตว์ใดจับกินได้เลย แม่น้ำก็เปี่ยมล้นอยู่นั่นเอง ไม่ยอมลดลงโดยง่าย นกยางจึงเกิดความคิดขึ้นว่า
“ก็เราเวลานี้ไม่มีที่แสวงหาอาหาร ไม่รู้ทางอื่นที่จะไปแสวงหาอาหาร เขากล่าวกันว่าคบะ
ธรรมหรืออุโบสถกรรม (การถือปฏิบัติศีล ๘) เป็นของประเสริฐ เห็นที่เราจะต้องถือปฏิบัติบ้าง
แล้ว เพราะยังดีเสียกว่าการนอนอยู่บนหินดาตอย่างผู้ว่างงานเช่นนี้”

แล้วจึงอธิษฐาน(ตั้งใจ) ตั้งคบะธรรม ถืออุโบสถด้วยใจ ปฏิบัติศีลด้วยการนอนนิ่งอยู่บน
หินดานั่นเอง

ฝ่ายท้าวสักกเทวราช (ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยความประเสริฐ) ได้ทอดพระเนตรพฤติกรรมหลงผิดใน
คบะธรรมของนกยางแล้ว ด้วยพระทัยเมตตาที่ทรงคิดจะสั่งสอน จึงทรงแสดงอานุภาพแปลงร่าง
เป็นลูกแพะ ไปยืนอยู่ใกล้ๆบริเวณหินดาตนั้น

“แพะ ! แพะ! แพะ!”

พอนกยางได้ยินเสียงลูกแพะร้อง หันไปจ้องมองดูแล้วคิดว่า

“มีลูกแพะอยู่แต่เพียงตัวเดียวเท่านั้น ตัวเล็กๆน่ารัก เลือดเนื้อของมันคงจะหวานอ่อนนุ่ม
น่ากิน เห็นที่เราควรจะรักษาศีลในวันอื่นเถิด”

เร็วไวทันใจคิด นกยางรีบผุดลุกขึ้นยืน แล้วโฉบไปหมายโฉบจับลูกแพะเอาไว้ แต่ลูก
แพะตัวน้อยก็วิ่งหนีรวดเร็ว หลบไปทางโน้นที่ หลบมาทางนี้ที่ ไม่ยอมให้นกยางจับได้ จน
กระทั่งนกยางเหนื่อยอ่อนหมดแรง ต้องบินกลับมานอนพักที่หินดาตตามเดิม พร้อมกับคิดด้วย
ความเฉโกปเลอบใจตัวเองว่า

“คบะธรรมของเรายังไม่แตกหน่อ ศีลของเรายังไม่ขาดหน่อ เรายังไม่ได้กินลูกแพะเลย”

ท้าวสักกเทวราชทอดพระเนตรดังนี้แล้ว ทรงกินผู้ร่างเดิมแปลงรัศมีเจิดจ้า ทรงติเตียนสั่งสอน
นกยางว่า

“จะมีประโยชน์อะไรด้วยการถือคบะ และการถือศีลของผู้มีนิสัยชั่วร้ายขี้โกงเช่นเจ้า ทั้งใจ
เจ้าก็เลวทราม ทั้งการประพฤติก็เลวทราม หากเป็นลูกแพะจริงมิใช่เรา เจ้าคงฆ่าลูกแพะกินไปแล้ว
ละนั่นคบะของเจ้าแตกแล้ว ศีลของเจ้าขาดแล้ว”

ครั้งทรงกล่าวจบ ก็เสด็จกลับไปยังเทวโลกทันที

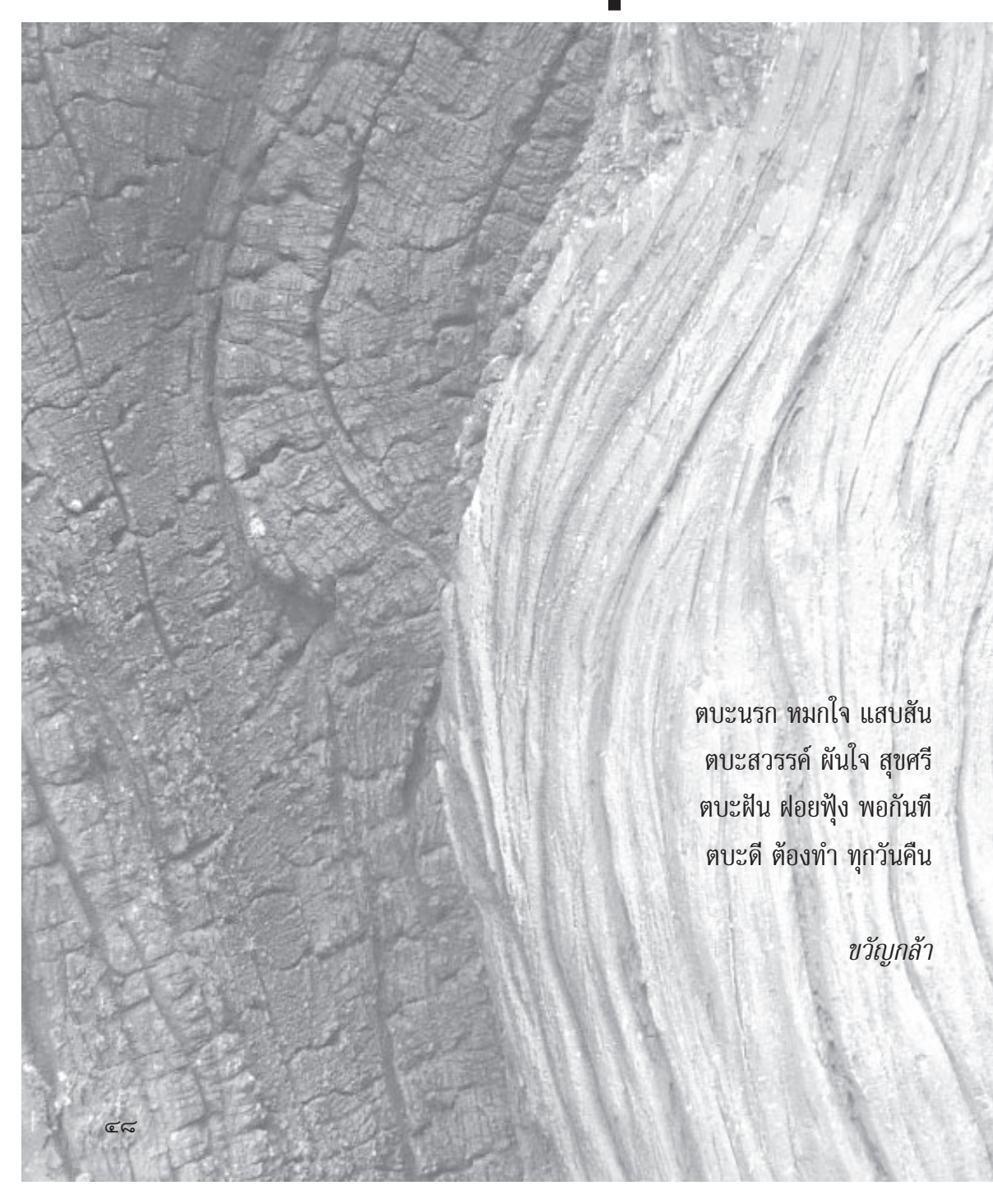

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้ว ก็ตรัสว่า
 “ท้าวสักกเทวราชในครั้งนั้น ก็คือเราตถาคตเอง”
 แล้วทรงสั่งสอนอีกว่า

“นิกายนั้นปราศจากตบะ (ความเพียรเพาผลาญกิเลส) ต้องการกินเลือดเนื้อของลูกแพะ
 บินไปหมายจับลูกแพะกิน ได้ทำลายตบะธรรมเสียแล้ว เหมือนเช่นบุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้
 ประพฤติเลวทรามในการสมาทานวัตร (การถือเอาเป็นข้อปฏิบัติ) ย่อมทำตนให้เขลา คุณนกยง
 ทำลายตบะของตน ฉะนั้น”

◉ **ประมวลพุทธ**

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๕๕,
 อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๓๖๔

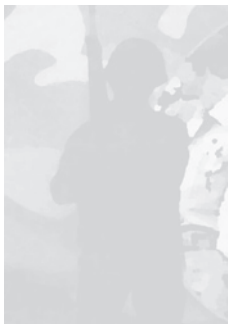
ตบะนรก หมกใจ แสบสัน
ตบะสวรรค์ ผันใจ สุขศรี
ตบะฝัน ฝอยฟุ้ง พอกันที
ตบะดี ต้องทำ ทุกวันคืน

ขวัญกมล

ไม่ประมาท

พ.กักรโพรซ์

ข่าวตำรวจสายตรวจบางเขนสองนายไล่ล่าผู้ร้ายสองคนเข้าไปถึงซอยตัน
 แต่ถูกผู้ร้ายยิงตำรวจตายทั้งหมดนั้น
 ก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้ได้อ่านข่าวนี้เป็นยิ่งนัก
 สงสารและเห็นใจตำรวจผู้ทำงานอย่างจริงจังในยามค่ำคืน
 และต้องได้รับผลอันเลวร้ายเช่นนั้น
 ก่อนหน้านี้ นายอำเภอท่านหนึ่งในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
 ต้องจบชีวิตลงด้วยน้ำมือของผู้ก่อการร้าย
 ในขณะที่ออกปฏิบัติหน้าที่มหาดไทย
 และก่อนหน้านั้นก็มีเหตุการณ์ผู้ก่อการร้าย
 สังหารกลุ่มทหารเกือบสิบนายตายทั้งคันรถ
 โดยการวางระเบิดรถยนต์และจ่อยิงให้ตายทีละคน
 มีคำถามจากประชาชนไปถึงสถาบันตำรวจ-ทหารว่า
 พวกเราได้ทบทวนมาตรการป้องกันเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้น
 แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานอย่างไรหรือไม่
 และเจ้าหน้าที่ตำรวจ-ทหารได้มีการฝึกฝนสมรรถภาพ
 ในการเผชิญเหตุการณ์มากเพียงใด

ทำไมจึงถูกกระทำจากผู้ร้ายง่ายนัก
 พระพุทธเจ้าตรัสว่า การตั้งตนอยู่บนความสบาย
 อกุศลกรรมย่อมเจริญยิ่ง กุศลกรรมย่อมเสื่อมไป
 จริงหรือไม่ที่ว่าตำรวจ-ทหารในยุคที่ปราศจากสงคราม
 และเหตุการณ์วิกฤติมากมายมักจะเคยชินอยู่กับความสบาย
 ทำให้เฉื่อยชาล้าหลัง ไม่อาจพัฒนาฝีมือทันโจรร้ายได้เลย
 ผู้ทำงานในหน้าที่ใด
 ควรมีเงื่อนไขให้ฝึกฝนตนเองอยู่กับความพร้อม
 ในการปฏิบัติหน้าที่การงานนั้นอย่างเต็มที่
 ตำรวจ-ทหารน่าจะได้รับการเข้มงวดกดดัน
 ให้ฝึกฝนอยู่กับความลำบากและความเสี่ยงภัยอยู่เสมอ
 เพื่อให้เกิดความแข็งแกร่งและมีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

ได้ทราบว่าการรักษาการผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
เป็นคนขยันออกกำลังกายยิ่งนัก
ทำให้ท่านมีร่างกายแข็งแรง สมควรที่ตำรวจทุกคนต้องมีชั่วโมงบังคับ
ให้ต้องออกกำลังกายทุกวันเป็นอาจิม
โดยให้ถือเป็นคะแนนสะสมในการพิจารณาเลื่อนขั้นชั้นยศด้วย
ใครที่เกียจออกกำลังกายก็จะไม่เจริญก้าวหน้า
การฝึกซ้อมให้มีทักษะหรือความชำนาญ
ในการใช้อาวุธก็มีความจำเป็นมาก
แม้ตำรวจและทหารจะทำงานอยู่แล้ว
แต่เมื่อมีข่าวกรณีตำรวจทหารเสียชีวิตอยู่เนืองๆ
ก็ทำให้เข้าใจว่าผู้ร้ายน่าจะมีชั่วโมงในการฝึกซ้อมการใช้อาวุธมากกว่าตำรวจ
ทั้งนี้มิได้สนับสนุนให้ตำรวจ-ทหารใช้ความรุนแรง
แต่ต้องไม่ตกเป็นเบี้ยล่างของผู้ร้ายอยู่อย่างมีรู้แล้ว
เพราะจะทำให้ประชาชนขาดความมั่นใจ
เรื่องด้ามแอลกอฮอล์ทุกชนิดทำลายสถิติสัมปชัญญะ
เป็นที่ตั้งแห่งความประมาท
ตำรวจ-ทหารควรเว้นขาดในการดื่มเหล้าเบียร์
โดยเฉพาะในช่วงเวลาปฏิบัติงาน
กฎหมายเปิดโอกาสให้ตำรวจตรวจวัดแอลกอฮอล์ในร่างกายผู้ขับรถยนต์
ก็น่าจะมีการตรวจวัดแอลกอฮอล์ตำรวจ-ทหาร
ในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วยเช่นกัน
เพื่อบรรเทาเหตุแห่งความประมาทในระหว่างปฏิบัติงาน

ถ้อยคำสิริมงคล
สุวลี

ทำให้มาก

การสร้าง “คำสิริมงคล” เป็นความพยายามของ “สุวลี” ที่จะตัดสิ่งรุงรังออกจากปัญหา เพื่อที่จะได้เห็นเนื้อหาชัดเจนขึ้น

และจบลงที่การได้คำตอบของเรื่องนั้น

ภาวะหนึ่งจึงคือสติ

ภาวะหนึ่งจึงคือธรรมวิชัย

ยิ่งคิดยิ่งเขียนก็ยิ่งได้สอนตัวเอง

“ทำให้มาก” เป็นอีกรวลีหนึ่งที่ “สุวลี” กำลังให้ความสำคัญในช่วงนี้ (แม้อาจจะเคยกล่าวถึงมาแล้วหลายปีก่อน)

โดยจากผัสสะ (เหตุการณ์) ที่มากระทบ

รวมทั้งที่เกิดกับเพื่อนรอบๆข้าง
“ทำให้มาก” เป็นอีกวลีที่เก็บไว้เตือนตน
แต่ที่ไม่สำเร็จเพราะทำน้อยไป
อยากจะลดความอ้วน ออกกำลังกายมากพอหรือยัง
อยากจะเรียนเก่ง ท่องหนังสือมากพอหรือยัง
อยากจะทำเรื่องนี้เรื่องนั้น.....

ถามว่า “ได้ทุ่มเทให้มากพอหรือยัง”

หลายครั้งที่น่าละอาย เพราะเราหวังผลสำเร็จ แต่พากเพียรน้อยมาก

“ทำให้มาก” เป็นสิ่งเตือนตน ได้ง่ายๆไม่มีในโลก

อยากได้ต้องเอื้อมมือพากเพียร

เพียงความคิดแต่ไม่กระทำ เขาเรียกเพ้อฝัน

“ทำให้มาก” เราจะได้ไม่เสียใจ ไม่หลงเพื่อเจ้าในความล้มเหลว เพราะแท้ที่จริง

อาตมาทำน้อยไปต่างหาก ใช่มั้ย ?

ในความซ้าซากก่อเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ในการกระทำให้มากครั้ง มากเวลา

เราก็จะเชี่ยวชาญ เกิดความคิดต่อยอด

ชัยชนะล้วนผ่าน “ทำให้มาก” ทั้งสิ้น

กาลาเตือนตนมิใช่เพื่อท้อแท้ แต่เพื่อตระหนักเป็น grunnan

เป็นพลังขับเคลื่อน

“ทำให้มากเข้าไว้” แท้จริงเป็นกลไกของอิทธิบาท

เป็นหนึ่งในองค์มรรคแห่งความสำเร็จ

จะเอาดีทางโลกหรือทางธรรมก็ต้องใช้สูตรเดียวกัน

สูตรปรมาณูว่าด้วย “ทำให้มาก”

ภิกษุโศภิตสอนไว้ “ฝนทั้งเป็นเข็ม” ก็ได้เดือนกุมภาพันธ์ฤดูร้อนมานาน

โลกยุคมามา มนุษย์ใจร้อน ทำอะไรก็จะรีบ ความประณีตจึงหาย ความอ่อนโยนจึง
เหือดแห้ง

เพียงกด “คลิก” ในคอมพิวเตอร์ก็แทบจะได้ทุกสิ่ง

กิจกรรมเหล่านี้จึงยิ่งสะสมความใจร้อน

คติชีวิตของเราจึงหมายถึง ทำทันที ได้ผลเดี๋ยวนั้น

ยุคลัทธิเซ็น โกรว่าท่านทำน้อย บรรลุฉับพลันก็จริง แต่เบื้องหลังการถ่ายทำ ทุกๆ
ท่านล้วนพากเพียรมามากมายทั้งสิ้น

เพราะเหตุนี้ “ทำให้มาก” จึงกลายเป็นถ้อยคำนำเปื้อนหน้าโดยไม่รู้ตัว

แท้ที่จริงแล้ว ชัยชนะที่ยั่งยืนล้วนเกิดจากทำให้มากทั้งสิ้น

ผิดจากนี้ระว่างจะเป็นชัยชนะฟองสบู่เสียมากกว่านะเธอ

กรุณารอกข้อความแล้วติ่ง ๔ หน้าล่างออกจากตัวเล่ม ส่งกลับไปรษณีย์

หมายเลขสมาชิก.....ชื่อ/สกุล

บ้านเลขที่..... ต.รอก/ซอย/หมู่บ้าน

หมู่ที่..... ถนน.....ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์.....

ปฏิบัติตามรอยประ

กรุณาส่ง

เล่มที่
๓ บาท

บรรณานุกรมการนิตยสาร “ดอกหญ้า”

สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม

กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

ข้าพเจ้าได้รับดอกหญ้าอันดับที่ ๑๒๙ ฉบับ “ตบะहरษา” แล้ว ขอมีส่วนร่วมดังนี้

๑. ท่านเคยตั้งใจทำความดีหรือละเว้นความไม่ดีอะไรบ้าง เมื่อไร ทำสำเร็จตามที่ตั้งใจหรือไม่

๒. เข้าพรรษานี้ท่านตั้งใจทำความดีหรือละเว้นความไม่ดีอะไรบ้าง จะทำนานเพียงใด มีเหตุจูงใจทำให้ตั้งใจเช่นนั้น

๓. ประวัติชีวิต (ท่านที่เคยตอบแล้วจะไม่ตอบก็ได้)

๓.๑ ข้อมูลพื้นฐาน

วัน/เดือน/ปีเกิด จังหวัดที่เกิด.....

สถานภาพสมรส ☐ โสด ☐ สมรส ☐ หย่า ☐ แยกกันอยู่แต่ไม่ได้หย่า

มีบุตร.....คน

อาชีพ.....สถานที่ทำงาน.....

หรือกำลังศึกษาระดับ.....สาขาวิชา.....

สถานศึกษา.....

อำเภอ..... จังหวัด.....

๓.๒ ประวัติการศึกษา

จบการศึกษาระดับประถมจากโรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

จบการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษา.....

จากสถาบัน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

จบการศึกษาระดับอนุปริญญาสาขาวิชา.....

จากสถาบันอำเภอ.....จังหวัด.....

จบการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชา.....

จากสถาบันอำเภอ.....จังหวัด.....

(อื่นๆ เพิ่มเติม).....

.....

๓.๓ ประวัติการทำงาน

.....

.....

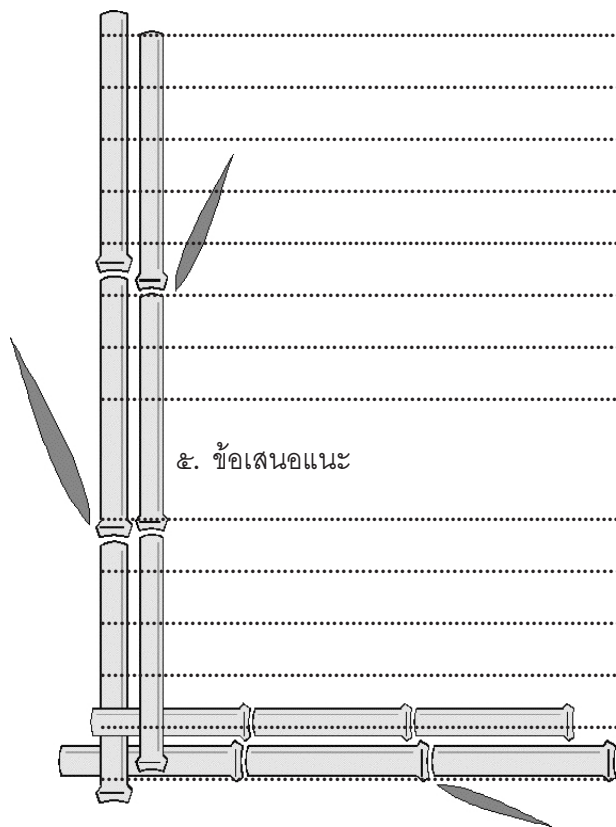
๓.๔ ประวัติการปฏิบัติธรรม

[illegible]

๔. ปัญหา/คำถาม

๕. ขั้วเสนาอเนาะ

๕. ข้อเสนอแนะ

หลุมฝังศพ The Grave

เอกอภิลักษณ์

The grave that they dug him had flowers.
Gathered from the hillside in bright summer colours,
And the brown earth bleached white at the edge of his gravestone.
He's gone.

When the wars of our nations did beckon,
A man barely twenty did answer the call.
Proud of the trust that he placed in our nation,
He's gone.

But eternity knows him, and it knows what we've done.

And the rain fell like pearls on the leaves of the flowers
Leaving brown, muddy clay where the earth had been dry.

And deep in the trench he waited for hours,
As he held to his rifle and prayed not to die.

But the silence of night was shattered by fire.
As guns and grenades blasted sharp through the air.
And one after another his comrades were slaughtered.
A morgue of marines, alone standing there.

He crouched ever lower, ever lower with fear.
“They can’t let me die ! They can’t let me die here !
I’ll cover myself with the mud and the earth.
I’ll cover myself ! I know I’m not brave !
The earth, the earth, the earth is my grave !”

The grave that they dug him had flowers.
Gathered from the hillsides in bright summer colours.
And the brown earth bleached white at the edge of his gravestone.
He’s gone...

หลุมฝังศพ

**ช่อดอกไม้วางอยู่บนหลุมฝังศพของเขา
เป็นมวลดอกไม้จากเนินเขาในสีส้มของฤดูร้อน
พื้นดินสีน้ำตาลรอบๆขอบศิลาบนหลุมศพถูกฟอกจนเป็นสีขาว
เขาจากไปแล้ว

เมื่อถูกเรียกร้องร่วมรบในสงครามระหว่างประเทศ
หนุ่มน้อยอายุไม่ถึงสิบตอบรับ
ด้วยความภูมิใจและเชื่อมั่นในชาติของเขา
เขาจากไปแล้ว
'สัจธรรมเท่านั้นที่รู้ถึงการกระทำของเขา, และรู้ว่าพวกเราได้ทำอะไรลงไป

หยาดฝนหยดมาเหมือนไข่มุกกล่นบนใบของดอกไม้
ทิ้งรอยสีน้ำตาลเป็นดวงดวงบนพื้นแห้งผาก

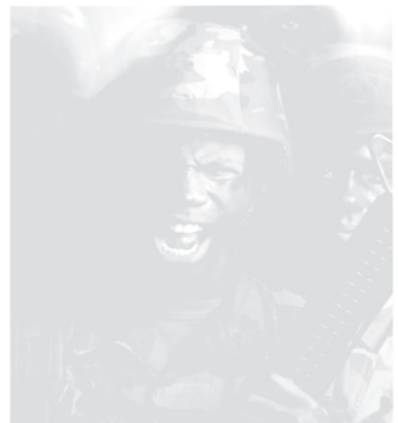
ลี้กลงไปในสนามเพลอะ เขาเคयरอนานนับชั่วโมง
ขณะกำลังเฟิลเขาภาวนาให้ตนรอดตาย

แต่ความเจียบยามคำคืนกลับก็ก้องระรัว
ด้วยเสียงปืน เสียงระเบิดที่แหวกอากาศมา
และสหายร่วมรบถูกล้างหารร่วงลงไปเรื่อยๆคนแล้วคนเล่า
เหลือเพียงเขา โดดเดี่ยวท่ามกลางศพของเหล่าทหาร

เขาหมอบตัวซุ่มต่ำลง.. ต่ำลงไปด้วยความกลัว
“พวกเขาต้องไม่ปล่อยให้ฉันตาย พวกเขาจะต้องไม่ทิ้งให้ฉันตาย
ที่นี่
ฉันจะปกปิดตัวเองด้วยโคลนและดิน
ฉันจะคุ้มกันตัวเอง ฉันรู้ว่าฉันเป็นคนขี้ลาด
ผื่นดิน ผื่นดิน ผื่นดินนี่แหละคือหลุมฝังศพของฉัน”
(ซ้ำ **)

เพลงนี้ขับร้องและแต่งโดย ดอน แมคเคลน (Don
Mclean) เขาเขียนเพลงนี้ประท้วงสงครามเวียดนาม ในอัลบั้ม
ชุด American Pie ปี ๑๙๗๑ โดย อเมริกัน พาย ได้รับความนิยม
เป็นอันมาก จนแทบไม่มีใครสนใจ เดอะ เกรฟ เลย์ ในอัลบั้มนี้
ยังมีอีกเพลงหนึ่งที่ได้รับการนิยมนพอสมควรนั่นก็คือ Vincent (Starry,
starry night....) เขียนถึงจิตรกรชื่อดัง วินเซนต์ แวนโก๊ะ ซึ่งเป็น Im-
pressionist ชาวฮอลแลนด์เมื่อร้อยปีที่แล้ว

จอร์จ ไมเคิล (George Michael) ขับร้อง เดอะ เกรฟ
ในรายการ Top of the Pops ทาง BBC๒ เมื่อต้นปี ๒๐๐๓

เพื่อประท้วงอเมริกาและอังกฤษที่ประกาศสงครามกับอิรัก ดอน แมคเคลนถึงกับกระโดดออกมา
ยกย่องชื่นชมจอร์จว่า เป็นผู้ที่ถูกขึ้นต่อสู้กับชีวิตและความถูกต้อง

แต่การร้องเพลง เดอะ เกรฟ ของจอร์จ และการเดินประท้วงของชาวอังกฤษร่วมล้านคน
ในกรุงลอนดอนในปีนั้นก็ไม่ได้ทำให้นายกอังกฤษ โทนี่ แบลร์ และรัฐบาลอังกฤษเปลี่ยนใจเรื่อง
สงครามในอิรักเลย ผู้เขียนเองก็ได้ไปเดินประท้วงร่วมกับเขาด้วย ยังจำระยะทางยาวไกลจากตัว
เมืองไปไฮด์ปาร์ก (Hyde Park) สถานที่นัดพบ เพราะถนนแทบทุกสายถูกปิด ไม่ให้รถเมล์
หรือรถไฟได้ดินผ่าน ใครอยากประท้วงก็เดินไปกันเอง

แต่สงครามก็เกิดขึ้นและยังเกิดขึ้นอยู่ มีข่าวการวางระเบิดในอิรักทุกวัน ทุกครั้งที่ผู้เขียน
ดูข่าวทางโทรทัศน์ เมื่อปี ค.ศ.๒๐๐๓ - ๒๐๐๔ จะมีข่าวชาวอิรักถูกยิง ถูกระเบิดตายทุกวัน
ซึ่งส่วนใหญ่ก็คือชาวบ้านที่ถูกลูกหลงหรือคนโหดร้ายที่เกิดมาเป็นชาวอิรัก พวกเขาถึงกับออก
มาจับไล่ทหารอเมริกันและอังกฤษให้ออกจากประเทศของเขา จอร์จ บุช ประธานาธิบดีอเมริกา
ก็บอกว่า ไม่ได้นะ ประเทศของพวกคุณยังไม่สงบ !! ทั้งที่เมื่อก่อนที่อเมริกาจะส่งทหารไปอิรัก
ปัญหาคนตายรายวันยังไม่รุนแรงขนาดนี้ อิรักประเทศที่เก่าแก่ เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์และตำนาน
ต้องมาถูกทำลายทั้งตัวเมืองและชีวิตคนบริสุทธิ์ในช่วงเวลาไม่กี่เดือน

ช่วงนี้ข่าวที่เกิดขึ้นในอิรัก ได้ถูกเสนอในลักษณะแค่เป็นข่าวหนึ่งเท่านั้น แทบไม่มีความ
สำคัญหรือแม้แต่จะเป็นหัวข้อข่าวประจำวัน หรืออาจถูกลืมไปแล้วว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นมีสาเหตุ
มาจากอะไร ลืมไปแล้วว่าไม่แค่ชีวิตบริสุทธิ์ของชาวอิรักเท่านั้นที่หลดร่วงลงไปทุกวัน แต่ยังมี
ชีวิตของเหล่าทหารหนุ่มสาวที่(คิดว่า)กำลังทำหน้าที่เพื่อประเทศชาติอันเป็นที่รักต้องสูญเสียไป
ด้วย

ที่จริงผู้เขียนตั้งใจจะเขียนเรื่องเพลง เดอะ เกรฟ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะบอกจุดประสงค์ที่แท้
จริงที่เพลงนี้กลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง

จอร์จ ไมเคิล ร้องเพลงนี้ด้วยความรู้สึกแตกต่างจากที่เราเคยได้ยิน ดอน แมคเคลน ร้อง
เพราะจอร์จใช้ดนตรีเบ้คัฟน้อยมาก เสียงเขามีพลังและเจ็บปวด เพลงนี้เริ่มต้นด้วยเสียงร้อง
ที่เกือบจะเหมือนพูดในช่วงแรก

The grave that they dug him had flowers.

Gathered from the hillside in bright summer colours,
And the brown earth bleached white at the edge of his gravestone.
He's gone.

ทำให้เรามองเห็นภาพช่อดอกไม้บนหลุมฝังศพในวันที่มีแสงแดดจ้า มองเห็นพื้นดินสีน้ำตาลตัดกับขอบหินที่วางบนหลุมเป็นสีขาวเพราะถูกกัดกร่อน คำสุดท้ายที่ว่าเขาจากไปแล้ว ก็ทำให้เราเกิดอารมณ์หดหู่ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

จากนั้นเพลงก็เร็วขึ้นเรื่อยๆ จินตนาการคล้ายการเดินทางของทหาร รู้สึกว่าเพลงจะมีความแน่น มีพลังในตัวของมันเองจนมาถึงช่วงที่หนุ่มทหารคนนั้นพยายามโกยดินกลบใบหน้า และตัวของเขา จากนั้นเพลงก็แผ่วลง ช้าลง ตอนช่วงสุดท้ายของเพลงก็เป็นเสียงร้องที่คล้ายพูดอีกครั้ง

ความประทับใจที่ผู้เขียนมีต่อเพลงนี้ นอกจากจะเป็นท่วงทำนองที่ไพเราะและบอกเล่าถึงความรู้สึกแล้ว คำร้องที่ง่าย ๆ สั้น ๆ แต่เปี่ยมความหมายก็ทำให้เราถูกคิดถึงการสูญเสียที่เป็นไปอย่างเปล่าประโยชน์ เช่นการสูญเสียชีวิตของเหล่าทหาร ไม่มีคำตอบที่แน่นอนว่า พวกเขาทำไปเพื่ออะไร ทำไปทำไม และทำเพื่อใคร..

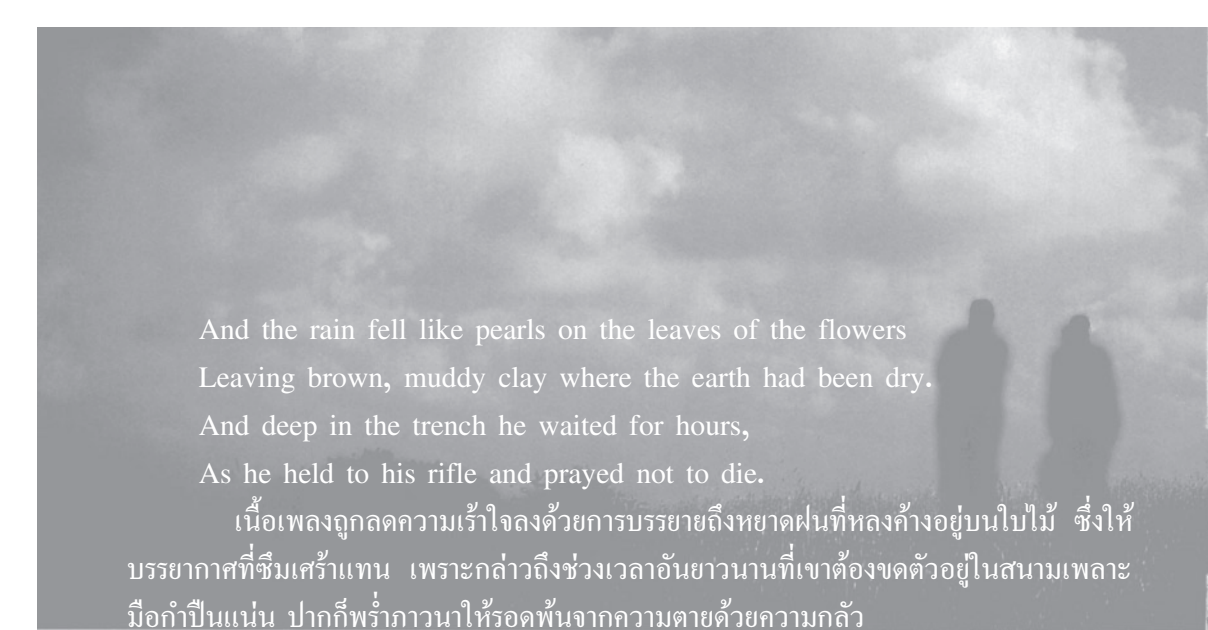
When the wars of our nations did beckon,
A man barely twenty did answer the call.
Proud of the trust that he placed in our nation,
He's gone.

But eternity knows him, and it knows what we've done.

ชายหนุ่มที่อายุยังไม่ถึงยี่สิบปี ตัดสินใจสมัครเป็นทหาร เพราะต้องการทำหน้าที่เป็นพลเมืองดี เขามีความเชื่อมั่นในชาติอันเป็นที่รัก แต่สุดท้ายเขาก็ต้องสละความรักชาติด้วยชีวิต สังคมเท่านั้นที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา และใครเป็นสาเหตุของการสูญเสียชีวิตบริสุทธิ์ในครั้งนี้

But eternity knows him, and it knows what we've done.

eternity หมายถึง ความเป็นนิรันดร์ ซึ่งก็คือสังคมที่ถาวร นี่เป็นประโยคที่งดงามและชัดเจน

And the rain fell like pearls on the leaves of the flowers
Leaving brown, muddy clay where the earth had been dry.
And deep in the trench he waited for hours,
As he held to his rifle and prayed not to die.

เนื้อเพลงถูกลดความเร็วใจลงด้วยการบรรยายถึงหยาดฝนที่หลั่งค้างอยู่บนใบไม้ ซึ่งให้
บรรยากาศที่ซึมเศร้าแทน เพราะกล่าวถึงช่วงเวลาอันยาวนานที่เขาต้องขดตัวอยู่ในสนามเพละ
มือกำปืนแน่น ปากก็พร่ำภาวนาให้รอดพ้นจากความตายด้วยความกลัว

But the silence of night was shattered by fire.
As guns and grenades blasted sharp through the air.
And one after another his comrades were slaughtered.
A morgue of marines, alone standing there.

เสียงปืนที่ยังเข้าใส่กันทำลายความเงียบในยามค่ำคืน แล้วเขาก็เห็นเพื่อนถูกยิงตายทีละคน
มองไปรอบๆ ก็เห็นแต่ศพเกลื่อนกราด รวบรวมหีบศพของทหาร มีเพียงเขาเท่านั้นที่ยังยืนอยู่
อย่างโดดเดี่ยว ความรู้สึกนี้ ถ้ากลับมาเป็นว่าเราเห็นกิเลสถูกฆ่าเกลื่อนไปหมด เราก็คงไม่ต้อง
ยืนหนาวหัวใจเหมือนเขาเนาะ !

ขณะตัวเองเป็นการชนะสงครามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

He crouched ever lower, ever lower with fear.
“They can’t let me die ! They can’t let me die here !
I’ll cover myself with the mud and the earth.
I’ll cover myself ! I know I’m not brave !
The earth, the earth, the earth is my grave !”

เพราะความเป็นคนหนุ่ม ที่มีเจตนาดี ตามที่สังคมกำหนดเอาไว้ เขาจึงต้องเรียนรู้ถึงโลกแห่งความเป็นจริงในเหตุการณ์จริง ซึ่งสายเกินกว่าจะหลีกเลี่ยง ได้แต่เพียงอ้อนวอน ร้องขอให้ ได้มีชีวิตอยู่ดูโลกต่อไป เขาเพิ่งเข้าใจความหมายของสงคราม ขณะเดียวกันก็พยายามเชื่อว่าจะมีคนมาช่วย คงไม่มีใครปล่อยให้เขาตายง่ายๆหรอก เชื่อกันผู้บังคับบัญชา (อันนี้ดอนกงจะหมายถึงอเมริกา) ประเทศที่เขารักและเชื่อถือที่จะไม่ทอดทิ้งเขา ปล่อยให้เขาตายในอีกซีกหนึ่งของโลก แต่ความช่วยเหลือไม่เคยมาถึง...

ซึ่งในตอนนั้นทำได้เพียงแค่ชุดดินกลบตัวเองให้รอดพ้นจากการถูกฆ่า อยู่กับตัวเองและตายอย่างโดดเดี่ยว ซึ่งจะได้ชื่อว่าตายในหน้าที่ เป็นทหารผ่านศึก !

ไม่เคยมีใครตั้งคำถามเลยว่าจำเป็นไหมที่จะต้องมีส่วนร่วมเวียดนาม.. จำเป็นไหมที่จะต้องมีส่วนร่วมในอิรัก..

สื่อมวลชนทั้งสองฝ่าย (อเมริกา, อังกฤษ) ไม่เคยขุดลึกถึงเหตุผลที่แท้จริงอย่างดี พวกเขาจะพูดว่า ทหารไม่ได้รับการช่วยเหลือเพียงพอ ไม่มีอาวุธและเครื่องอำนวยความสะดวกที่ควรมี แทบไม่เคยได้ยินใครออกมาวิจารณ์เลยว่า มันเป็นความมุ่งหมายและกระทำที่ว่างเปล่า (pointless) ในสงคราม ซึ่งจริงๆแล้วมันเป็นอาชญากรรมที่เลวร้ายมาก ในการส่งคนหนุ่มสาวที่กล้าหาญเหล่านี้ไปสู่ความตายอย่างทารุณและทรมาน

สื่อมวลชนไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน...

และนักการเมืองก็ไม่เคยพูดถึงประเด็นนี้เช่นกัน...

But eternity knows him, and it knows what we've done!

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

เบ็นตีทำตาม โอโนราโต้จึงอธิบายต่อ “ครูมอนโซบอกฉันว่า ควรจะวิ่งแปดร้อยเมตรเหมือนนาย ครูลองทดสอบเพื่อการนี้แหละ จะได้รู้ว่าฉันวิ่งถึงหรือเปล่าและดูเหมือนว่าฉันทำได้ และครูยังบอกอีกว่า นายต้องนำกลุ่มไปก่อน ส่วนฉันเร่งฝีเท้าก่อนถึงเส้นชัย ดังนั้นเราจึงต้องวิ่งด้วยกันเป็นทีม”

“ทีมแข่งขันในโรงเรียนนะหรือ” เบ็นตีถามด้วยความประหลาดใจ เพราะเป็นที่รู้จักอยู่แล้ว

“ไม่ใช่ คือนายกับฉันต้องช่วยกันวิ่งแปดร้อยเมตร นายเริ่มนำก่อนและเนื่องจากฉันวิ่งเร็วกว่า ฉันจึงจะเป็นคนเร่งฝีเท้าเข้าเส้นชัย”

“แล้วเมื่อไหร่กันล่ะ” เบ็นตีถามอีกครั้ง อาจเป็นเพราะการขาดออกซิเจน เนื่องจากออกแรงมากเกินไปเขาจึงยังไม่เข้าใจอะไรนัก

“คือว่าตอนนี้เราจะไม่แข่งกีฬาเฉพาะในโรงเรียนของเราแล้ว...”

“ไม่หรือ”

“ไม่ แต่มีที่ดีกว่านั้นคือ เราจะแข่งกีฬาระหว่างโรงเรียนซึ่งจะจัดขึ้นที่ย่านโมราตาลัส นี่จะเป็นครั้งแรก ถ้าตามที่คุณมอนโซบอก ม้านโคตรเจ๋งเลยล่ะ ครูน่าจะตื่นเต้นมากตั้งแต่วรรู้เรื่อง มีการออกข่าวทางโทรทัศน์ด้วยและว่าจะเหมือนกับที่ซิดนีย์ แต่จัดให้สำหรับโรงเรียนต่างๆ นายไม่รู้หรือว่า ครูเก๋ตื่นเต้นดีใจขนาดไหน” เด็กชายย้ำอีกครั้ง “พรุ่งนี้ครูจะบอกทุกคน แต่ครูว่านายกับฉัน

ต้องซ้อมด้วยกัน ลับดาห์ละห้าวัน สองวัน
บนลู่วิ่งและอีกสามวันในสวนสาธารณะ วันนี้
ฉันเลยมาซ้อมกับนายนิดหน่อย แต่นายก็วิ่ง
อย่างกับไอ้เงี้ยว อย่าทำอย่างนี้กับฉันอีก ฉัน
ขอบอกนายเสียก่อน!”

โอโนราโต้พูดประโยคสุดท้ายด้วย
น้ำเสียงข่มขู่เช่นเคย และเบนีได้ก็รู้สึกว่
ตัวเองเป็นคนเคราะห์ร้ายที่สุดในโลก

การฝึกซ้อมตามใจชอบของเจ้าวายร้าย
นั้นถึงลึบดาห์ละห้าวันเปรียบเสมือนฝันร้าย
ของเบนีได้ทีเดียว ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าเป็นอย่าง
ที่โอโนราโต้อธิบาย ก็เพื่อว่าเขาเองจะได้เป็น
ผู้เร่งฝีเท้าเข้าสู่เส้นชัย

เบนีได้กลับถึงบ้านด้วยความสับสน
และสิ้นหวัง พี่สาวเป็นคนมาเปิดประตูแล้ว
ถามเขาว่า

“เธอพบโอโนราโต้รีเปล่า เขามาหาเธอ
พี่เลยบอกเขาว่าเธอไปซ้อมวิ่งอยู่ที่สวน
สาธารณะ เขาว่าเธอกับเขาจะวิ่งด้วยกันหรือ
เห็นไหมว่าไอ้ความกังวลใจที่เธอห่วงว่าใคร
แพ้ใครชนะนะ มันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรนัก
หรอก ตอนนี้นักวิ่งเธอต้องวิ่งด้วยกัน และ
เป็นเพื่อนกันอีกด้วย”

‘ทำไมพี่ถึงได้โง่ขนาดนั้นนะ’ เบนีได้คิด
เด็กชายไม่พอใจจนหมดอารมณ์จะกิน
ของว่าง

เมื่อมีข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการเปิดตัว
การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนที่ย่าน
โมราตาลัส โดยมีผู้ว่าราชการกรุงมาดริด
รัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรม และรอง
ประธานาธิบดีคนที่สองเข้าร่วมงานครั้งนี้
ความตื่นเต้นก็แพร่กระจายไปทั่วโรงเรียน
มิเกล เด เซรบันเตส จนครูใหญ่เตือนว่า

“ระวังหน่อย นี่เป็นโรงเรียนนะ ไม่ใช่
โรงเรียนพลศึกษาอย่างเดียว ครูว่าเป็นเรื่อง
ดีที่ทุกคนจะเล่นกีฬา เพราะมันดีต่อสุขภาพ
 แต่ถ้าใครไม่สนใจเรื่องเรียนล่ะก็ ให้ระวังไว้
หน่อย เพราะถ้ามันต้องขึ้นกับครูคนเดียวล่ะ
ก็ จะมีบางคนไม่ได้เข้าร่วมแข่งขัน พวกเธอ
อย่าลืมว่าการสอบใกล้เข้ามาแล้ว”

ในส่วนของครูมอนโซ ครูได้รวบรวม
ตัวนักกรีฑาและเทศน์เพิ่มอีกกัณฑ์หนึ่งว่า

“ครูใหญ่พูดมีเหตุผล อะไรสำคัญต้องมาก่อนก็ต้องมาก่อน สำหรับครูนะ นักกีฬาคนไหนที่ไม่ทำหน้าที่ของนักเรียนให้ครบถ้วนก็ไม่มีความหมาย นี่แปลว่าพวกเธอควรกระตือรือร้นเพราะยังมีเวลาสำหรับทุกคนอย่างมากที่สุดพวกเธอก็ซ้อมกันแค่หนึ่งชั่วโมงต่อวัน และไม่ทุกวันเสียหน่อย ดังนั้นพวกเธอจะอ้างกับครูไม่ได้หรอกว่าไม่มีเวลาพอสำหรับดูหนังสือ”

จากนั้นครูก็เขียนแผนการซ้อมให้นักกรีฑาแต่ละคน เมื่อครูส่งให้เบนีได้ เด็กชายถามครูว่า

“จริงหรือครับครู ที่ผมต้องวิ่งเพื่อให้โอโนราได้ชนะ”

“ใครบอกเธอ”

“โอโนราได้ครับ”

“ล้อเล่นนะ เราจะขายหนังหมีได้หรือไม่ถ้าไม่ฆ่ามันเสียก่อน ก็เหมือนพวกเธอถ้าไม่ขยันฝึกซ้อม จะชนะได้อย่างไร มาถึงตอนนี้ไม่ใช่เป็นการแข่งขันในวงแคบแล้ว เด็กทุกชุมชนของมาดริดต้องแข่งขันกันและชุมชนจากเมืองอื่นก็จะเข้าร่วมด้วย แน่แน่นอนว่าพวกเราต้องวางยุทธวิธีสำหรับการแข่งขันเพื่อจะได้สิ่งที่ดีที่สุด”

“แต่โอโนราได้บอกว่าเป็นผมวิ่งนำแล้วเขาจะเร่งฝีเท้าเข้าเส้นชัยเอง” เบนีได้ยืนยัน

“เธอก็รู้ว่าโอโนราได้เป็นยังไง เขาเป็น

เด็กมีปัญหาและไม่ซื่อสัตย์อย่างเธอ พี่สาวเธอก็ยอดเยี่ยม ครูว่าพ่อแม่ของเธอก็คงเช่นกัน ใช่ไหม”

ครูหยุดคิดครู่หนึ่ง จับไหล่เด็กชายปลางพูดว่า

“มาดูกันสิว่า เธอจะช่วยอะไรเจ้านั้นได้บ้าง และไม่เฉพาะเรื่องวิ่งเท่านั้นนะ ตกลงไหม”

“ตกลงครับครู” เบนีได้รับปากทั้งที่ยังสับสนงงวยอยู่

“อเดล่าชอบใจมากที่ลูกชายเข้าร่วมทีมวิ่งแข่ง” เบโรนีก้าวตขึ้นสองสามวันหลังจากนั้นขณะรับประทานอาหารเช้า อเดล่าเห็นว่ายิ่ง

โอโนราได้อยู่ในชุมชนแออัดน้อยเท่าไรก็ยิ่งดี เธอมีกำลังใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นลูกชายใช้ชีวิตปกติธรรมดาและมันทำให้เธอก้าวออกจากปัญหามาได้

เบโรนีก้าวอธิบายจนผู้ฟังรู้สึกว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญปัญหาการติดยาเสพติด พ่อรู้สึกสนุกและชื่นชอบที่ลูกสาวช่างเก่งกล้า แต่แม่ไม่รู้สึกเท่าไร เพราะยังกลัวที่ลูกสาวคลุกคลีอยู่ในแวดวงอย่างนั้น

คนที่ไม่สนุกเลยคือเบนีได้ การฝึกซ้อมช่างเป็นความทุกข์ทรมานอย่างที่เขากลัวสองวันที่ต้องไปซ้อมบนลู่วิ่งภายใต้การควบคุมดูแลของครูมอนโซยังพอทน ตราบ

เท่าที่โอโนราโต้เร่งฝีเท้าเข้าเส้นชัยได้ ทว่าอีกสามวันซึ่งต้องไปวิ่งตามล่าฟังก์กับโอโนราโต้ในสวนสาธารณะนี้สีข้างน่าครั้นคร้าม แม้ทางในสวนจะเหมาะแก่การวิ่งและสวนสาธารณะก็อยู่ใกล้บ้านเบนีโต้และทอดยาวขนานไปกับทางรถไฟก็ตาม

โอโนราโต้จะเป็นคนออกคำสั่งเสมอ บางครั้งก็ขัดกับคำแนะนำที่ครูพลศึกษาให้ไว้ และหากเผอิญเบนีโต้จะเสนอแนะอะไรบางอย่าง โอโนราโต้ก็จะพูดประโยคเดิมๆ ว่า “เงียบเถอะ ไอ้เบือก ทำตามที่ผมสั่ง!” บางครั้งเบนีโต้รู้สึกว่าเขามีชีวิตอยู่เพียงเพื่อฟังคำสั่งโอโนราโต้เท่านั้น

วันหนึ่งแม้จะเป็นช่วงปลายเดือนเมษายน อากาศค่อนข้างหนาว ท้องฟ้ามีดครึ้มแต่เช้า รากับหิมะจะตก เด็กทั้งสองใส่ชุดรัดรูปที่ให้ความอบอุ่นเพื่อไปวิ่ง เพราะครูพลศึกษาเตือนไว้ว่าความหนาวเป็นศัตรูอันดับหนึ่งของนักกรีฑา ขณะวิ่งอยู่ในสวนสาธารณะ เด็กชายสามคนซึ่งอยู่กับเด็กหญิงสองคนและสุนัขหนึ่งตัว ล้อเลียนพวกเขาคล้ายๆว่า “ใส่ถุงน่องแล้วสวยจังเลยนะ” ในสถานการณ์แบบนี้เบนีโต้จะวิ่งให้เร็วขึ้นและเรื่องก็จะจบลง แต่โอโนราโต้หยุดวิ่งแล้วเดินตรงไปยังเด็กกลุ่มนั้นพลางพูดกับเด็กหน้ากระดานที่สุดในกลุ่มว่า

“สวยก็แง่ ที่เป็นอีตัวนะลิ ถ้าเผื่อมึงจะรู้จักล่ะก็”

และเพื่อไม่ให้มีข้อกังขาใดๆในความ เป็นโอโนราโต้ เมื่อหมาเริ่มเห่า เขาก็ตะมันลอยไปในอากาศ เด็กหญิงคนหนึ่งกรี๊ดร้อง และถามว่าทำไมต้องทำอย่างนั้นกับหมาของเธอด้วย

“กับเธออะ คนสวย ฉันจะทำอีกอย่าง” แล้วเขาก็ทำท่าลามกใส่เด็กสาว

เบนีโต้มองดูเหตุการณ์ด้วยความตกใจกลัวยิ่ง เด็กชายสามคนซึ่งโตกว่าพวกเขาทั้งสองเริ่มขยับตัว คนหนึ่งมีขวดเหล้าซ่อนอยู่ในมือ และใช้ชูโอโนราโต้ แต่เจ้านี้กระทุ้งเข้าที่ส่วนสำคัญ ทำให้เด็กโตคนนั้นล้มลงไปกองด้วยความเจ็บปวด โอโนราโต้ชักมีดสปริงออกมาพลางพูดว่า

“มีใครอยากได้อย่างเดียวกันนี้อีกไหมวะ”

ไม่มีใครอยาก ทั้งหมดเดินจากไปแล้ว บอกว่าฝากไว้ก่อน ส่วนโอโนราโต้ก็บอกว่าพร้อมเสมอ และหันกลับมาหาเบนีโต้หน้าตาเฉยพร้อมทั้งปลอบว่า

“ไปกันเถอะ วิ่งต่อ ไม่ต้องกลัวหรอก พวกมันไม่มีทางกลับมาแน่นอน ซึ่งก็จะเป็นการดีกับพวกมันเอง”

แล้วเขาก็พูดเชิงอบรมสั่งสอนศีลธรรมต่อทันที ทำให้เบนีโต้ตั้งงวยมาก

“นายเห็นไหม นี่มันคนประเภทไหนกัน ไอ้พวกผู้ชายนะมันยังเมาค้างอยู่ และนั่งพวกผู้หญิงนั่นด้วย น่าไม่อาย พวกมันกิน

กาลิโมโซ่”

“แล้วมันคืออะไรล่ะ” เบนิตายังไม่หายตกใจ

“นายนี้รู้อะไรเกี่ยวกับชีวิตมั่งวะ” โอนิราโต้แปลกใจ “ก็ไอ้ที่พวกคนรวยมันกินกันนะ พวกมันใส่เหล้าองุ่นชนิดบรรจุกล่องลงในโค้กด้วย แหะ ! เครื่องดื่มสำหรับคนพรค์นั้น จัณณะกับคนเมา ถ้าเข้ามาใกล้ทนนไม่ไหวเลยวะ!”

โอนิราโต้พูดทั้งหมดนี้ออกมาด้วยอาการปกติธรรมดาตามากขณะวิ่ง คล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วเขาก็เปลี่ยนท่าที่ เครื่องขริมขึ้นโดยจับปล้นราวกับเล่าเรื่องความลับส่วนตัวและพูดว่า

“ฉันจะไม่มีความยอมแต่ะเหล่าแม่แต่หยดเดียว ไม่ว่าจะมีใคร

เอาทองทั้งโลกนี้มาแลกก็ตาม การมาเป็นเรื่องน่าเศร้ามาก!”

ทันใดนั้นเบนิตอก็นึกขึ้นได้ว่า พี่สาวเคยเล่าปัญหาของแม่โอนิราโต้ว่าติดทั้งยาและเหล้า ถ้าไม่มีเฮโรอีนให้เสพ เวลาใกล้จะลงแดง เธอก็สามารถดื่มแม้กระทั่งโคโลญจ์ได้ทั้งขวดเลย

เบนิตารู้สึกทุกซักระทมใหญ่หลวง นี่เป็นครั้งแรกที่เขามองโอนิราโต้ด้วยสายตาต่างออกไปจากความตื่นกลัว และเมื่อกลับถึงบ้านก็เล่าให้พี่สาวฟังว่า

“โอนิราโต้บอกว่าเขาเกลียดเหล้า”

“ไม่แปลกหรอก ก็ไอ้ที่เขาพบเห็นที่บ้านนะ มันมากพอจะทำให้เขาเกลียดเหล้าเลยแหละ”

“แล้วบ้านเขาเป็นไงล่ะ”

“อู๊ย.....” เป็นคำตอบของเธอ

นับแต่นั้นมาเบนิตอก็พยายามมองโอนิราโต้ด้วยมุมมองใหม่ แต่ไม่สำเร็จ เพราะหลังจากเปิดเผยความลับครั้งนั้นแล้ว โอนิราโต้ก็กลับเป็นคนเดิมที่ไม่น่าอภิมยเอาเสียเลย นอกจากนี้เบนิตายังกลัวด้วยว่าเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กทั้งห้าที่ดื่มกาลิโมโซ่นั้นจะย้อนกลับมาเกิดอีก หรือเด็กกลุ่มนั้นอาจมาเจอเขาเดินอยู่ตามลำพังบนถนนและอยากแก้แค้นเขาแทน

เวลาโอนิราโต้วิ่ง เขาชอบคุยไปด้วยแต่ไม่เคยพูดถึงบ้านหรือแม่ของเขาเลย เพียงแต่เล่าเรื่องสัพเพเหระต่างๆ ของโรงเรียนรวมทั้งการตั้งฉายาให้พวกครูซึ่งบางครั้งก็ตลกดี นอกจากนี้ยังพูดถึงพวกสาวๆ ที่โรงเรียนในทางไม่ค่อยดี แล้ววันหนึ่งเมื่อเห็นเบนิต่หน้าแดงเขาก็พูดว่า

“นายนี้มันซื่อป้อ ไม่รู้อะไรเอาซะเลยทุกอย่างต้องเอามาประเคนให้นายถึงที่ แล้วพวกผู้หญิงก็จะหลอกนาย...”

“แล้วทำไมต้องเป็นอย่างนั้นด้วยล่ะ”
เบนีโต้ไม่พอใจ และพยายามเปลี่ยนหัวข้อ
สนทนา

“โอเอีย แคมองนายก็รู้แล้ว นี่! แล้ว
นายจะชอบยายการ์ล่าใช่ไหมล่ะ”

“ไม่ใช่สักหน่อย” เบนีโต้แย้งอย่าง
สบอารมณ์ เพราะนี่ไม่ใช่คนแรกที่สังเกตว่า
เขาชอบการ์ล่า “เราเป็นแค่เพื่อนกัน ไม่มี
อะไรมากกว่านั้น”

“เฮ้ย แต่ฉันชอบคนแม่ว่ะ”

เบนีโต้ตกตะลึง เขาคิดไม่ถึงว่า เด็กชาย
อายุไม่ถึงสิบหกปีจะพูดว่าชอบผู้หญิงที่แก่
กว่ามาก แถมยังท้องอยู่อีกด้วย เมื่อได้ยิน
เหตุผลของโอโนราโต้เขาถึงกับจ้องจ้อง เบนีโต้
คิดว่าหากเปเป็นนักดับเพลิงรู้เข้าคงชกหน้า
โอโนราโต้แตกแน่ และต่อหน้านักดับเพลิง
มีดสปริงของโอโนราโต้ก็คงไม่มีประโยชน์
เพราะเปเปเก่งคาราเต้

บางครั้งเขาก็พูดถึงเบโรนิก้า แต่พูดใน
ทางที่ดีและไม่ได้ใช้คำหยาบมือยุ้นหนึ่งที่เขาว่า

“พี่สาวนายนะ ถ้าอยากเป็นนักแสดง
จริงๆ ก็คงเป็นไปได้ดีด้วย ดีกว่ายายพวก
เหี้ยๆ ที่ออกทีวีตั้งเยอะ”

โอโนราโต้รู้จักรายการโทรทัศน์เป็นอย่างดี
เพราะในชุมชนแออัดแม้จะไม่มีกิน แต่ทุกบ้าน
ก็จะมีทีวี แคมบางบ้านยังมีจานดาวเทียมอีก
ด้วย นอกจากนี้เขายังพูดถึงรายการ

ช่วงดึกๆ ซึ่งมีผู้ชายผู้หญิงน่าเกลียดๆ มา
แสดง แต่เบนีโต้รู้สึกว้าโอโนราโต้ไม่คิดว่ามัน
น่าเกลียดเท่าไรนัก

ดังนั้นเบนีโต้จึงอยากให้ช่วงฝึกซ้อม
สิ้นสุดเสียที เพื่อจะได้หลบอยู่ในบ้าน แต่
เรื่องกลับไม่เป็นดังหวัง เริ่มจากวันที่พี่สาว
เขาเกิดชวนโอโนราโต้กินของว่างที่บ้าน

การฝึกซ้อมในสวนสาธารณะมักจะเป็น
ช่วงเย็นหลังเลิกเรียน และเย็นวันหนึ่งทั้ง
สองเผชิญเจอเบโรนิก้าที่ประตูทางเข้าตึก

“เธอไม่ชวนเพื่อนกินอะไรหน่อยหรือ”
พี่สาวถามเบนีโต้และหันไปพูดกับโอโนราโต้ว่า
“ได้ไปเยี่ยมแม่ของเขาที่หอพักและเห็นว่าเธอ

สบายดี เวลาพี่สาวเขาเจ้ากี้เจ้าการและพูดจาราวกับเป็นแม่ เบนีได้จะรู้สึกชนลูกชนพอง และในตอนนั้นยังรู้สึกมากขึ้นไปอีกเพราะหลังจากเล่าว่าอดเล่าดีใจขนาดไหนที่ถูกเข้าทิมวิ่งเป็นเรื่องเป็นราวแทนการเดินทางไปมา เธอเกิดไปชวนเขากินของว่างด้วย

ในต่างจังหวัดเป็นเรื่องธรรมดาที่เด็กบางคนไปกินของว่างบ้านเพื่อน แม่จึงไม่แปลกใจที่เบนีได้มากับเด็กชายอีกคน

“ใครกันล่ะนี่ เพื่อนลูกหรือจะเข้ามาลิฟท์หนุ่มน้อย พวกเธอจะกินอะไรกันดีล่ะ”

โอโนราได้อยากกินทุกอย่างเพราะอยู่ในวัยกำลังโต เขาเลยเจริญอาหารเป็นอย่างยิ่ง และแซนด์วิชที่แม่เบนีได้ทำ ไม่ต้องไปเปรียบกับที่บ้านเขาเลย มันเป็นขนมปังพิเศษ ปิ้งแล้วใส่มะเขือเทศและแฮมทำเองซึ่งเมื่อเข้าปากแล้วแทบไม่ต้องเคี้ยวเลย

“กินเลยลูก กินเลย ดิฉันที่กินได้อย่างนี้” แม่คอยให้กำลังใจ เพราะที่มาริด แม่มีเวลาเหลือเฟือ และความเพลิดเพลินอย่างยิ่งของแม่คือการทำอาหาร

โอโนราได้หน้าตาไม่เลว แต่อาจมีลักษณะไม่น่าดูบ้าง ก็เพราะการแต่งกายและเพราะกลิ่นตุๆ ของเขา กลิ่นนี้ทำให้เขาเป็นตัวปัญหาที่โรงเรียน แต่ครูผู้ดูแลก็ช่วยแก้ต่างให้ว่า “พวกเธอจะให้เขาอาบน้ำ สระผม ม้วนหรือ ก็ในเมื่อบ้านเขายังไม่มีน้ำประปาเลย”

ต้องขอบคุณการกริยาที่ทำให้ปัญหาต่างๆ ของเขาคเล็ดลหายไป ครูมอนโซ่ไปได้ชุดวอร์มมาจากโฆษณาเลยให้โอโนราได้สองชุด และการอาบน้ำก็เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกซ้อม เพราะต้องมีส่วนผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ในตอนแรกโอโนราได้พยายามหนี แต่ครูมอนโซ่รู้ทันและไม่ยอมอ่อนข้อให้ ครูสั่งเขาว่า

“โอโนราได้ไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้ เริ่มจากน้ำอุ่น ถ้าไม่อาบ การฝึกซ้อมก็ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับเธอ”

วิธีนี้ทำให้เขาต้องอาบน้ำสองวัน เวลามาซ้อมที่สนามกีฬา (ซึ่งมีห้องแต่งตัวที่ทันสมัยมาก) และอีกบางวันเมื่ออากาศเริ่มร้อน

เพื่อในวันนั้นเขาใส่ชุดวอร์มใหม่และอาบน้ำมาจึงดูดีและแม็กก็ดูจะพอใจเขา แม็กไม่ถ่วงว่าเขาคือเด็กในย่านที่แม็กกลัวนักกลัวหนา การที่เขาเจริญอาหารทำให้แม็กรู้สึกว่าเขาสุขภาพดี และยังบอกให้เบนีได้เอาอย่างเพื่อน เมื่อเห็นเด็กทั้งสองกินแซนด์วิชเสร็จจึงถามว่าจะดื่มอะไรไหม

“เธอชอบดื่มนมไหมจ๊ะ” แม่ถามโอโนราได้

“ผมชอบทุกอย่างครับ” เขาก้มหน้าตอบ “ดูสิ ดูสิ” แม่พูดกับเบนีได้ “เพื่อนลูกนะชอบทุกอย่างเลยไม่เหมือนลูกที่ช่างเลือก ชอบบ้างไม่ชอบบ้าง เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้ทั้งสูงทั้งแข็งแรง”

พอโอโนราโต้จะกลับ แม่จึงถามว่า
“บ้านเธออยู่ถึงไหนกันล่ะ”

โอโนราโต้ลังเลก่อนตอบเพื่อจบการ
สนทนาอย่างไม่ต้องอธิบายอะไรมาก

“อยู่อีกด้านของทางด่วนครับ”

“ไกลจากนี้ไหม”

“ก็ไม่มากครับ”

“ยังงี้ก็ตาม เมื่อไหร่ที่ไปวิ่งด้วยกัน ก็
มากินของว่างก่อน เธอไม่ต้องเกรงใจนะ”

แม่อารู้สึกว่าเบนีโต้ไม่ค่อยมีเพื่อนจึง
สนับสนุนและเห็นดีเห็นงามกับมิตรภาพนี้
เมื่อโอโนราโต้ไปแล้วแม่อีกพูดว่า

“ลูกชวนเขามาอีกเมื่อไหร่ก็ได้ ทำทาง
เป็นเด็กไม่เลวทีเดียว เพียงแต่แก่กว่าลูก
หน่อยเท่านั้น”

วันต่อมาเมื่อไปซ้อมวิ่งในสวนสาธารณะ
โอโนราโต้ก็ไม่ลังเลที่จะไปกินของว่างที่บ้าน
เบนีโต้ ขณะกัดแซนด์วิชใหญ่ยักษ์ (คราวนี้
เป็นไส้เนื้อสับอย่างดีกับเนยแข็งนุ่มๆ) และ
เคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยยิ่ง เขาก็พูดกับเบนีโต้ว่า

“แซนด์วิชพวกนี้อร่อยกว่าที่นายเคย
เอาไปโรงเรียนเสียอีก”

เขาพูดอย่างเป็นธรรมชาติมาก รวากับ
ไม่เคยจำได้ถึงกระบวนการที่เขาได้แซนด์วิชมา
เบนีโต้ก็ไม่รู้จะคิดอย่างไร เขาโกรธที่เจ้าวร้าย
ผู้ทำให้ชีวิตเขาขมขื่นด้วยเรื่องแซนด์วิชนั้น
บัดนี้กลับมานั่งกินอยู่ที่บ้านเขาอย่างถูกต้อง

ตามกฎหมาย มิหนำซ้ำยังทำให้แม่เขามี
ความสุขอีกด้วย

“เธอควรจะได้ใจนะ” เบโรนีก้าตำหนิ
หลังจากเขาอุตส่าห์ไว้ใจพูดให้เธอฟัง “ก็ดูสิว่า
เขากินยังงี้ แค่นี้ก็รู้แล้วว่า เขาไม่ได้แย่ง
แซนด์วิชเธอเพราะอยากแกล้งเธอให้สนุก
แต่เพราะความจำเป็นต่างหาก เธอเคยรู้ไหม
ว่าเด็กในชุมชนแออัดเขากินอยู่กันอย่างไร
แม้ว่าจะมีเงินและหลายคนก็มีจริงๆ แต่ไม่รู้
ว่าต้องกินอะไรเป็นอาหารหลัก จึงได้กินแต่
ของไม่มีประโยชน์”

ด้วยความปรารถนาจะช่วยมนุษยชาติ
เบโรนีก้าจึงมักพูดอะไรทำนองนี้ ซึ่งทำให้
เบนีโต้รู้สึกระอึกรระอึกรอวนยิ่งนัก และเด็กชาย
ยิ่งรู้สึกมากขึ้นอีกวันที่พี่สาวของเขาถาม
โอโนราโต้ว่า

“เธอไม่ชอบอะไรมากที่สุด”

ทั้งสองกำลังกินของว่างอย่างเคย โอโนรา
โต้คิดแล้วจึงตอบว่า

“อาจเป็นแฮมยอร์ก แต่มันก็ไม่แย่ง
กินไปนัก”

เบโรนีก้าหัวเราะก๊าก แล้วถามว่า

“เธอไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นนอกจากเรื่อง
กินเลยหรือไง ฉันไม่ได้พูดเรื่องแซนด์วิชสัก
หน่อย แต่หมายถึงเรื่องเรียนนะ วิชาไหนที่
เธออ่อน”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ (สบจ.)

Institute of Ethical Waste Management

ขอความร่วมมือร่วมใจให้ลดของเหลือใช้ ช่วยชีวิตให้สดใส
ในวันสิ่งแวดล้อมโลก (๕ มิถุนายน)
ด้วยการร่วมแรงร่วมใจ งดใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ทำลายโลก (เช่น โฟม ถุงพลาสติก)
และร่วมบุญโดยการบริจาคของเก่าที่เหลือใช้ ของใหม่ที่เกิดจำเป็น
ได้ที่ เครือข่ายชุมชนชาวอโคตทุกแห่ง ทั่วประเทศ
สนใจติดต่อสอบถามได้ที่ โทร. ๐๘๕-๕๓๓-๒๓๓๓, ๐๘๗-๕๐๗-๕๕๕๖

“ความสุขที่ยอดเยียมจากการอ่าน”

ฉาภาตะวัน

คนไทยอ่านหนังสือ

ไม่มากเมื่อเทียบกับชนชาติอื่นๆ ในเอเชีย
เราก็มักได้ยินคนพูดกันว่าไม่มีเวลา
งานยุ่ง ชีวิตสับสน ฯลฯ ไม่ได้เลย
เพราะคนญี่ปุ่นทำงานหนักกว่าเรามาก
ชีวิตประจำวันของเขาก็สับสนพอ
สมควร ทำให้สถิติการฆ่าตัว
ตายของคนญี่ปุ่นสูงแต่ก็
ยังมีเวลาอ่านหนังสือ

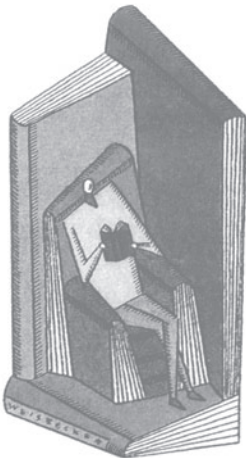
ทำอย่างไรเราจึงจะปลูกฝังลูกหลานให้รักการอ่าน มองไปรอบๆ ตัวดิฉันซึ่งอยู่ในสังคมที่ได้ชื่อว่ามีมิตรดี สหายดีห้อมล้อม แต่เมื่อดิฉันพุดคุยสอบถามว่าวันนี้อ่านหนังสือหรือยังแทบทั้งหมดตอบว่ายัง เหตุผลคือไม่มีเวลา ถามว่าเอาเวลาไปทำอะไร เขาตอบว่า ไปเก็บ เล่มหนังสือ !

ก็เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ ถ้าการแบ่งแยกเวลาในการทำงานเพื่อ ศาสนาและความบันเทิงในรูปแบบของการแสวงหาความรู้ไม่ ลงตัว แต่ดิฉันเชื่อว่าเราน่าจะมีทางออกที่ดีกว่านี้

เป้าหมายหรือเจตนาส่วนใหญ่ที่เราอ่านหนังสือก็เพื่อค้นหา ข้อมูลต่างๆ โดยเราสามารถขยโอกาสนี้เติมเต็มอาหารสมองได้ อย่างเต็มที่ในหลายรูปแบบ เช่น การอ่านหนังสือวิทยาศาสตร์ ทำให้เรามองเห็นว่าโลกนี้น่าสนใจหรือน่าอยู่มากขึ้น ความรู้เล็กๆ น้อยๆจากการอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ อาจเป็นแรงคลไให้คุณ ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑหรืออนุสาวรีย์บางแห่งด้วยความรู้สึกชื่นชม มากกว่าแต่ก่อน การมีความรู้เกี่ยวกับการเมือง หรือความเคลื่อนไหวของนักการเมืองก็อาจทำให้พวกเขาทำอะไรในทางที่ไม่ถูกไม่ควรยากขึ้น เพราะหลอกลวงเราไม่ง่ายอีกต่อไป

หลายๆท่านอาจถามตัวเองว่าทำไมเราจึงควรอ่านหนังสือ แม้หนังสือนั้นจะเป็นเพียงนิยายก็ตาม

- เพื่อความบันเทิงใจอย่างแท้จริง การอ่านหนังสือเป็น ความบันเทิงอย่างง่ายที่ทั้งถูกและปลอดภัย มันยังเป็นเสมือนยาน ข้ามเวลาไปสู่อีกโลกหนึ่ง โดยทั้งภาระหรือความกังวลทั้งปวงไว้ เบื้องหลังชั่วคราว มันอาจจะไม่ง่ายเหมือนนั่งดูโทรทัศน์ แต่การ ใช้จ่ายเงินตราการของตัวเองจะสนุกและได้อรรถรสกว่ากันมาก ไม่มี ใครรู้ว่าทำไมเราจึงชอบนิยายเรื่องนั้นเรื่องนี้ และถ้าเขาอยากรู้ ก็

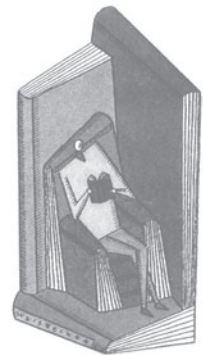

ต้องอ่านเอาเอง (ความอยากรู้อยากเห็นเป็นกิเลสที่ซ่อนอยู่ในตัวทุกคน)

– การอ่านวรรณกรรมดีๆ (Classic) ก็ให้เกิดแง่คิดและเหตุผลด้านศีลธรรมด้วย เพราะหนังสือประเภทนี้จะสาธยายถึงบุคลิกความรู้สึก ปฏิกริยาที่แตกต่างกันออกไป ของตัวละครบางตัวซึ่งอาจทำให้เราประทับใจจนอยากเลียนแบบ แน่نون! ความอันตรายก็อาจจะแอบแฝงมาจากแหล่งเดียวกัน ถ้าคุณเผลอไปประทับใจตัวละครซึ่งเป็นตัวแทนของความชั่วร้าย ที่นักเขียนสามารถสร้างขึ้น เพราะตัวละครประเภทนี้จะดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านได้ง่าย ส่วนมากจะมาในแนวรุนแรง โหดร้ายทารุณ ริษยา จัดจ้าน ฯลฯ การสร้างตัวละครที่มีบุคลิกดีให้รู้สึกน่าสนใจเป็นไปได้อีก นักเขียนจึงต้องมีมือถึงจริงๆ ที่จะถ่ายทอดเป็นตัวอักษรที่เต็มไปด้วยอรรถรส (Cheer pleasure) และไม่ขัดต่อศีลธรรม (moral sense)

– นักปรัชญาที่หันมาเขียนนิยายอย่างเช่น ไอริส เมอร์โดคซ์ (Iris Murdoch) และ มาร์ธา นุสบาวม์ (Martha Nussbaum) ต่างเชื่อว่าการอ่านหนังสือดีๆ จะส่งเสริมการมองโลก (ในแง่ศีลธรรม) ได้ดีและชัดเจนขึ้น เพราะการพรรณนาถึงชีวิตในรูปแบบต่างๆ เช่น ความทุกข์ ความขมขื่น ความไม่ยอมแพ้ ที่แม้จะอยู่ในในตัวละครที่เราไม่ชอบ หนังสือประเภทนี้ก็จะทำให้ความเข้าใจของคนอ่านพัฒนาขึ้น ความสงสัยเห็นใจมากขึ้น จึงไม่แปลกเลยถ้าการอ่านนิยายจะทำให้เรามองเห็นความจริงที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวเรา หรืออาจจะนึกได้ว่าเราเองไม่ได้แตกต่างไปจากเขาเหล่านั้นเลย

นวนิยายคลาสสิกดีๆ ช่วยให้เรามองเห็นจุดบกพร่องต่างๆ ในตัวเราง่ายขึ้น ซึ่งสิ่งนี้ก็เกิดขึ้นกับตัวดิฉัน เมื่อได้ค้นพบบุคลิกอีกด้านหนึ่งที่นารังเกียจของตัวเองทำให้เกิดความพยายามแก้ไขในนิสัยเหล่านั้น

ฮาร์โลด บลูม (Harold Bloom) นักเขียนชาวอเมริกัน ผู้เขียน “How to read and Why” *ทำไมเราถึงต้องอ่านและอ่านอย่างไร!* มีความเห็นว่าทุกคนจำเป็นต้องอ่านหนังสือไม่ว่าจะเป็นนิยาย ละคร หรือบทกวี เพื่อให้ตัวเองเข้มแข็งขึ้น และเรียนรู้ความน่าเชื่อถือของมัน

ฮาร์โลดบอกว่า การอ่านเจาะลึกหนังสือดีๆ จะทำให้เรามีทุนในการต่อรองกับชีวิต เรายังค้นพบว่าไม่มีเพียงเราเท่านั้นที่รู้สึกเจ็บเหงา แต่เราจะเข้าใจความรู้สึกของคนที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวไม่มีเพื่อน ได้เพิ่มเติมจินตนาการ เพิ่มจิตสำนึกเล็กๆ และสติ เช่น ขณะที่เรากำลังอ่านหนังสือเกี่ยวกับความคิดของนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ ในขณะเดียวกันเราก็ก้นพบความคิดของเรา โดยฮาร์โลดยกตัวอย่างการที่เขาอ่านหนังสือของนักปรัชญาคนโปรด **Emerson** ว่า “the best books impress us with the conviction that one nature wrote and the same nature reads” หนังสือที่ยอดเยี่ยมสร้างความประทับใจให้เราเหมือนคนเขียนและคนอ่านเป็นคนๆเดียวกัน หรือจิตวิญญาณเดียวกัน และยังช่วยเพิ่มพูนจิตใจได้สำนึกในทางที่น่ายินดี พุดง่ายๆว่า สำหรับฮาร์โลดแล้ว การอ่าน..เป็นการถนอมรักษาความสุกที่ยอดเยี่ยมที่สุด

ถ้าคุณจะเลือกการอ่านหนังสือนิยายเป็นจุดเริ่มต้น เพื่อเพาะนิสัยให้รักการอ่าน ก็เป็นความคิดที่ไม่เลวเลย ขอเพียงระวังความหลากหลาย ของหนังสือที่วางอยู่ตามแผงก็แล้วกัน

ทำไมเราจึงต้องอ่านนิทานหรือนิยาย ! บางคนเคย

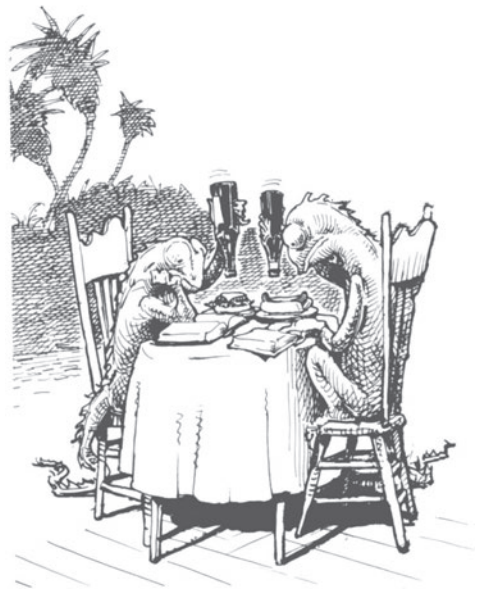
บอกว่าเขาไม่ชอบอ่านนิยาย (fiction) โดยมีเหตุผลต่างๆว่า มันเป็นเรื่อง “ไม่จริง” ทำไมต้องไปเสียเวลาอ่านด้วย น่าจะอ่านหนังสือประวัติศาสตร์มากกว่า เพราะมีแต่ข้อเท็จจริงอยู่ในนั้น แต่ดิฉันกลับเห็นตรงกันข้าม เพราะนิยายหรือวรรณกรรม สามารถถ่ายทอดความเป็นไปของสังคมมนุษย์ได้ (Human condition) ไม่ว่าจะเป็นเป็นเรื่องของศีลธรรม ความอึดอัดขัดเคือง ความโง่เขลา ความผิดหวัง ท้อแท้ ฯลฯ วรรณกรรมเป็นสิ่งถ่ายทอดความรู้สึกต่างๆเหล่านี้ได้มากกว่าสื่ออื่นใด

นี่คือความจริงที่แฝงอยู่ในรูปของความบันเทิง

ถ้าใครเกรงว่าจะไปอ่านหนังสือที่เหลวไหล เพื่อจะใช้เวลา และต้องการอ่านสิ่งที่เหมาะควรจริงๆ ดิฉันก็ขอแนะนำว่าคุณน่าจะอ่านพระไตรปิฎก เอาให้มันใจได้เลยว่ามีแต่สัมมาทิฐิและความบันเทิงไปพร้อมๆกัน

หนังสือศาสนาต่างๆเช่น พระไตรปิฎกหรือกอสเปล์ (Gospels) ของศาสนาคริสต์ ล้วนบอกเล่าความเป็นไปและบทบัญญัติต่างๆในรูปของการเล่าเรื่อง (นิทาน) ทั้งสิ้น ทำไมเขาไม่เอาข้อห้ามข้อควรกระทำทั้งหลายใส่เป็นหัวข้อ ๑, ๒, ๓...ไปเรื่อยๆ ไม่ต้องเสียเวลามานั่งจัดเป็นหมวดหมู่ ถ้าการเล่าเรื่องเป็นสิ่งไร้สาระ

เอาง่ายๆว่าแค่คุณอ่านเรื่องพระเจ้าลิบชาติแล้วคุณยังไม่รู้สึกละไร เราค่อยมานั่งจับเข่าคุยกันอีกทีดีไหม!

เจ้าพระชาไน้ควรทำอะไรกันดี?

ช่วยกันปลูกต้นไม้
ให้โลกกลมเป็น

หมั่นไปวัด ไปฟังธรรม
อย่ามัวรอจนแก่เฒ่าเจ้าโหลง
แล้วจึงมา

ลัทธิ "วิริย" จากสิ่งชั่วร้าย
เช่น มัวรอวิริย (ไม่ทำอะไร) และ มัวรอวิริย (ไม่ทำอะไร)
มัวรอวิริย เมฆะวิริย

ช่วยกันนิยมนไทย กันจอยไทย
ให้จอยไทยให้สมกับที่ได้
ทำดีมาบ่นเล่นดิ้นไทย

แหว่ง แขน ทุบวัน โรคราษฎร์ มลายสิ้น

วิธีรักษาโรคด้วยการ
แหว่งแขนเป็นวิธีการบริหาร
บำบัดอย่างหนึ่งซึ่งฝึกได้ง่าย
ขอแต่ให้ยืนหยัดทำประจำก็มี
ผลทำให้เส้นเอ็นผ่อนคลาย
เลือดลมเดินสะดวก ขจัด
ความเจ็บปวด เสริมสุขภาพ
ให้แข็งแรงได้ การบริหารแหว่ง
แขนมีผลดีในการรักษาทั้ง
โรคใหญ่ โรคเล็ก โรคเรื้อรัง
และโรครักษายาก

การบริหารแหว่งแขน
เป็นการบำบัดรักษาโรคของ
จีนโบราณ มีชื่อเดิมเรียกว่า
“คัมภีร์ย้ายเส้นเอ็นพระโพธิ
ธรรม” (ตั๊กม้อ) วิธีการบำบัด
แบบนี้ฝึกง่าย ใช้พื้นที่ไม่มาก
จะฝึกเมื่อใด ที่ไหน ก็ได้ทั้งสิ้น
ขอแต่ให้มีความแน่วแน่และ
อดทน ฝึกแล้วก็เข้าใจได้ทันที
ไม่ว่าจะเป็นโรคใด เมื่อได้ฝึก
แหว่งแขนไปแล้วประมาณ ๓
-๕ วัน จะรู้สึกว่าได้ผล ถ้า

ผลเกิดช้า นั่นแสดงว่าท่านยัง
ทำไม่ดี ขอแต่สนใจค้นคว้า
สักหน่อยให้เข้าใจชัดเจน ก็
จะต้องได้ผลอย่างแน่นอน

เหตุไฉน “วิธีแหว่ง
แขน” จึงมีพลานุภาพใหญ่
หลวงถึงเพียงนี้

ท่านควรจะรู้ว่า “การ
บริหารแหว่งแขน” ผันแปรมา
จาก “คัมภีร์ย้ายเส้นเอ็น” คือ
การทำให้เส้นเอ็นที่อ่อนแอ
กลายเป็นเส้นเอ็นที่แข็งแรง
เส้นเอ็นที่มีโรคกลายเป็นเส้น
เอ็นที่เข้มแข็ง ทำให้ผู้มี
อาการป่วยค่อยๆทุเลาเบาบาง
ลง ผู้ไม่ป่วยก็จะมีสุขภาพดีขึ้น

จุดหลักของการบริหาร
แบบนี้ เน้นที่นิ้วมือ ฝ่าเท้า
ข้อมือทั้งสองข้าง นิ้วเท้า สัน
เท้า หัวเข่าสองข้าง ผ่านการ
ดึงเส้นเอ็น ๑๒ เส้นของนิ้วมือ
ฝ่าเท้า ข้อมือ นิ้วเท้า สันเท้า
หัวเข่าพร้อมๆกัน ทำให้เกิด

การยืดหดสลับกันไป อาศัย การเคลื่อนไหวยืดหดของเส้น เอ็นเหล่านี้ปรับเปลี่ยนความ อ่อนแอเป็นความแข็งแรง จากป่วยเป็นหายป่วย จากไม่ ป่วยเป็นแข็งแรง อายุยืน ทั้งๆที่ “กัมภีร์ย้ายเส้นเอ็น” มีคุณสมบัติ ในการรักษาที่ดีเช่นนี้แต่ “การ บริหารแกว่งแขน” กลับมีความ ยอดเยี่ยมยิ่งไปกว่านั้น เป็น เพราะเหตุใด

การบริหารแกว่งแขนมี หลักฐานทางทฤษฎีทั้งการ แพทย์จีนและการแพทย์ ตะวันตก พิสูจน์แล้วว่าเกิด ปฏิริยาที่ดี โดยเฉพาะเกี่ยว กับเลือดลมจะมีผลดีมาก อวัยวะภายในของเรานั้นจะมี เลือดมีลมพอหรือไม่ เคนได้ สะดวกคล่องตัวหรือไม่ ตาม ทฤษฎีของแพทย์ตะวันตก ความร้อนและพลังงานในร่างกายมีส่วนสัมพันธ์อย่างใหญ่ หลวมกับการเกื้อหนุนของ อวัยวะภายใน เหมือนรถ

ยนต์คันหนึ่ง ต้องมีน้ำมัน เบนซินเผาไหม้อยู่ใน กระบอกสูบจึงจะสามารถรับ แรงขับเคลื่อนทางพลังงานเคมี ทำให้เกิดการเคลื่อนไหว ผลักดันให้รถทั้งคันเคลื่อนที่ไป ถ้าปราศจากพลังงาน รถก็ไม่สามารถขับเคลื่อนไปได้

ที่มาของพลังงาน ความร้อนได้มาจากอาหาร อาหารหลังผ่านการย่อยและ ดูดซึมแล้ว ยังไม่อาจก่อเกิด พลังความร้อนได้โดยตรง จะต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงทาง เคมี เริ่มจากการหายใจเอา ออกซิเจนเข้าไปเพื่อให้ อาหารที่ดูดซึมเข้าเส้นเลือด แล้วทำปฏิกิริยากับออกซิเจน จึงสามารถเกิดพลังงานร้อน ขึ้นได้ ภายในเลือดคนเรานั้น มีอากาศที่รวบรวมมาจากปอด มีสิ่งบำรุงเลี้ยงที่ได้มาจาก กระเพาะ นำส่งไปยังเซลล์ ทั่วร่างกายให้เกิดปฏิกิริยากับ ออกซิเจนก็สามารถเกิดบท

บาทเป็นพลังงานความร้อนได้ ในขณะที่เดียวกันก็ขับอากาศ และของเสียในเซลล์ออกไป นอกตัว นั่นคือออกจาระและ ปัสสาวะนั้นเอง

ถ้าการไหลเวียนของ เลือดดี พลังงานดี กระบวนการทางสรีรศาสตร์ทั้งหมด ของร่างกายก็ย่อมจะคล่อง

สะดวก ความสุขสบายของ
คนเราก็จะมีหลักประกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ กำลังที่
เราใช้แกว่งแขนไม่ขาดระยะ
จะทำให้ปอดขยายตัว เสริม
การไหลเวียนของเลือด
เนื่องจากการสูบฉีดของหัวใจ
มีสิ่งบำรุงเลี้ยงช่วยเหลืออยู่
ในเส้นเลือด เสริมการส่งสิ่ง

บำรุงเลี้ยงและอากาศให้เข้ม
แข็งขึ้น ตลอดจนขับของเสีย
อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการเรอ
การผายลม และความร้อนที่
เกิดขึ้นในร่างกายจึงก่อตัวขึ้น
อย่างต่อเนื่อง เป็นการยืนยัน
ความล้มเหลวของการบริหาร
แกว่งแขน

หลักใหญ่ของการ
บริหารแกว่งแขนคือ การใช้
ส่วนบนเบา ล่างหนัก โบก
มือเหมือนแจวเรือ ยกทวาร
เหมือนกลั้นอุจจาระ สองตา
มองตรง นับจำนวนเพื่อให้รู้
ว่าทำไปแล้วกี่เที่ยว แกว่ง
แขนเบาๆไปข้างหน้าใช้กำลัง
๓ ส่วน และใช้กำลัง ๗
ส่วนแกว่งแขนไปด้านหลัง
ความคิดและการเคลื่อนไหว
ที่ต่อเนื่องกันดังกล่าวนี ช่วย
ให้ทำทางของการบริหารแกว่ง
แขนบรรลุผลสำเร็จ และ
เพิ่มพูนประสิทธิภาพของการ
แกว่งแขนโดยการกระดกนิ้ว
มือทั้ง ๑๐ ไปข้างหน้า และ

กักมือในการแกว่งกลับมา
ทางด้านหลัง ก็จะทำให้เส้น
เอ็นเคลื่อนไหวด้วย ซึ่งจะได้
ผลยิ่งขึ้น

ยังมี “ควร” อีก ๑๖
ประการสำหรับผู้บริหารแกว่ง
แขนจะต้องจำไว้ให้แม่น ซึ่ง
เราควรทำไปพลางนึกถึงมัน
ไปพลาง ถ้าลืมสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ไปเสียแล้ว การบริหารก็จะไม่
บริบูรณ์

๑. บนควรเบา
“เบา” หมายถึง ว่างเปล่า ไร้น้ำหนัก ไร้อะไรทุกอย่าง
อาจจะนึกคิดในใจว่าท่อนบน
ของเราว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง

๒. ล่างควรหนัก
“หนัก” หมายถึง หนาแน่น
อาจคิดในใจว่า บนเบา ล่าง
หนัก

๓. หัวควรลอย “ลอย”
หมายถึง แขนวน ให้คิดว่า
คล้ายกับจะมีเชือกมัดผมของ
เราให้คอตั้งขึ้น

๔. ปากควรเฉื่อย

“เนื้อ”หมายถึง หุบ คอ
ปิดปากสนิทตามธรรมชาติ

๕. ออกควรปล่อย
“ปล่อย”ให้เหมือนสำลี ให้
คิดว่าหน้าอกเบาบาง ไร้พลัง
จุลลาลี

๖. หลังควรยก
“ยก”คล้ายกับมืออะไรใช้แรง
ดึงหลังทำขึ้นขึ้นไป

๗. เอวควรตั้ง
“ตั้ง”หมายถึง อยู่กับที่ ให้
คิดว่าเอวเหมือนแกนรถอยู่
กับที่ในขณะที่ล้อหมุน

๘. แขนควรแกว่ง
แขนแกว่งช้าๆเหมือนพายเรือ

๙. สอกควรถ่วง สอก
คือข้อศอก เวลาแกว่งแขน
ให้สอกอยู่ต่ำตลอดเวลา

๑๐. ข้อควรกวัก ขณะที่
แกว่งแขน ข้อมือควรจะกวัก
ไปข้างหลังให้เอ็นที่ข้อมือตึง
อันจะทำให้หน้าอกผายออก

๑๑. มือควรวาด “วาด”
คือพายเรือ มือแกว่งไปอยู่
ข้างหลัง เหมือนการวาดคัด

ท้ายเรือ อันจะทำให้อวัยวะ
ภายในถูกดึงให้เคลื่อนไหวอยู่
ตลอดเวลา

๑๒. ท้องควรตึง ถ้า
ส่วนท้องแข็งเหมือนเหล็ก ก็
จะทำให้เกิดความรู้สึกบนล่าง
หนักได้ง่าย

๑๓. ก้นควรหย่อน ขา
ทั้งสองเหมือนหนีบเข้าหากัน
ก็ย่อมจะทำให้ส่วนก้นหย่อน
ลงไป

๑๔. ทวารควรตึง “ตึง”
เหมือนการกลั้นอุจจาระ ยก
ทวารตึงขึ้น

๑๕. ส้นควรกด เมื่อ
ก้นหย่อน เอวจะตรง ส้นทั้ง
สองข้างจะกดหนักลง

๑๖. เท้าควรจิก ใช้
ความนึกคิดให้ปลายเท้าจิกลง
กับพื้น ก็จะบรรลุ “เบาบน
ล่างหนัก” ตามธรรมชาติ

นอกจากนี้ท่านจะต้อง
สนใจหลักอีก ๕ ประการ

๑. เวลาบริหารแกว่ง
แขนควรให้ท้องว่างจึงจะดี

หลังอาหารก็ควรห่างไปสัก ๒
-๓ ชั่วโมงจึงทำ เพื่อไม่ให้
กระทบกระเทือนต่อกระเพาะ
อาหารและลำไส้

๒. สรีระตั้งตรง ตาม
มองไปข้างหน้า

๓. เมื่อแรกทำ คน
หนุ่มสาวควรเริ่มต้นด้วย
จำนวน ๕๐๐ เที้ยว ผู้มีอายุ
๓๐๐-๔๐๐ เที้ยว วันที่สองก็
แกว่งตามความพอใจเท่าที่
ร่างกายจะอำนวย แต่ถ้าแกว่งถึง
๒,๐๐๐ ก็ควรหยุด เพื่อมิให้
ร่างกายสูญเสียพลังงานความร้อน
มากเกินไป

๔. จะต้องนับด้วยตัว
เอง เมื่อนับจะเกิดสมาธิ

๕. เพื่อลดภาระการจด
จำ ร้อยแรกให้กำหนดอยู่บน
กระหม่อม ร้อยที่สองไว้ที่หู
ซ้าย ร้อยที่สามไว้ที่หูขวา
ร้อยที่สี่ไว้ที่จมูก ร้อยที่ห้าไว้
ที่คาง ร้อยที่หกขึ้นไปบน
กระหม่อมอีก แล้วก็ไล่ลำดับ
เหมือนเดิมจนครบ จนครบ

๒,๐๐๐

๖. ความชัดเจนที่ทำได้ เมื่อทำครั้งแรก ๕๐๐ เทียวยใช้เวลา ๑๕ นาที คิดไปจากนี้ครึ่งชั่วโมงก็ ๑,๐๐๐ เทียวย ๑ ชั่วโมงก็ ๒,๐๐๐ เทียวย

๗. เวลาแกว่งแขนทางที่ดีที่สุดคือ เอาปลายลิ้นแตะเพดานปากเบาๆอยู่ตลอดเวลา

๘. เมื่อทำไปนานๆถ้าสามารถจะกลั่นลมหายใจในระหว่างแกว่งแขน ๓๐ ครั้ง จึงค่อยผ่อนลมหายใจออกมาจะสามารถกระตุ้นเลือดลมของอวัยวะภายในได้ ถ้ากลั่นไม่ได้นานเช่นนั้น ก็พิจารณาลดจำนวนลงตามความเหมาะสม

๙. การดิ่งปากทวาร ถ้าฟังความนึกคิดไปไว้ที่นั่นก็จะดี บังคับให้มันอย่าหย่อนลง จะสามารถช่วยลมปราณในท้องให้เข้มแข็งขึ้น ร่างกายเป็นระบบการเคลื่อนไหว

ระบบหนึ่ง อวัยวะต่างๆที่เข้าร่วมการเคลื่อนไหว ต่างดำรงอยู่โดยอาศัยซึ่งกันและกัน ต่างเป็นเหตุเป็นผลของกันและกัน เลือดลมเป็นปัจจัยหลักให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนั้น การปรากฏตัวของ “มะเร็ง” ก็คือผลที่เลือดลมเกิดปัญหานั้นเอง แพทย์แผนโบราณจีนมองการต่อสู้กับ มะเร็งเป็นการต่อสู้ภายในระบบร่างกาย มีทัศนะว่า มะเร็งจะถูกพิชิตได้ ถ้าเราจัดระบบเลือดลมให้สัมพันธ์กันอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งโรคร้ายไข้เจ็บต่างๆด้วย ทัศนะเช่นนี้ได้สร้างความเชื่อมั่นอย่างใหญ่หลวงแก่ผู้ที่ต่อสู้กับมะเร็ง ทำให้เขาสามารถรวมจิตใจ ความมุ่งมั่น มีอารมณ์ฮึกเหิมที่จะพิชิตโรคร้ายนี้ การแกว่งแขนสามารถกระตุ้นให้เกิดการเจริญอาหาร ช่วยให้นอนหลับ เสริมสร้างร่างกายให้แข็งแรง สามารถ

รักษาโรคประสาทอ่อน ความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ โรคลมโรคไต และอัมพาต

รวมความแล้ว แพทย์แผนโบราณจีนเห็นว่า ปัญหาสุขภาพมนุษย์นั้น โดยพื้นฐานเป็นปัญหาของเลือดลม ซึ่งการแกว่งแขนสามารถแก้ปัญหานี้ให้หมดไปได้

การเคลื่อนไหวแกว่งแขนนี้ฝีกง่าย ได้ผลเร็ว เหมาะกับทุกเพศทุกวัย จึงใคร่เชื่อเชิญให้ท่านผู้สนใจลองฝึกด้วยตัวเอง จะเกิดผลอย่างคาดไม่ถึง อันจะช่วยเสริมสุขภาพพลานามัยของทุกท่านให้ดีขึ้นอย่างใหญ่หลวง

จากอินเตอร์เน็ต
ข้อมูลจากหนังสือกำเนิด
การเคลื่อนไหวแกว่งแขน

โรงแรมราตาตุก

โดย กนกนุกุล

๒๓-๒๔ มกราคม ๒๕๔๘

จากหน้าต่างชั้น ๓ โรงแรมเรดิสตัน เมอร์เติลบีช มลรัฐเซาท์คาโลริกา ฉันเฝ้าดูนกกลุ่มหนึ่งประมาณ ๒๐-๓๐ ตัวบินไปมาเหนืออาคารโรงแรมซึ่งสูง ๕-๑๐ ชั้น นกเหล่านี้บินซ้ำๆ กระพือปีกครั้งหนึ่งแล้วร่อนไปไกล มันกระพือปีกอีกครั้งเวลาเปลี่ยนทิศทางหรือบินสูงขึ้น นำพิศวงที่นกเหล่านี้บินสวนทางกันโดยไม่ชนกัน บางครั้งมันบินวนเวียนเป็นวงกลม บางครั้งก็บินตามกันเป็นคู่ๆ คล้ายคนจับระบำรำฟ้อน ท่าทางมันช่างเพลิดเพลินกับการบินเสียจริงๆ ฉันอยากรู้มากกว่านกเหล่านี้เป็นนกอะไร และมาบินเหนือโรงแรมที่ฉันพักอยู่ทำไม

ฉันออกจากห้องพักเพื่อไปเดินเล่นบนชายหาด ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของโรงแรม ทางที่ฉันเดินไปเป็นย่านการค้าที่ทันสมัย มีตึกใหญ่ๆ อยู่สองข้างทาง ไฟจราจรก็ใช้ระบบอัตโนมัติ มีเสียงพูดและสัญญาณไฟ พร้อมทั้งบอกเวลาที่ยังเหลืออยู่ก่อนจะมีไฟแดง ฉันเดินไป ๒-๓ ช่วงถนนก็ถึงถนนสายใหญ่ ซึ่งน่าจะเป็นถนนเลียบชายหาด เพราะชื่อป้ายถนนบอกว่าถนนริมมหาสมุทร แต่ฉันมองไม่เห็นทะเล เห็นแต่ตึกสูงๆ ติดต่อกันเป็นพืดยาวเหมือนเทือกเขา มีช่องว่างระหว่างตึกพอที่รถสวนกันได้อยู่หลายช่อง มีป้ายบอกว่าทางสาธารณะ ฉันเดินเข้าไปในช่องสาธารณะช่องหนึ่ง พอผ่านตัวตึกก็แลเห็นทะเล

ลมแรงจนทะเลสีครามกลายเป็นทะเลสีขาวเกล็ดเงิน คลื่นน้อยใหญ่วิ่งตามกันไม่ขาดสาย เมื่อกระทบฝั่งก็แตกกระจายเป็นฟองขาว เป็นแถบยาวไปตามชายหาดทรายสีน้ำตาลปนเปลือกหอยสีเทา ที่อยู่ริมน้ำโดนน้ำดูดลงสู่ทะเล แต่อีกสักครู่ก็ถูกคลื่นซัดขึ้นมาใหม่เป็นฟองๆ บางแห่งน้ำซัดทรายขึ้นมากองไว้เป็นภูเขาเลากา กลบกอหญ้าเหลือแต่ใบโพล์ขึ้นมาเหมือนหอกดาบ ถัดเนินทรายขึ้นไปก็เป็นโรงแรมใหญ่ๆ คอนโด และบังกะโลหลังเดี่ยวๆ

วันนั้นบรรยากาศบนหาดทรายเงียบเหงา นอกจากฉันก็ไม่มีมนุษย์คนใดอยู่บนชายหาด ท้องฟ้าขมุกขมัว ลมพัดแรงและหนาวจัดจนฉันต้องดึงหมวกเสื้อหนาวขึ้นคลุมหัวและใส่ถุงมือให้แน่น แม้กระนั้นก็ตาม ยังได้ยินเสียงลมพัดซู่ๆ และรู้สึกขาบใบหน้าและริมฝีปาก ฉันดึงเข็มขัดรัดเสื้อคลุมให้กระชับ และรีบสาวเท้าให้ถึงทางที่อยู่ระหว่างตึก เพื่อจะเดินกลับที่พัก ทันใดนั้นฉันได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่เบื้องหลัง

“รอด้วย...รอด้วย!”

ฉันเหลือवलั็บ แต่มองไม่เห็นใคร รู้สึกประหลาดใจในเสียงที่ได้ยินเพราะเป็นเสียงผู้หญิง ซึ่งแหลมกว่าเสียงลม ฉันยืนนิ่งอยู่กับที่เพื่อรอฟังอีกทีว่าเสียงนั้นมาจากไหน แต่ฉันไม่ได้ยินอะไรนอกจากเสียงลม

ท้องฟ้าเริ่มมืดครึ้มและฝนที่ตั่งเฝ้ามาก็เริ่มตกปรอยๆ ฉันรีบจำให้พ้นโคลนทรายที่ท่วมขึ้นมาถึงหลังเท้า และเพื่อจะเข้าไปหลบฝนใต้ร่มหลังคาเพิงที่พักริมชายหาด ฉันได้ยินเสียงผู้หญิงร้องเรียกอีก

“รอดด้วย...รอดด้วย!...จะรีบไปไหน” เป็นเสียงที่ชัดเจนแจ่มใสราวกับคนพูดกรอกหู

ฉันแน่ใจว่าไม่ใช่หูแว่วหรือฝันไปเพราะเสียงนั้นดังซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง ฉันรีบหันหลังกลับไปเพื่อจับตาดูคนที่ร้องเรียก แต่น่าประหลาด ไม่มีใครอยู่เบื้องหลัง

ฉันสอดสายสายตาไปรอบๆ เพื่อสำรวจว่า มีใครมาแอบอยู่หลังกอหญ้าระหว่างเนินทราย แต่ไม่มีผู้ใดปรากฏ ฉันนึกในใจ “ไม่น่าจะมีใครมาเล่นตลก อากาศหนาว ลมแรงและฝนตกอย่างนี้ คงไม่มีใครกล้ามาขึ้นตากฝนให้เปลี้ยตัวจับ”

แต่ก่อนที่ฉันจะสืบเท้าก้าวต่อไป นัยน์ตาของฉันสัมผัสกับตาของนกทะเลตัวหนึ่ง เป็นนกสีขาวตัวเท่าต้นแขน ปีกสีเทาปนขาว หางสีดำ ขนรอบคอสีน้ำตาลอ่อนเป็นจุดๆ รุงrug และจะงอยปากสีดำ มันกำลังยืนจ้องมองฉันอยู่บนเนินทราย ฉันค่อยๆ สืบเท้าเข้าไปใกล้มัน ๒-๓ ก้าว มันยืนนิ่ง ไม่ยอมถอย มันยืนขาเดียว พยายามเลี้ยงตัวด้านลม ฉันเข้าใจทันทีว่านกตัวนี้เป็นนกพิการเพราะขาข้างหนึ่งด้วน

ฉันเกิดความสงสารนกขึ้นมาจับใจ มันคงหิวและต้องการอาหาร จึงยอมยืนตากลมตรมฝน รอคนให้อาหารและไม่กลัวอันตราย ฉันค่อยๆ นั่งลง จ้องตามัน

“รออนู้นี้ละ อย่าไปไหน จะไปซื้อขนมมาให้”

ฉันเดินจากชายหาด ผ่านบังกะโลเพื่อจะไปหาร้านอาหารจานเร็วบนถนนอีกฟากหนึ่ง ขณะที่ลัดเข้าไปในช่องระหว่างตึกฉันได้ยินเสียงดังมาจากข้างหลัง

“กลับมาเร็วๆ...กลับมาเร็วๆ..”

ฉันนั่งเหมือนไก่ตาแตก เพราะนอกจากนกตัวนั้นกับฉัน ก็ไม่มีใครอยู่บนชายหาด ฉันถามตัวเอง “นี่เราฝันไปหรือว่านกตัวนั้นพูดภาษาคนได้..หรือว่า...บรี้อ..” ฉันไม่อยากคิดต่อ

ฉันซื้อเฟรนด์ฟราย(มันทอด)ถุงใหญ่จากร้านอาหารจานเรีบนถนนฝั่งตรงกันข้าม แล้วรีบเดินกลับไปยังชายหาดที่ฉันเจอจนกแต่ต้องผิดหวัง นกหายไปแล้ว ฉันเดินหาตามกอหญ้าระหว่างเนินตามทางเดินและชายหาดริมทะเล แต่ไม่เจอนก

ลมแรงพัดคลื่นกระแทกฝั่งดังตูมๆ ถี่เข้า ฝนที่ตกปรอยๆเปลี่ยนเป็นเทกระหน่ำลงอย่างฟ้าถล่ม ฉันรีบหาที่หลบฝน เห็นบังกะโลหลังหนึ่งอยู่ใกล้จึงวิ่งเข้าไป แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นหญิงแก่คนหนึ่งนั่งอยู่บนม้ายาวหลังโต๊ะปิกนิกในบังกะโล

หญิงชรากลุ่มร่างตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยผ้าขาวเก่าๆ จนเกือบจะเป็นสีเทา แกะเอามือรวบชายผ้าที่โพกศีรษะไว้ที่คอ เปิดใบหน้าและดวงตาให้เห็นถนัด หน้าแก่เหี่ยวย่น แก้มตอบ ตาโป้ ลูกตาแทบจะถลนออกมานอกเบ้า แต่ดวงตาสุกวาวราวกับตาฮีเลียส จมูกโด่งอง้ง้าเหมือนจมูกอินเดียแดง ริมฝีปากบนสีดำและยื่นล้าออกมายังกะปากลูกนก

“เข้ามาเร็วๆ เดี่ยวเสื้อผ้าเปียกหมด”

ฉันพยายามทำให้ปกติ กล่าวคำขอบคุณ เอามือปิดน้ำฝนบนเสื้อหนาว แล้วเริ่มสนทนา

“คุณยายไม่หนาวหรือ” ฉันทามแก้เก้อ

“หนาว แต่ยายชิน” หลิงซราตอบ

“อากาศหนาวแบบนี้ ทำไมคุณยายออกมาอยู่ริมทะเล” ฉันทัก

“ยายชอบทะเล ยายออกมาทะเลทุกวัน” หลิงแก้ตอบ “นั่นอะไรอยู่ในถุง” หลิงซรา
ชำเลืองมาที่ถุงในมือของฉันท

“มันทอด จะเอามาเลี้ยงนก” ฉันทตอบตามชื่อ “เห็นอยู่เมื่อครู่ใหญ่ี่เอง แต่ไม่ทราบว่ามี
มันหายไปไหน คุณยายเห็นนกหรือเปล่า ตัวมันสีขาว มันมีขาเดียว”

“ยายรู้จักมันดี มันมาที่นี่ทุกวัน แต่วันนี้มันจะไม่มาอีกแล้ว” คุณยายพูดยังกะรู้ใจนก

“ถ้ายังงั้นก็งดเลี้ยงมัน” ฉันทรำพึง

“ขอมันทอดให้ยายได้ไหม วันนี้ยังไม่ได้ทานอะไรเลย” คุณยายจ้องมองถุงอาหารด้วยตา
ไม่กระพริบ

“โ๊ะ...โ๊ะ...ได้...ด้วยความยินดี” ฉันทตอบตะกุกตะกัก เพราะไม่คิดว่าคุณยายจะขอชื่อๆ

ฉันทยื่นถุงมันทอดให้หลิงซรา แต่แทนที่จะรับด้วยมือ แกบอกให้ฉันทวางถุงลงบนโต๊ะ ให้
ฉีกถุงออก แล้วเทมันทอดลงบนถุง ฉันททำตามคำสั่งแล้วมานั่งจ้องดูแกอยู่บนม้ายาวอีกตัวหนึ่ง
ที่ริมห้อง

หลิงซราก็หันมาลง มื่อยังรวบผ้าผูกหัวไว้ที่คอ เอาจมูกเชี่ยกงมันทอดให้กระจายออก
เอาปากคาบมันขึ้นมาที่ละชิ้น แล้วกลืนกินโดยไม่เคี้ยว ถ้ามันทอดหลายชิ้นติดกัน แกจะคาบ
ชิ้นหนึ่งแล้วสะบัดให้ชิ้นอื่นหลุดออกไป บางทีก็จิกกินอาหารเช่นเดียวกับนกจิกไส้เดือน หลิง
ซรากินมันทอดจนเกลี้ยง แล้วเอาปากเช็ดกับหัวไหล่ซ้ายขวา

“บุญคุณล้นเหลือที่ช่วยคนแก่” หลิงซราปรารภ

“เสียใจ ไม่ได้ซื้อน้ำหวานมาให้” ฉันทนึกไม่ออกว่าจะพูดอะไรดี

“ขอบใจ ยายไม่กินน้ำหวาน” คุณยายตอบ

ฉันทสงสัยว่าทำไมหลิงคนนี้กินอาหารอย่างกะนก

“ขอโทษ ทำไมคุณยายกินอาหารเหมือนนก” ฉันทดรทหน้าไม่ไหวจึงถามโพล่งออกไป

หลิงซราหัวเราะปากหวิว เห็นฟันที่เหลืออยู่บนกรามสามซี่

“หมายความว่าคุณยายกลายร่างเป็นนกได้อย่างไรนั้นหรือ” ฉันทามด้วยความพิศวง

“ชัดเจนอยู่แล้ว” ยายตอบ

ฉันรู้สึกตัวสั่นงันงก อยากวิ่งหนีออกนอกบังกะโล แต่รู้สึกว่ามีมืออ่อนตืดอ่อน หมดเรียวแรง
ลูกไม้จั่น ขยับตัวไม่ได้

“ไม่ต้องกลัว ยายไม่ทำร้ายคนที่มิเมตตากรุณาสัตว์” หิงขรابلอบ “ถ้าเธอสนใจ ยาย
จะเล่าเรื่องราวของยายให้ฟัง”

ฉันพยายามข่มใจและยอมรับว่าอยากฟังเรื่องของคุณยาย และขอให้หญิงเฒ่าเล่าเรื่องของ
แก

“หลายร้อยปีล่วงมาแล้ว ก่อนคนขาวพบทวีปอเมริกา ที่ตรงนี้เป็นที่อยู่ของอินเดียนแดง
เผ่าวินยาและวากาโม พวกอินเดียนเรียกที่อยู่ของเขาว่า ชิโครา แปลว่าแผ่นดิน เพราะเป็นเกาะ
ใหญ่มีน้ำล้อมรอบ ด้านหนึ่งเป็นทะเลอีกด้านหนึ่งเป็นแม่น้ำ คนอินเดียนทั้งสองเผ่าอาศัยอยู่บนชิ
โคราด้วยความผาสุก เพราะในน้ำมีปลาในป่ามีสัตว์ให้ล่าเป็นอาหาร คนทั้งสองเผ่าสามัคคีกันดี
มีอาหารก็แบ่งปันกันกิน มีของก็แบ่งปันกันใช้ ไม่มีใครถือสิทธิในที่ดินเหมือนเดี๋ยวนี้

ต่อมาคนขาวเล่นเรือเข้ามาในแม่น้ำ และเที่ยวยิงสัตว์ของเราเล่น เขายังไม่เลือก แม้แต่
สัตว์ที่กำลังอุ้มลูกก็ถูกฆ่า พวกเราเข้าขัดขวางแต่สู้เขาไม่ได้ เราใช้หน้าไม้แต่เขาใช้ปืนไฟ พวก
เราก็ตายเป็นกองกอง เขาก็ตายแต่ไม่มาก เขาเจ็บใจเอาปืนไฟมาไล่ยิงพวกเรานั่น จนนับ
ใครกล้าขัดขวาง ต้องปล่อยให้เขาทำอะไรตามอำเภอใจ

หัวหน้าของเราเห็นว่าไม่มีอะไรดีกว่าเป็นมิตรกับเขา จึงเอาอาหารและหนังสัตว์ไปให้เขา
เขาก็ยินดีมอบบุหรีและเหล้าให้พวกเราเป็นการตอบแทน ต่อมาพวกเราบางคนสูบบุหรีและกิน
เหล้าจนติดนิสัย เทียวหาของป่าและหนังสัตว์ไปแลกกับเหล้าและบุหรีมากขึ้น สัตว์ป่าก็ถูกฆ่า
ตายลงทุกวัน ยิ่งกว่านั้นคนขาวบางคนยังสอนให้พวกเรายิงปืนไฟ บางคนมอบปืนให้พวกเราเอา
ไปล่าสัตว์มาให้เขา ในที่สุดสัตว์ของเราก็ตายไม่เหลือเหลือ

อินเดียนบางคนกินเหล้าเมามาย ชอบทะเลาะวิวาทชกต่อยกันบ่อยๆ ครั้งหนึ่งเกิดการวิวาท
ระหว่างเผ่าของเราทั้งสอง เป็นการวิวาทขนาดใหญ่ถึงเอาปืนมาไล่ยิงกัน ตายกันทั้งสองฝ่าย
แต่ก็กลับปรองดองกันได้ เมื่อคนขาวประกาศยึดแผ่นดินบนเกาะเป็นของเขา

ตามกฎหมายของอินเดีย ไม่มีใครมีสิทธิ์เป็นเจ้าของที่ดิน เพราะเป็นสมบัติของพระเจ้า คนอินเดียไม่ยอมให้คนขาวทำรั้วล้อมรอบที่ดิน เกิดการต่อสู้กันบ่อยๆ และลูกหลานหนักขึ้น คนขาวยกกองทัพมาปราบและฆ่าอินเดียตายเป็นเบือ ที่เหลือก็ถูกวางยาพิษจนตายกันทั้งเกาะ

ด้วยเหตุที่อินเดียแห้งแล้งแผ่นดินและป่าไม้ เขาจึงไปเกิดเป็นนกคอยบินตรวจตราเนื้อที่อยู่ตลอดเวลา ตรงไหนเป็นที่ก่อสร้างใหม่ เขาจะไปบินวนเวียนสำรวจอยู่มิได้ขาด”

“นกอะไร” ฉันทถามด้วยความสนใจ

“นกนางนวลที่เธอเจอนั่นแหละ” คุณยายตอบ

“ที่บินอยู่เหนือโรงแรมเรดิสัน และที่ฉันจะเมื่อเช้านี้ใช่ไหม” ฉันทถามต่อ

“พวกเรานั้น” คุณยายยอมรับ

“ไม่คิดแก้แค้นคนผิวขาวหรือ” ฉันทักสินุกขึ้นมา จึงแกล้งถามเป็นเชิงล้อเล่น

“ทำไมจะไม่คิด...เธอไม่เคยอ่านข่าวสารหรือ?...ที่ว่าคนอังกฤษถูกนกนางนวลกลุ่มรุมกันจิกจนตาย”

“นั่นมันที่อังกฤษและเป็นนกทะเลปากดำ” ฉันทแย้ง ระลึกได้ว่าเคยอ่านข่าวในอินเทอร์เน็ต

“พวกเรานั้นแหละ แอบติดเรือเขาไปอังกฤษ จะไปแก้แค้นแทนลูกเล็กเด็กแดงของเราที่ถูกเขาฆ่าตาย ส่วนที่ปากดำนั้นก็เพราะตอนเป็นคนก่อนตาย เขากินเหล้าเมา ยาสูบหรือจัดและโดนยาพิษ” หญิงชราอธิบาย

“ตามไปแก้แค้นถึงอังกฤษ คงหายแค้น” ฉันทพูดเรื่อยเปื่อย

“หาไม่ได้ กรรมยังไม่สิ้นสุด เธอคงจำได้ว่าเขาให้เราสองเผ่าฆ่าฟันกัน” คุณยายหลับตาลงหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“นกนางนวลคงไปอยู่ให้อังกฤษทำสงครามกับฝรั่งเศสหรือสเปน” ฉันทถาม

“เธอเดาผิด สงครามกลางเมืองระหว่างคนขาวเองต่างหาก พวกขาวเหนือกับขาวใต้เริ่มรบกันที่นี้ ที่ป้อมซัมเตอร์ ใกล้เมืองของเรา สงครามนั้นพี่น้องฆ่าฟันกันจนตายเป็นเบือ” คุณยายเล่ายังคงเป็นนักประวัติศาสตร์

“สมน้ำหน้า” ฉันทสรุป “คงสิ้นสุดกันแค่นั้น พวกนกนางนวลคงพอใจ” ฉันทกล่าวต่อ

“ยังก่อน” คุณยายค้าน “กรรมที่เขาทำให้เราปั่นป่วนยังไม่ตอบสนอง เราต้องไปสั่งสอน

เขาที่สนามบิน เรามีนวนเวียนไปมาทำให้เครื่องบินขึ้นลงไม่สะดวก ที่แรกเขาเอาอีเหี้ยมมาไล่ แต่เราไม่กลัว เรามีจำนวนมากกว่า ภายหลังเขาเอามาไล่ เคยเห็นไหมที่สนามบินชาลส์ตัน และจอร์จทาวน์ มีหมากอยไล่นกอยู่ทุกวัน” คุณยายเล่าอย่างตื่นเต้น

“นกนางนวลคงจะเป็นศัตรูกับคนทั่วไปตลอดชาติ” ฉันแสดงความคิดเห็น

“ที่เป็นมิตรกันก็มี...คนขาวดีๆก็มีมไป รู้ไหมว่ารัฐยูทาห์มีนกอะไรเป็สัญลักษณ์”

“นกนางนวล” ฉันเดา

“ถูกแล้ว ครั้งหนึ่งนกนางนวลช่วยคนกำจัดศัตรูพืชที่ซอลท์เลกซิตี ตักแตนนับล้านลง กินข้าวของชาวนา ทุกคนหมดอาลัยตายอยาก เพราะไม่มีวิธีใดจะปราบตักแตน แต่นกนางนวล กลุ่มหนึ่งบินมาแต่ไกลลงกินตักแตนจนหมดทุ่ง ชาวนาจึงสร้างอนุสาวรีย์ไว้เป็นที่ระลึกถึงนกนางนวลที่ได้ช่วยเขา” คนแก่สาธยายอย่างภาคภูมิใจ

“แล้วเมื่อไหร่ที่นกนางนวลจะได้เกิดเป็นคน” ฉันถามเพื่อให้อล้อยตามนิทานของยาย

“เมื่อเขาได้ทำความดี” คุณยายตอบ “เช่น ทำบุญทำทาน รักษาศีล”

“นกต้องกินปลา กินแมลง กินกบ กินเขียด จะรักษาศีลได้อย่างไร” ฉันแย้ง

“นกนางนวลที่ดียวอมปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม กินอาหารเพื่ออยู่และไม่ต้องกินสัตว์ก็อยู่ได้” คุณยายแก้ “การทำทำความดีก็มีหลายอย่าง ช่วยเลี้ยงลูกให้คนตัวอื่นก็เป็นความดี”

“เอ๊ะ นกนางนวลเลี้ยงลูกให้คนตัวอื่นด้วยหรือ” ฉันถามด้วยความประหลาดใจ ไม่เคยทราบมาก่อนว่านกมีสังคมสงเคราะห์

“ถ้าพ่อแม่ของลูกนกตาย นกตัวอื่นจะช่วยกันเลี้ยงลูกนกกำพร้าไปจนโตและหากินเองได้”

“นกนางนวลแต่ละตัวมีชีวิตอยู่ได้นานกี่ปี” ฉันถามด้วยความอยากรู้

“ถ้าไม่ถูกฆ่าตายก็อยู่ได้ถึง ๓๐-๔๐ ปี” คุณยายตอบ

“ทำอย่างไรจึงได้อยู่นาน นกทั่วไปอายุไม่ถึง ๓๐ ปี” ฉันถามและแสดงความคิดเห็น

“นกนางนวลมีหูไว ตาไว ปรับตัวเก่ง กินอาหารง่ายๆ กินเพื่ออยู่ ไม่กินพร้าเพรื่อ ขยันออกกำลังกายและอดทน” หญิงชราตอบ

“ทำไมนกนางนวลที่ฉันเจอจะจึงขาด่วน” ฉันถามเพราะไม่มีอะไรจะถามต่อ

“อ้อ มันไปแย่งอาหารในปากนกเป็ดลิกเคน บินหนีไม่ทันโดนเขงับขา” คุณยายหัวเราะ

ฉันทิ้งในปฏิภาณ ไหวพริบและความรู้เรื่องนกนางนวลของหญิงชรา สิ่งที่เคยเล่าก็รู้สึกว่าจะเข้าเค้ากับประวัติศาสตร์

“ขอโทษ คุณยายเป็นใคร ทำไมถึงรู้เรื่องราวของนกและประวัติศาสตร์ของชาติอเมริกาดี” ฉันถามด้วยความสนใจ

“อ้าว...ก็บอกแล้วว่าฉันเป็นอินเดียแดง เป็นนกนางนวล เป็นคนอเมริกัน เป็นนกนางนวล แล้วก็เป็นคน เป็นนกและคนสลับกันหลายชาติ” คุณยายพูดเสียงจืดจาง

“ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น” ฉันซัก

“กฎแห่งกรรมไงล่ะ เมื่อเป็นคน ฉันเป็นคนตะกละ อยากได้ทรัพย์มากๆและหวังสมบัติตายไปฉันก็ไปเกิดเป็นนก คอยเฝ้าดูแลทรัพย์สมบัติที่ฉันหามาได้ แต่ฉันเป็นนกที่ถือศีลกินเจและทำประโยชน์ให้คนและสัตว์อื่น ตายไปฉันก็เกิดเป็นคนอีกไม่รู้จักจบ” คุณยายถอนหายใจ

“ครั้งสุดท้ายคุณยายทำธุรกิจอะไร” ฉันพยายามถามให้เข้าเรื่อง

“ทำโรงแรม” คุณยายตอบ

“เมื่อไหร่” ฉันถามอย่างตื่นเต้น

“เมื่อค.ศ.๑๕๐๑ ร้อยกว่าปีล่วงมาแล้ว” คุณยายตอบ

“เล่าให้ฟังหน่อย” ฉันรุก

“ตอนนั้น ที่ตรงนี้ไม่มีใครสนใจเพราะเป็นป่าชายทะเล ปลูกอะไรก็ไม่ขึ้น บริษัทขายที่ดินที่ชิคาโกเขาปักป้ายขายแปลงละ ๒๕ เหรียญ แต่ไม่มีใครซื้อ เขาเลยประกาศว่าถ้าใครปลูกบ้านบนที่แปลงหนึ่ง เขาจะแถมที่ให้ฟรีอีกแปลง ฉันกับสามีลงมาจากนิวยอร์กเห็นเข้า ก็เซ็นสัญญาว่าจะปลูกบ้านบนชายหาด

ฉันปลูกบ้านไม้พ้ออยู่ แต่สามีของฉันฆ่าตัวตายเพราะเงินหมด ฉันแบ่งบ้านหลังนั้นให้คนเช่าเป็นห้องๆ หุงหาอาหารและซักเสื้อผ้าให้คนที่มาพักตากอากาศ หรือหนีเข้ามาเลเรียนมาฉันก็อยู่ได้ ไม่อดตาย

ต่อมามีคนมาเที่ยวชายทะเลมากขึ้น ฉันทุบบ้านเก่าทิ้งและสร้างโรงแรม ๕ ชั้น ฉันแต่งงานใหม่กับบุรุษไปรษณีย์ และมีลูกด้วยกัน ๒ คน ลูกๆดำเนินกิจการโรงแรมต่อจากพ่อแม่เดี๋ยวนี้เขาเป็นเจ้าของโรงแรมใหญ่และมีห้องพิเศษให้ฉันทั้งสองแห่ง”

“โรงแรมชื่ออะไร” ฉันถาม

“เดอะ เบรกเกอร์” คุณยายตอบ

“คุณยายชื่ออะไร” ฉันถามอย่างรื้อนรน

“แพททรีเซีย” คุณยายตอบ

ฉันกล่าวอำลาหญิงชรา แล้วรีบเดินครึ่งวิ่งไปยังโรงแรม “เดอะ เบรกเกอร์” ขอเช่าห้อง “แพททรีเซีย” แต่พนักงานบอกว่ากำลังซ่อม เขาแนะนำให้ไปหา “เดอะ เบรกเกอร์” อีกแห่งหนึ่ง ฉันเดินไปไม่ถึง ๕๐๐ เมตรก็เจอ “เดอะ เบรกเกอร์” ที่ ๒ ซึ่งเป็นโรงแรม ๑๕ ชั้น หันหน้าสู่ทะเล

ฉันโชคดียังห้องได้ตามที่ต้องการ แต่แปลกใจที่เขาคิดค่าห้องของฉันแค่ ๓๐ ดอลลาร์ แทนที่จะเป็นเลข ๓ หลักเหมือนห้องอื่นๆ ฉันไม่กล้าถามเพราะกลัวเขาเปลี่ยนใจ ฉันจ่ายเงินสดแล้วขึ้นลิฟท์ไปดูห้องของฉัน

ห้อง “แพททรีเซีย” เป็นคอนโดอยู่ชั้น ๑๒ เป็นห้องพักสำหรับครอบครัวที่ไม่มีเด็ก ในห้องมีเตียงนอนสองเตียง โต๊ะเครื่องแป้งพร้อมกระจกบานใหญ่ ตะเกียงและโตะไฟเป็นแบบ

วิกตอเรีย มีห้องน้ำ ห้องครัว ตู้เย็น โต๊ะอาหาร เตาไฟ และเครื่องครัวครบครัน แต่ฝุ่นจับเกรอะ แสดงว่าไม่มีคนมาใช้เป็นเวลานาน และไม่มีการปิดกวาด จากห้องนอนมีหน้าต่างมองเห็นทะเล ได้๑ด้าน นอกหน้าต่างมีบัลโคนีสำหรับออกไปนั่งตากลมชมวิวดูได้ตามสบาย แต่ประตูเปิดยาก เพราะสนิมจับ

เพื่อนของฉันเสร็จการประชุมที่โรงแรมเรดิสตัน ฉันจึงชวนเพื่อนมาพักด้วย เธอชอบคอนโด “แพททรีเซีย” มาก โดยเฉพาะบัลโคนี เธอออกไปยืนชมบึงให้พนักงานवलกิน นกฝูงใหญ่บิน มากินอาหารจากมือของเธอ

ตอนกลางคืนเรานอนเปิดหน้าต่างเพื่อฟังเสียงลมและเสียงคลื่นที่ซัดมากระทบฝั่ง ท่ามกลางแสงจันทร์สลัวของราตรีนั้น ฉันเห็นเงาตะกุ่มๆของนกตัวหนึ่งบนราวบัลโคนี มันเป็น นกขาด้วนที่ฉันเจอเมื่อกลางวันนั่นเอง

รุ่งเช้าเราเจอถุงแก่งหนึ่งที่เขาเอาที่เคาน์เตอร์ แก่หักเราด้วยคำถามที่แปลก

“เมื่อคืนโดนผีหลอกหรือเปล่า”

“ผีที่ไหนกัน ฉันไม่เชื่อเรื่องผี” ฉันตอบด้วยความจริงใจ “เรานอนหลับทั้งคืน”

“คนนั้นโง่ละ แก่เป็นเจ้าของห้อง” ถุงแก่ขี้มอไปที่รูปเขียนบนฝาผนัง

“คุณยายแพททรีเซีย!” ฉันร้องด้วยความดีใจ “ฉันคุยกับแกอยู่ตั้งพักใหญ่ในบังกะโล หลังโรงแรมเมื่อวานนี้”

“หา...คุณว่าอะไรนะ คุยกับยายแพททรีเซียรี” ถุงแก่หัวเราะ “แก่ตายไปตั้ง ๒๐ ปีแล้ว ไม่มีใครเคยนอนห้องแก่ได้ตลอดคืน ต้องขนย้ายกันกลางดึกทุกราย เราลดราคาให้คุณจาก ๒๓๕ ดอลลาร์ เหลือ ๓๐ บัค เพื่อเป็นการทดลอง

ฉันกล่าวขอบใจและบอกถุงแก่ให้เก็บห้องไว้ให้

“ปีหน้าฉันจะกลับมาอีก”

“คราวหน้าต้อง ๒๓๕ ดอลลาร์” ถุงแก่ตอบ แล้วหัวเราะชอบใจ

หนึ่งใน “เรื่องสั้นต่างแดน” โดย ธนอมบุญ - ทิพวัลย์ บุญ ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

วันร้อนเพิ่ม วันเย็นลด ลมเปลี่ยนทิศ

ผลกระทบจากโลกร้อน

“โลกร้อน” ยังคงเป็นประเด็นที่ผู้คนทั่วโลกให้ความสนใจ และตระหนักถึงผลกระทบที่ตามมา หลายฝ่ายโดยเฉพาะ ไอพีซีซี (The Intergovernmental Panel on Climate Change : IPCC) ได้วิเคราะห์ผลกระทบอันใหญ่หลวงที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาอีก ๒๐-๓๐ ปีข้างหน้า เอาไว้อย่างน่าสะพรึงกลัว ทั้งภัยแล้ง ความอดอยาก วาตภัย และมหันตภัยต่างๆ ที่จะทวีความรุนแรงขึ้นกว่าในอดีตที่ผ่านมา ทำให้ผู้คนทั่วโลกตระหนักว่า ถึงเวลาแล้วที่เราต้องร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหาโลกร้อนเสียตั้งแต่บัดนี้...และเดี๋ยวนี้

สำหรับปัญหาผลกระทบจากภาวะโลกร้อนที่ประเทศไทยกำลังประสบอยู่ได้เกิดขึ้นแล้วในหลายด้าน และอนาคตอันใกล้คาดว่าจะทวีความรุนแรงขึ้นเช่นกัน ซึ่ง ดร.อานนท์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ผู้อำนวยการศูนย์เครือข่ายงานวิเคราะห์ วิจัย และฝึกอบรมการเปลี่ยนแปลงของโลกแห่งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวถึงผลกระทบที่ไทยได้รับจากการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศอันเป็นผลจากภาวะโลกร้อน โดยเฉพาะ “การเปลี่ยนแปลงของระบบลม” ซึ่งได้จากการศึกษาแบบจำลองร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

โดยหากดูจากสภาพภูมิประเทศของ ไทยและประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พบว่าอยู่ในเขตลมมรสุม ฝนที่ตกลงมาเกิดจากการยกตัวของอากาศ อุณหภูมิที่สูงจะส่งผลให้มวลอากาศขึ้นจากทะเลเพิ่มขึ้น และถูกพัดเข้าชายฝั่ง แต่ก๊าซเรือนกระจกที่มีมากก็ทำให้ความร้อนถูกกักเก็บไว้มากด้วย ส่งผลให้ความชื้นจากทะเลถูกลมพัดพาเข้าสู่บริเวณชายฝั่งมากขึ้น บริเวณดังกล่าวจึงเกิดฝนตกหนักมาก

เมื่อถึงช่วงฤดูร้อน ลมตะวันออกเฉียง

ใต้จะมากขึ้นส่งผลให้ระดับน้ำบริเวณชายฝั่งอันดามันสูงขึ้นส่วนในฤดูหนาวลมตะวันตกเฉียงเหนือจะอ่อนกำลังลงเนื่องจาก อุณหภูมิบนแผ่นดินสูงขึ้น ทำให้ภูมิอากาศของไทยไม่หนาวอย่างที่เคยเป็นมา และน้ำจากทะเลจีนใต้จะเข้าสู่อ่าวไทยน้อยลง ทำให้ระดับความสูงของน้ำบริเวณชายฝั่งอ่าวไทยไม่สูงเท่าฝั่งอันดามัน

สิ่งเหล่านี้คือภาพความเปลี่ยนแปลงของระบบลมที่มีผลต่อสภาพภูมิอากาศซึ่งเห็นได้เด่นชัด ผลจากแบบจำลองคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศในประเทศไทยของ ดร.อานนท์ ชี้ให้เห็นว่า หากยังไม่ดำเนินการใดๆ และยังคงปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่บรรยากาศจากปัจจุบัน ๓๖๐ ppm เป็น ๗๒๐ ppm จะส่งผลให้อุณหภูมิร้อนมากขึ้น และทำให้ไทยมี “วันร้อน” อุณหภูมิเฉลี่ยสูงกว่า ๓๓ องศาเซลเซียสเพิ่มขึ้น ๓๐-๖๐ วัน/ปี โดยจังหวัดที่ได้รับผลกระทบสูงสุดคือ จ.อุทัยธานี จะกลายเป็นจังหวัดที่มีจำนวนวันร้อนเพิ่มสูงที่สุดมากกว่า ๖๐ วัน

เหตุที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจาก จ.อุทัยธานีเป็นพื้นที่อยู่ในหุบและอยู่ในปากกรวยของเส้นความร้อนขณะที่ จ.ขอนแก่น จ.สกลนคร และจ.ชัยนาท มีจำนวนวันร้อนคงที่ขณะที่ “วันเย็น” ซึ่งเป็นวันที่อุณหภูมิเฉลี่ยต่ำกว่า ๑๕

องศาเซลเซียสมีจำนวนลดลง และบางพื้นที่แทบไม่มีวันเย็นเลย โดยจังหวัดที่อยู่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันตกจะมีจำนวนวันเย็นมากที่สุด

ภาวะโลกร้อนที่ส่งผลกระทบต่อแม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้ฤดูน้ำหลากเปลี่ยนแปลงไป โดยในเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม จะมีปริมาณน้ำมากกว่าที่ผ่านมาถึงร้อยละ ๔๐ และจากปริมาณน้ำฝน น้ำเหนือ และน้ำทะเลหนุน จะทำให้กรุงเทพฯ และปริมณฑลเกิดน้ำท่วมง่ายและถี่ขึ้น

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเพียงการคาดการณ์จากแบบจำลองเดียว ซึ่งอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ แต่การเปลี่ยนแปลงย่อมต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ในช่วง ๒๐-๓๐ ปีข้างหน้า หากไทยยังไม่มีมาตรการอะไรออกมาแก้ไขปัญหา เหตุการณ์ต่างๆจะค่อยๆทวีความรุนแรงขึ้นแบบซึ่มลึก สุดท้ายแล้วจะกระหน่ำถาโถมเข้ามาพร้อมกันในครั้งเดียวแบบสึนามิ ส่วนโรคระบาดต่างๆ และปริมาณน้ำฝนนั้นยังไม่ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนนัก

ข้อมูลที่ได้จากการคาดการณ์จาแบบจำลอง มีข้อดีตรงที่ช่วยให้เราเข้าใจสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อจะได้ตั้งรับและหาแนวทางป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ทัน

แต่ที่ผ่านมา คนจำนวนไม่น้อยยังคิดว่า “โลกร้อน” เป็นเรื่องไกลตัว การแก้ปัญหาส่วนใหญ่จึงเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ ซึ่งไม่ใช่การแก้ไขที่ตรงจุด ยิ่งขณะนี้ไทยมีการใช้ทรัพยากรแบบเต็มกำลัง หากวิกฤตต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น ภัยแล้ง ประเทศไทยจะยิ่งวิกฤตเพราะไม่มีน้ำใช้เนื่องจากปริมาณน้ำมีน้อยลง

มาตรการรับมือกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของไทยจึงไม่ควรเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ แต่ไทยควรศึกษาสภาพความสมบูรณ์ของป่าไม้และความหลากหลายทางชีวภาพ จัดตั้ง “ธนาคารพืช” เพื่อนำไปปลูกให้เหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งต้องบริหารจัดการแหล่งน้ำ ดูแลสุขภาพของประชาชนให้ทั่วถึง เฝ้าระวังและจัดการกับเชื้อโรคที่เป็นพาหะของโรคที่เกิดจากโลกร้อน จะช่วยให้การรับมือกับภาวะโลกร้อนเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากนิตยสารชายแมก
ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๖ มิย. ๒๕๕๐
คอลัมน์ Mag Environment
โดย Mr. Nature

ติดตามหนังสือ

ธาระกุลฉายา

trakulyang@myself.com

เหนือคำพิพากษาอาชญาชีวิต

เพื่อนของเอมีเป็นมะเร็งเต้านม เธอฝากให้เอมีทำคิฮาร์เปอร์ให้ เจเน็ต ฮาร์เปอร์อายุ ๑๖ ถูกแฟนหนุ่ม จอช สเปลแมน ฆ่า พ่อแม่ของเจเน็ตฟ้องเรียกค่าเสียหายจากพ่อแม่ของจอช ๒ ล้านดอลลาร์ ฐานไม่ดูแลลูกให้ดี ปล่อยให้ลูกเขาเป็นของพ่อแม่ใช้ก่ออาชญากรรม

แต่จำเลยจะจ่ายให้เพียง ๒ แสนดอลลาร์

แม่ของจอช สเปลแมน ให้การว่าลูกชายเป็นเด็กดีแต่อารมณ์ร้อน ทว่าไม่เคยทำอะไรผิด กฎหมาย เขาเจื้อย ไม่เคยมีแฟน จนกระทั่งมาชอบเจเน็ต จอชทำงานหาเงินเพื่อที่จะมีเงินไปเกี่ยวกับเจเน็ต

เอมีฟังคำให้การของแม่ของจำเลยแล้ว เธอรู้สึกว่าตนเองจะเสียความเป็นกลาง จึงไปเยี่ยมเพื่อนที่โรงพยาบาลบอกว่ากลัวจะตัดสินใจผิดพลาดแต่เพื่อนเชื่อใจเอมีเพราะเอมีเห็นใจคนอื่น เมื่อเอมีบอกว่าเวลาพิพากษาคดีต้องทั้งความเห็นใจไว้ที่ประตุ ให้แต่กฎหมาย เพื่อนของเอมี กลับบอกว่ากฎหมายก็มีไว้เพื่อดูแลผลประโยชน์ของคน

คดีนี้เป็นคดีที่มีคณะลูกขุนร่วมพิจารณาคดีด้วย เอมี่แนะนำคณะลูกขุนไม่ให้ใช้หัวใจในการตัดสิน “ความสงสัยเป็นสิ่งที่ดีแต่ไม่ใช่ความยุติธรรม การตัดสินว่าจำเลยละเลย คุณต้องเห็นว่าทนายโจทก์พิสูจน์ได้ว่าจำเลยทราบพฤติกรรมรุนแรงของลูกชายและตั้งใจจะทำอันตรายผู้ตาย ถ้าพวกเขารู้และหยุดลูกได้ แต่ไม่ทำ จึงถือว่าพวกเขา . . . เราพูดถึงหลักฐานไม่ใช่อารมณ์ ไม่ใช่หน้าที่คุณที่จะเอาใจเขามาใส่ใจเรา คุณมีหน้าที่จำไว้ว่าเหตุผลเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับความยุติธรรม”

ในที่สุดคณะลูกขุนก็ตัดสินว่าจำเลยละเลยและต้องชดเชย ๑๐ ล้านดอลลาร์สำหรับการตายของเจเน็ต

แต่เอมี่ไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของคณะลูกขุน เอมี่กล่าวว่า “ศาลไม่เห็นมีหลักฐานว่าผู้ปกครองทราบหรือขาดการดูแล จอชอารมณ์ร้อน ฉันก็เหมือนกัน เขาสูบบุหรี่ ้วยรุ่นอีกมากก็สูบบุหรี่ แต่พวกเขาไม่ได้ฆ่าใครที่เขาทำผิดกฎหมายก็แค่ขับรถเร็ว ศาลไม่เห็นมีหลักฐานแสดงว่าเขามีพฤติกรรมผิดปกติ บางครั้งบางอย่างก็หลุดรอดการรับรู้และความเข้าใจของเราไปได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องหนึ่ง” เอมี่จึงยกประโยชน์ให้จำเลยการยกเลิกคำตัดสินของคณะลูก

ขุนแม้จะเคยมีอยู่บ้าง แต่น้อย การตัดสินใจของเอมี่จึงเป็นเรื่องใหญ่และเป็นความกล้าหาญประการหนึ่ง

ช่วงที่เอมี่กำลังยุ่งอยู่กับคดีฮาร์เปอร์ แม็กซีนก็ยุ่งอยู่กับการซื้อรถใหม่ตามคำแนะนำของลูกๆ เพราะรถเก่าใช้งานมานานมากแล้ว และตอนนี้รถก็เสียด้วย แม็กซีนให้ลูกชายทั้งสองคนคือปีเตอร์และวินเซนต์ไปช่วยกันเลือกรถ ทว่าตัดสินใจไม่ได้เพราะคนหนึ่งคำนึงถึงองค์ประกอบของราคาและการประหยัดน้ำมัน อีกคนหนึ่งคำนึงถึงองค์ประกอบภายในรถ

ลอเรน ลูกสาวของเอมี่พาเพื่อนๆ มาที่บ้าน ๕ คนเพราะโรงเรียนหยุดเพื่อประชุมครู เอมี่ฝากให้แม็กซีนดูแลเด็กๆ เมื่อหลานสาวรบเร้าให้คุณยายพาไปเที่ยว แม็กซีนจึงต้องขอร้องให้วินเซนต์ขับรถให้ แม้วินเซนต์จะบอกว่าไม่ว่างและกำลังเขียนหนังสืออยู่ที่ตาม

วันรุ่งขึ้นแม็กซีนขอโทษวินเซนต์ที่ไม่เข้าใจงานของลูกชาย และให้เงินแปดพันดอลลาร์เพื่อความมั่นคงในชีวิต เพื่อวินเซนต์จะได้ไม่ต้องทำงานอื่นหารายได้และมีเวลาเขียนหนังสือเดิมที่ ลูกชายต้องอธิบายให้ฟังว่าเขาไม่ต้องการความมั่นคง นั่นเป็นความ

ทบทวนการนัดดีของดาร์ซี่

ต้องการของแม่ โลกของเขาต่างจากโลกของปีเตอร์และเอมี เป็นเรื่องยากที่แมกซีนจะเข้าใจความคิดของวินเซนต์ และอาจจะไม่เข้าใจมาตลอดชีวิต

ท่ามกลางความไม่เข้าใจกันนั้นเอง วินเซนต์ซึมซับจิตวิญญาณของแม่ที่ทุ่มเทให้ทำงานช่วยเหลือเด็กๆ เหมือนเอมีที่เล่าให้แม่ฟังว่าเธอไม่รับคำตัดสินของคณะลูกขุน เพราะเธอเชื่อสัญชาตญาณตนเองตามที่แม่สอน

แม้ว่าตนเองก็เป็นแม่และไม่รู้เหมือนกันว่าจะรับเหตุการณ์ที่ถูกถูกฆ่าได้อย่างไร แต่ในฐานะผู้พิพากษา เอมีต้องฟังความรอบด้าน ให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย และกล้าตัดสินใจสวนทางกับอารมณ์ความรู้สึกของผู้คนส่วนใหญ่ โดยไม่คำนึงว่าจะเกิดผลกระทบต่อตนเองอย่างไร

เอมีได้โต้แย้งกับแมกซีน

คดีของเอมีแต่ละคดีล้วนยากที่จะตัดสินใจ เพราะเกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกและความสัมพันธ์ในครอบครัว อย่างเช่นคดีของดาร์ซี่ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มีแม่มีอาการทางจิต หนูน้อยเล่าว่า “แม่เป็นคนดี แต่บางครั้งความคิดของแม่ก็สับสน แม่เคยเป็นปกติเหมือนแม่ทั่วไป แต่หลังจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ตอนที่หนูอายุ ๕ ขวบ ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ตอนนี้แม่คิดว่าซีไอเอติดตามเราทุกที่ที่เราไป เราเลยต้องย้ายบ้านบ่อยๆ บางทีก็กลางดึก แล้วเราก็ต้องนอนในรถ ปีนี้หนูไม่ได้ไปโรงเรียน เพราะแม่ไม่ อยากให้หนูอยู่ห่างสายตา แม่บอกเสมอว่า หนูเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้แม้อยู่อยู่ แม่พยายามจะปกป้องหนูเท่านั้น แต่แม่กังวล และกลัวตลอดเวลา หนูอยากไปโรงเรียน

แม่ของดาร์ซี่จะจับเอมีและตัวเธอ

อยากมีเพื่อน อยากมีชีวิตปกติ หนูรักแม่ หนูสาบานว่าหนูรักแม่ แต่อย่าให้หนูกลับไปอยู่กับแม่เลย” เมื่อศาลตัดสินให้รัฐดูแลดาร์ซี่ หนูน้อยขอร้องศาลว่า “ช่วยแม่หนูด้วย แม่หนูอยู่คนเดียวแล้ว หนูกลัวว่าแม่จะทำร้ายตัวเอง หรืออาจเกิดเรื่องร้ายกับแม่” ศาลจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ดูแลให้แม่ของดาร์ซี่เข้ารับการรักษ

คำวันนี้ แม่ของดาร์ซี่ถือป็นมาจะทำร้ายเอมีที่โรงรถในบ้านของเอมีเอง เธอคิดว่าเอมีทำให้เธอกับลูกไม่ได้อยู่ด้วยกันตลอดไป และดาร์ซี่ไม่ใช่ลูกของเธออีกต่อไป เอมีตกใจแต่ก็พยายามพูดให้เธอสงบสติอารมณ์ และเมื่อเธอเปลี่ยนทิศทางป็นไปทำท่าจะยิงตัวเอง เอมีก็ได้แต่ร้องห้ามด้วยความพรั่นพรึง

ปรากฏว่าป็นไม่มีกระสุน แล้วเธอก็เดินจากไป

แมกซีนทะเลาะกับเอมีเพราะเรื่องนี้ เพราะเอมีไม่เล่าให้แมรู้ แม่จึงต่อว่าและบอกว่าถึงลูกจะโตแล้วก็จะให้แม่หยุดห่วงไม่ได้ เอมีกลับบอกว่าตนเองอายุ ๓๕ แล้ว แม่ไม่ต้องมากอยบบอกว่าจะต้องทำงานอย่างไร ทำผมทรงไหน นัดกับผู้ชายคนไหน แมกซีนได้กลับถึงเหตุผลต่างๆ ที่เธอบอกลูก การโต้เถียงก็จบลงด้วยดีและทำให้แม่ลูกเข้าใจกันมากขึ้น

ก่อนคดีนี้ ก็มีผู้ชายโทรศัพท์มาที่ศาลจะทำร้ายเอมี ตำรวจก็เลยต้องคุ้มกันเอมีกันจ้าละหวั่น แน่นนอนอยู่แล้วที่ต้องมีคนเฝ้าแค้นเอมีเพราะไม่พอใจคำพิพากษาคดีตัดสินคดีของเธอ ตำรวจและบรูซ ผู้ช่วยของ

เอมีแนะนำให้เธอระวังตัว เมื่อสองปีที่แล้ว ก็มีผู้พิพากษาคนหนึ่งถูกยิงตาย เอมีจึงต้องเครียดทั้งจากคดี จากคำขู่ปองร้าย และการคุ้มครองจนเธอต้องสูญเสียความเป็นส่วนตัวไปบ้าง

ท่ามกลางเรื่องราวๆ ก็มีข่าวดีของคอนน่า ผู้ช่วยของเอมีที่ได้รับอนุญาตให้แต่งงานกับออสการ์ นักโทษข้อหาฆ่าคนตาย แต่เขาบอกคอนน่าไม่ได้ทำ คอนน่าเชื่อและกำลังเรียนกฎหมายเพื่อจะได้เป็นทนายแก้ต่างให้ คอนน่าเชิญเอมีให้มาเป็นประธานในพิธีแต่งงานของเธอ ซึ่งเป็นพิธีที่เรียบง่ายแต่ทำให้เอมีซาบซึ้งได้มากมาย เอมีซาบซาบความรักระหว่างผู้คนได้ดีเสมอ

งานของแมกซีนก็เกี่ยวข้องกับความรักของแม่กับลูกเหมือนงานของเอมี คุณแชนโดวาล หญิงใจบุญที่รับเลี้ยงดูแลเด็กหญิงที่ตำรวจเรียกให้กรมสวัสดิภาพเด็กและครอบครัวมารับเด็กทารกชื่อลิโอไปดูแล เนื่องจากสเตฟานีซึ่งเป็นแม่ของเด็กทั้งลูกให้เป็นภาระของเธอบ่อยครั้ง ล่าสุดเธอออกไปข้างนอกทั้งคืนและทิ้งเด็กไว้ คุณแชนโดวาลเพิ่งจะรู้ตอนเช้าเมื่อได้ยินเสียงเด็กร้อง เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นทุกสัปดาห์ คุณแชนโดวาลเล่าให้แมกซีนฟังว่าบางทีสเตฟานีก็ลืมให้ลูกกินนม

และมักไม่เปลี่ยนผ้าอ้อมให้ลูก แมกซีนจึงจำเป็นต้องรับลูกของสเตฟานีมาเข้าระบบสังคมสงเคราะห์

เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสเตฟานีมานานถึง ๔ ปี ชื่อฮาลบรูกพยายามจะขอร้องแมกซีนไม่ให้พรากลูกไปจากสเตฟานี และเล่าให้แมกซีนฟังว่า แม่ของสเตฟานีก็เติบโตมาในระบบสังคมสงเคราะห์และทิ้งสเตฟานีไปตอนที่ลูกอายุ ๒ ขวบ สเตฟานีไม่ยอมให้ลูกเป็นเหมือนเธอ เธอย้ายบ้านอุปถัมภ์หลายแห่งถูกกลั่นแกล้งทางเพศ ทำร้ายร่างกาย พี่เลี้ยงของสเตฟานีอ้างว่าสเตฟานีไม่รู้ว่ามีพี่เลี้ยงอย่างไรเพราะไม่เคยเห็นฮาลบรูกกล่าวหาว่าระบบสังคมสงเคราะห์ทำให้ชะตาชีวิตสเตฟานีเป็นอย่างนั้น และชี้โทษว่าถ้าแมกซีนยืนยันจะแยกลูกของสเตฟานีไปก็ต้องรับผิดชอบความแตกแยกของครอบครัวนี้ แมกซีนยอมรับว่าระบบสังคมสงเคราะห์เลวร้าย แต่เธอก็ต้องทำหน้าที่คือทำสิ่งที่ลูกต้องสำหรับเด็ก

แมกซีนนัดพบกับสเตฟานีแต่สเตฟานีมาช้าถึงหนึ่งชั่วโมงโดยอ้างว่ารถเมล์ไม่จอดรับ แมกซีนบอกสเตฟานีว่าเธอต้องรับผิดชอบมาให้ตรงตามนัด เพราะมีเวลาเพียง ๔๘ ชั่วโมงที่แมกซีนต้องเขียนรายงานเสนอความเห็น สเตฟานีขอร้องให้แมกซีนกินลูกที่ลูก

แมกซีนไปรับลูกของสเตฟานี

เมื่อแม่ลูกพหาวางมันหน้าโรงรถกัน

เป็นคนเดียวที่ทำให้กำลังใจเธอ ทว่าแมกซีนกลับสอนสเตฟานีว่า “ไม่ใช่หน้าที่สื่อที่จะทำให้กำลังใจเธอนะ เธอต่างหากที่ต้องให้กำลังใจเขา”

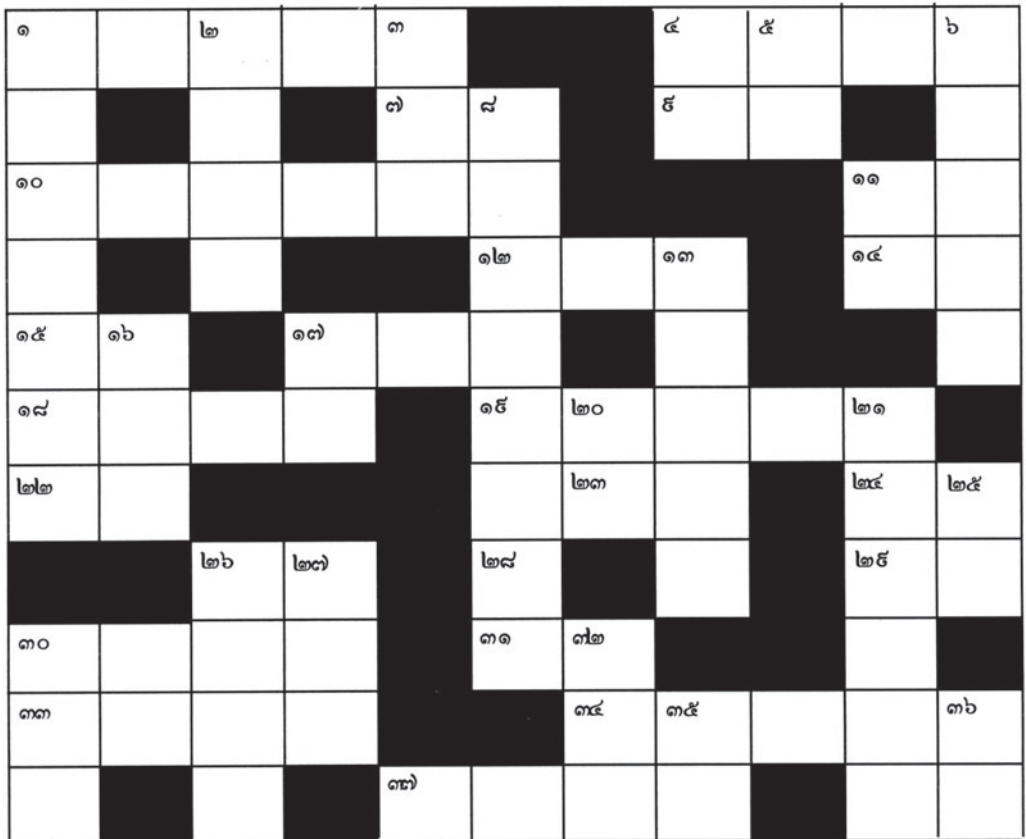
เมื่อสเตฟานีอ้างว่าเหตุที่เธอไม่ได้พาลูกไปฉีดวัคซีนตามกำหนด เพราะหารถไปคลินิกไม่ได้ แมกซีนบอกว่า

“ไม่มีรถไปส่งเธอทุกครั้งหรอก การเป็นแม่น่ะไม่ใช่สบายหรอก เป็นการพยายามก้าวหน้า” สเตฟานีไม่ฟัง เธอบอกว่าเธอฟังมาเป็นล้านครั้งแล้ว เธอทำดีที่สุดที่เธอทำได้ เมื่อแมกซีนถามว่าจะทำอะไรบ้างเพื่อให้ได้ลูกคืน เธอก็ตอบว่าทำทุกอย่าง แมกซีนจึงให้เธอกลับไปเรียน อยู่บ้านอุปถัมภ์ ทำตามกฎพาสีโอไปหาหมอตามที่หมอนัด เข้าเรียนการเป็นผู้ปกครอง และพบแมกซีนตามนัดหมาย

สเตฟานีตกลง แมกซีนจึงยอมเขียนรายงานให้สเตฟานีเลี้ยงลูกเอง ทำให้สเตฟานีดีใจมาก ตัวละครเอกในเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นแมกซีน วินเซนต์ หรือเอมี ล้วนอุทิศตนให้งานช่วยเหลือเด็กๆ ได้กินใจคนดูจริงๆ ทุกคนต้องเผชิญอุปสรรค แต่ก็ยังกล้าหาญก้าวต่อไปข้างหน้าเพื่อโอบอุ้มคนตัวเล็กๆ ที่คุ้มครองตนเองไม่ได้ คนแบบนี้หาไม่ได้ง่ายๆ ในสังคมไทย ทั้งในชีวิตจริงหรือแม้แต่ในละครก็เลยอยากจะเล่าเรื่องของครอบครัวนี้จากละครโทรทัศน์ช่อง Hallmark เป็นเรื่องราวจริงใจในยามนี้

ปริศนาธรรมอักษรไขว้ ปริศนาธรรมอักษรไขว้

แนวนอน

๑. การดับของกิเลส จุดหมายสูงสุดของพุทธศาสนา
๔. ผู้ได้ยินได้ฟังมามาก ผู้คงแก่เรียน
๗. คอย
๘. ไม่เป็นระเบียบ รุ่งรัง
๑๐. กำไซ้เรียกเวสสันดรชาดกซึ่งมีถึง ๑๐ กัณฑ์
๑๑. หมา
๑๒. ชื่อแคว้นใหญ่ในอินเดีย ครั้งพุทธกาล บัดนี้เรียกพิน
๑๔. คำย่อเดือนกรกฎาคม
๑๕. เก้า
๑๗. หนาวเย็น
๑๘. ชื่อพระโอรสเจ้าชายสิทธัตถะ และเป็นสามเณรองค์แรกในพุทธศาสนา
๑๙. ชั้นหรือระดับของพระที่เป็นผู้ใหม่ คือพรรษาดำกว่า ๕
๒๒. สลัดออกโดยแรง
๒๓. ยั้งยืน
๒๔. อัดคัด จัดสน
๒๖. ตรงข้ามกับจ่าย
๒๘. นวย จึงไปโดยเร็ว
๓๐. ความรู้แจ้ง
๓๑. ยานรูปเรือนหลังคาทรงจั่ว มีกานรับ ไซ้

คนหาม

๓๓. เรื่องพระพุทธเจ้าที่มีมาในชาติก่อนๆ
๓๔. ระลึกถึงความตาย เพื่อเกิดความไม่ประมาท
๓๗. ผิว สี ชนชั้น

แนวตั้ง

๑. ชื่อสวรรค์ชั้นที่ ๕
๒. ความเจ็บไข้
๓. คน มนุษย์
๔. คำแสดงความปรารถนาดี
๕. เครื่องทอแบบพื้นเมือง
๖. คำที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกพระองค์เอง
๘. ดูหมิ่นท่าน (ข้อ ๑๔ ในอุปกิเลส ๑๖)
๑๑. ผม สะเต้าน้ำ
๑๓. กระบอกกรองน้ำของพระสงฆ์ เป็นหนึ่งในเครื่องอัฐบริวาร
๑๖. ก่าย วางทาบลง
๑๗. ข้อปฏิบัติในการละเว้นความชั่ว
๒๐. คำพูด
๒๑. ผิด เช่น ---ทริฐ คือความเห็นผิด
๒๒. สัตว์ ๒ เท้า ๒ ปีก ออกลูกเป็นไข่ ก่อนฟักเป็นตัว
๒๖. เงิน
๒๗. ใช้มีดฟันสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เป็นรอย

๒๘. พระอิศวร

๓๐. สายฟ้า

๓๒. เทวดา ไม่ตาย

๓๕. สงคราม รบ

๓๖. ดีที วันตามจันทร์คติ

๑	หฺ	ก	ช	ช	๒	จ	ม		๓	ว	ก
๕	ก	ด			๖			๗	จ		ด
	๘		๙	น	๑๐	ม		๑๑	ช	๑๒	ก
		๑๓		๑๔	๑๕			๑๖		๑๗	
๑๘	อ	ก	๑๙	จ			๒๐	ก	:		
๒๑	น	ว	ล		๒๒	น	ล	ย			ก
		น		๒๓	ว	จ		๒๔	ญ	จ	๒๕
๒๖	ย	ก	๒๗	ม	ก			๒๘		๒๙	อ
	ก		๓๐	น	จ	อ		๓๑		๓๒	
๓๓	ด	น	ก		๓๔	อ	ก	๓๕	จ	:	

คำเฉลยของอันดับ ๑๒๘

วาทาสุภาภิตง่อมไม่สงผล
แนบุดคดลผู้ไม่ทำตาม
เหมือนดอกไม้งามอร่ามสี
แต่กลิ่นหอมมิได้มีฉันนั้น

ส.ร้องดา

เรียงเรียงจากธรรมชาติ

๔
๔
๔
๔
๔
๔

ฉบับนี้ขอนำความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาบ้านเมืองที่ผู้อ่าน
เขียนส่งไปสองร้อยกว่าคน ล้วนมีสาระ หากมีใครนำไปปฏิบัติ
ก็จะเป็นผลดีอย่างยิ่งแก่สังคม

ท่านผู้อ่านเสนอวิธีการแก้ปัญหาสังคมไว้ดังนี้

ประเทศพยายามเปลี่ยนเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรม แต่
พื้นฐานคนในชาติยังไม่พร้อม เลียนแบบจนขาดความเป็นตัว
เองและความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวิถีชีวิตที่เรียบง่ายแต่มั่นคง
กับวิถีชีวิตที่รีบเร่งแต่เสี่ยง ควรแก้ปัญหาโดยพยายามใช้วิถี
ชีวิตที่เป็นไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่หลงกับบริโภคนิยม
สอนเด็กรุ่นใหม่ให้เห็นหลุมดำของวัตถุนิยม

ฉัตรเพ็ญ เจริญชัย / นครราชสีมา

คนไทยขาดศีลธรรมและไม่มีศาสนาพุทธเป็นศาสนา
ประจำชาติ ทำให้คนไทยส่วนใหญ่เห็นแก่ตัว เอาใจเอาเปรียบ
กัน เห็นวัตถุเป็นใหญ่มากกว่าจิตใจ สมัยนี้จึงขาดการ
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำให้บ้านเมืองต้องวุ่นวาย ไม่เว้นแต่ละวัน

ควรแก้ไขโดยให้ทุกคนฟังเทศน์ฟังธรรมทุกวันพระ ขอให้หยุดงานวันโกนกับวันพระ และให้ทุกคนไปรักษาศีล ๕ โดยออกกฎหมายมาบังคับให้ทุกคนทำตาม บ้านเมืองจะได้สงบสุขมากกว่าที่เป็นอยู่และทำให้คนที่จะทำบาปก็เกรงกลัวเพราะมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ และต้องรักษาศีล ๕ ทุกวันด้วย เพื่อจะได้กล่อมเกลาคิดใจมนุษย์ให้มีความมนุษยต่อไปอีกนาน

สิริวัชรราชย์ ธรรมสาร / สมุทรปราการ

ปิดประเทศเลย แล้วก็เน้นการเกษตรให้ทุกคนปลูกข้าวปลูกผัก ทำสวนครัว ปลูกป่าเป็นอันดับแรก โรงเรียนและวัดต้องเป็นผู้ให้ที่ไม่หวังผลอย่างทุกวันนี้ รถส่วนตัวมีมากเกินไปจนจำเป็นแล้ว ควรลดลงบ้าง ไม่ใช่ไม่ให้มี บางบ้านก็มีหลายคัน ควรใช้รถับรับส่งนักเรียน การจราจรจะไม่ติด ไม่ต้องตัดถนนเพิ่ม

สรญา เจริญศรีเกษม / กรุงเทพฯ

การศึกษาไม่ใช่เน้นแต่วิชาการและเทคโนโลยีแบบปัจจุบัน ครั้งหนึ่งของหลักสูตรควรเป็นจริยธรรมและการช่วยตัวเองเพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้โดยไม่ต้องขึ้นรบนชวนขายเหมือนปัจจุบัน ส่งเสริมการสอนและสร้าง

งานของชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ประชาชนทิ้งถิ่นฐาน เมื่อชุมชนเข้มแข็งประชาชนมีงานมีรายได้ ครอบครัวไม่ถูกทอดทิ้ง สิ่งที่ดีก็จะเกิดจากครอบครัวเป็นอันดับแรก ครอบครัวอบอุ่น พ่อแม่มีเวลาอบรมลูก ช่วยกันทำงานทำกิจกรรมในครอบครัว เกิดความรักใคร่แบ่งปัน ความโลภความอยากก็จะไม่เกิด

ธนิต อัครภักย์ / ราชบุรี

ส่วนความคิดที่จะทำให้ประเทศมีคนดีมากกว่าที่มีอยู่ก็ล้วนน่าสนใจ เช่น

การศึกษาทั้งด้านคุณธรรมและความรู้ตลอดชีวิต การเลือกพันธุกรรมคัดกรองการเกิดได้บ้าง ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยได้ หากยอมรับกันว่าเป็นเรื่องธรรมดา

พ.อ.ประหยัด นิลประพันธ์ / นนทบุรี

ต้องให้คนที่มียอยู่แล้วและองค์กรสถาบันต่างๆ ยอมเสียสละชีวิตส่วนตัวและเวลาของสถาบันของตน ออกมาสู่สังคมให้มากขึ้นกว่าเดิม ให้เวลาแก่คนดีด้วย เช่น ทางมหาวิทยาลัยต้องเต็มใจให้อาจารย์ที่จะสมัครเป็นอาสาสมัครอบรมเยาวชน ทำงานเพื่อสังคมได้ด้วยโดยไม่ขาดราชการและเงินเดือนอย่าง

น้อยอาทิตย์ละ ๒ วันเพื่อคนดึกจะได้ไม่ทุกข์
จนเกินไปและไม่รู้สึกผิดที่จะเอาเวลาราชการ
ไปทำงานอื่นเป็นต้น

ธันยมัย หัตยาภิรมย์ / ขอนแก่น

เริ่มต้นที่ตนเองก่อนโดยปฏิบัติตามคุณ
ธรรมอย่างต่อเนื่อง ให้เป็นวิถีชีวิตประจำวัน
แล้วสร้างเครือข่าย คุณธรรมนำความรู้ ให้ทุก
คนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตาม
หลักคุณธรรมของศาสนา ให้รู้จักสามัคคี ให้
ความสามัคคีกันอย่างจริงจัง รู้จักให้อภัย
ซึ่งกันและกันเลิกจองเวรกัน เริ่มต้นชีวิตใหม่
ที่ดีกว่าเก่า ลืมอดีตสร้างปัจจุบันเพื่ออนาคต

นิคม บุญไธยรส / เชียงใหม่

การศึกษานี้แหละทำให้คนมีความคิด
ความอ่าน สอนให้ทุกคนอ่านหนังสือมากๆ
สอนให้เด็กเล็กๆ อ่านหนังสือ จนกระทั่งเป็น
ผู้ใหญ่ประเภทอ่านมากๆ รู้มากๆ หนังสือนี้
แหละจะช่วยให้คนคิดได้ดี หนังสือต้องเป็น
ประเภทธรรมะ พงศาวดาร ประวัติศาสตร์ ฯลฯ

ปรีดา กหสุวรรณ / สงขลา

เราต้องฝึกฝนตัวเราก่อน ค่อยๆ ศึกษา
ทีละอย่างทีละน้อย เอาชนะใจตัวเราให้ได้ก่อน

เช่นรักษาศีล ๕ ข้อ ทำได้แล้วค่อยทานเจ
มังสวิรัต พิจารณาอาหาร สิ่งแตกต่างระหว่าง
กินเนื้อกับกินเจ ให้เอาใจเปรียบเทียบดูว่า
เราทำได้หรือไม่ได้ทุกวัน ผู้บริโภคต้องระวัง
อาหารสิ่งปนเปื้อนเคมีเยอะ สิ่งสำคัญคือเรา
ต้องระวังอาหารจึงเป็นประโยชน์ต่อร่างกายเรา
ทำให้เรามีสุขภาพแข็งแรง ปลอดภัย ไม่ต้อง
ไปหาหมอ เป็นผลดีแก่ตัวเรา

ศรวิรรณา ชาลวิทย์ / ชัยภูมิ

การที่จะร่างรัฐธรรมนูญให้ศาสนาพุทธ
เป็นศาสนาประจำชาตินั้น ผมว่าเป็นเรื่อง
ละเอียดอ่อน และล่อแหลมมากๆ ไม่
สมควรเขียนว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำ
ชาติไทย เพราะประเทศไทยมีหลายศาสนา
สอนให้คนทำความดีและเกิดจากการศรัทธา
ทั้งสิ้น เพราะเป็นสิทธิเสรีภาพ คนไทยจะ
นับถือศาสนาอะไรก็ได้ ใครนับถือศาสนาใดก็
ทำไป ยิ่งศาสนาพุทธแล้ว ยิ่งต้องสามัคคี
กับศาสนาอื่น ไม่ใช่จะขอลใหญ่เด่นแต่ศาสนา
เดียว ไม่ถูกต้อง สิ่งที่ควรเน้นคือคำสอนใน
ศาสนา ทำให้ลูกให้ตรงแล้วกัน ตรงนี้ต่างหาก
ที่ชาวพุทธควรเน้น

เชวง นรสาร / สกลนคร

ประเด็นสุดท้ายที่อยากจะแบ่งปันท่านผู้อ่านคือประสบการณ์อันเป็นบทเรียนที่ดีดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ลูกชายเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง คบเพื่อนและติดยาดิตสารเสพติดหลายชนิด ผลของมันเป็นรุนแรงขนาดทำลายความสงบสุขของครอบครัว ลูกชายคิดและพยายามฆ่าตัวตายมาหลายครั้ง หลังจากเข้าบำบัดในโรงพยาบาลสมเด็จพระยา ลูกชายได้พบกับสมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ หรือท่านจันทร์ เขาก็ดีขึ้นเรื่อยๆ

นันทบุรี

ข้าพเจ้าเป็นครูปี ๒๕๒๗ จนถึงปัจจุบัน ดูเป็นคนขวางโลก เพราะกินอุดมการณ์มากเกินไป ทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกศิษย์เป็นคนดี นักเรียนทำผิดเป็นเรื่องใหญ่ที่ข้าพเจ้าถือเป็นปัญหาต้องแก้ไข แต่ครูส่วนมาก (คิดว่าประมาณ ๕๕%) ยังมัวแต่ทำผลงานหลายๆ เพื่อจะได้เงินเดือนสูงขึ้น นี่คือนิสัยที่ข้าพเจ้ากลัวและต่อต้าน

ร้อยเอ็ด

ไปทำบุญตามวัดมักจะเห็นพระบางรูปดูโชคชะตาราศีหรือทำเสน่ห์ ดิตรากว่าตุ้มมงคล

ตามตู้โชวี เข้าไปแล้วจะมีโชค ให้ลาก ผู้คนลุ่มหลงเหยียบกันตายในวัดเพราะโฆษณาฟังพาสักดิลิทธิ พุทธศาสนาสอนให้เราฟังตนเองต่างหาก

มหาสารคาม

หมู่บ้านของผมเป็นหมู่บ้านที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมความมหัศจรรย์ของเงาองค์พระธาตุ และนำเงินเข้ามาแพร่สะพัดในวัด จึงเป็นที่มาของปัญหาต่างๆ ที่รุนแรงทำให้เกิดการขัดแย้งแย่งกันบริหารงานเงินของวัดท่ามกลางความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในสังคมชุมชนที่ขาดความสามัคคี วัดขาดเจ้าอาวาส ผู้นำหมู่บ้านทำตัวไม่เป็นกลาง ชาวบ้านแบ่งพรรคจับพวก ประชุมประจำเดือนทะเลาะกัน ไม่ให้ความร่วมมือกับงานส่วนรวม อบต. ไปทาง ผู้ใหญ่บ้านไปอีกทาง ยิ่งแย่ไปใหญ่ ชาวบ้านทะเลาะกันเองอีก

ลำปาง

